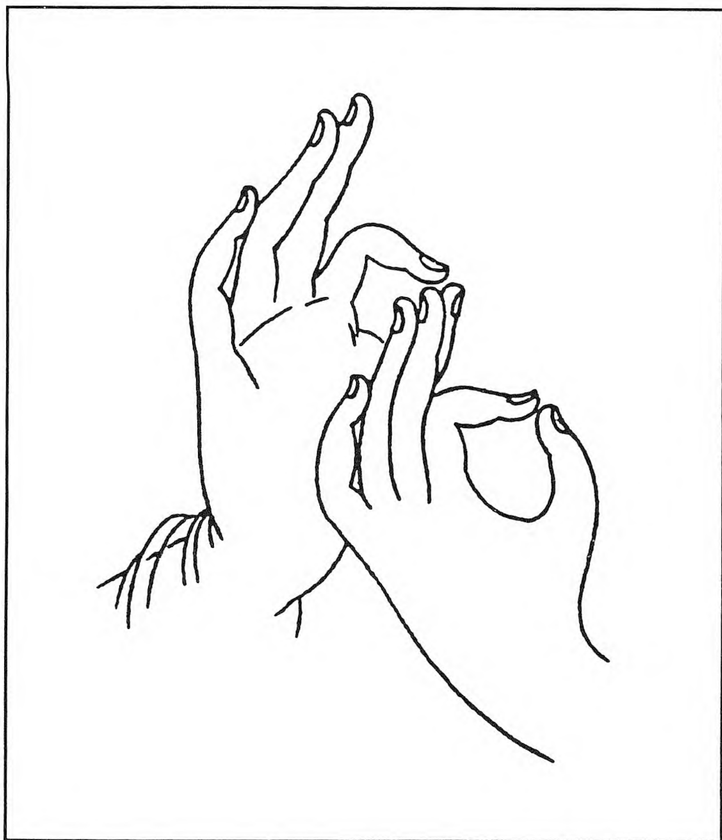

ทพ. บัญชา ศิริไกร แปล เรียบเรียง

หนังสือธรรมะ แจกฟรี ! ห้ามขาย

บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง

นำโดย องค์ชายนาจา

ทพ. บัญชา ศิริไกร ผู้แปล เรียบเรียง

คำนำ

หนังสือเที่ยวเมืองตายโหงได้แปลขึ้นและพิมพ์ครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ.2536 และได้พิมพ์ซ้ำ ครั้งที่ 2 เพียงครั้งเดียวเท่านั้น จนเวลาระยะห่างมานานมากกว่าหนังสือจะหมด หนังสือเล่มนี้ ผู้คนไม่ค่อยชอบอ่านกันมากนัก เพราะได้ยินแค่ชื่อก็ให้รู้สึกหวาดกลัวเสียแล้ว ไม่กล้าแม้แต่จะหยิบ เพราะกลัวว่าจะเป็นอัปมงคล คนที่มีความรู้สึกวิตกจริตเช่นนั้นก็น่าสงสาร เพราะปัญญาถูกปิดกั้นเสียแล้ว จึงเป็นคนที่หมดโอกาสหลุดพ้น

หากท่านไม่มีอุปทานทางความคิดและเปิดโอกาสให้กับตัวเองหันมาศึกษาธรรมะ บุญกุศลก็จะเกิดขึ้นมากมาย และถ้าท่านยอมแบ่งปันเวลาและใจเพียงเศษชั่วโมงของวันหนึ่ง มาคิดพิจารณาตนเองมองย้อนดูตัวเอง ค้นหาตนเอง และรู้จักสัจธรรมชีวิต ท่านก็จะหันมาปฏิบัติธรรมเอง อนาคตก็หวังได้ว่าสุขคติภูมิเป็นวาระสุดท้ายที่สมปรารถนา

ในโอกาสพิมพ์หนังสือเล่มนี้เป็นครั้งที่ 3 ก็หวังจะก่อประโยชน์ได้เตือนสติท่านผู้อ่านและหวังให้ท่านที่อ่านแล้วช่วยเตือนสติข้างเคียงด้วย ท่านก็จะได้กุศลแล้ว สุดท้ายก็ให้ทุกท่านจงประสพโชคดีมีชัยและพ้นจากภัยพิบัตินา ๆ ประการเทอญ

ด้วยความปรารถนาดี

ธรรมบัญชา

6 กุมภาพันธ์ 2549

คำนำ

****

เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่ มักได้ฟังได้ยินคนรุ่นหนุ่มสาวที่คอยพูดโต้ตอบกับผู้ใหญ่ เมื่อผู้ใหญ่ห้ามปรามไม่ให้ทำในสิ่งที่เสี่ยงอันตรายต่อชีวิต หรือห้ามไม่ให้ขับรถด้วยความโลดโผน หรือห้ามไม่ให้ไปเที่ยวในที่อันตราย หรือห้ามไม่ให้เล่นปืนผาหน้าไม้ เพราะเผลอ ๆ จะเอาชีวิตไปทิ้งเสีย เหล่านี้เป็นต้น แต่คนหนุ่มสาวมักตอบโต้กับผู้ใหญ่ว่า ไม่ต้องห่วงหรอกถ้าไม่ถึงที่ก็ไม่ตาย ถ้าถึงที่นั่งอยู่บ้านเฉย ๆ ก็ตายได้ นับเป็นการตอบอย่างประมาททีเดียว เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ได้อ่านหนังสือธรรมะมาบ้าง ได้ฟังพระเทศน์บ้าง ว่าคนเราอาจตายก่อนจะสิ้นอายุขัยได้ ท่านเปรียบชีวิตเหมือนตะเกียง ไส้ตะเกียงคืออายุขัย น้ำมันคือบุญกุศล ดังนั้นบางคนอายุขัยยังไม่หมด แต่บุญกุศลหมด ชีวิตจึงดับลง บางคนก็หมดอายุขัยพร้อมกับบุญกุศลหมดลง ชีวิตก็ดับลง แต่บางคนอายุขัยยังไม่หมด แต่ชีวิตก็ดับลงทั้งนี้เพราะกรรมตัดรอน คือผลกรรมชั่วกำลังแรงจึงบั่นทอนชีวิตให้สั้นลง ข้าพเจ้าก็รู้เพียงว่าคนที่ตายจากอุบัติเหตุหรือฆ่าตัวตาย ชาวบ้านจะพูดว่าคนนี้ตายโหง ถ้าเจ็บป่วยแล้วตายลงก็ว่าคนนี้ตายห่า และมักได้ยินคนโกรธจัดแล้วทำอะไรเขาไม่ได้ ก็ได้แต่ด่าเขาแช่งชักหักกระดูกขอให้ตายโหงตายห่าบ้าง ขออย่าให้ได้ตายดีบ้าง เป็นต้น เมื่อข้าพเจ้าได้อ่าน

หนังสือเที่ยวเมืองนรกแล้ว ก็ยังไม่เคยได้รู้เรื่องเกี่ยวกับเมืองตายโหงเลย จนกระทั่งเมื่อสองปีผ่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้รับ**หนังสือเที่ยวเมืองตายโหงจากกัลยาณมิตรที่ส่งมาจากเมืองหาดใหญ่** สงขลาโน่น ท่านก็ดีเหลือเกิน ได้ส่งหนังสือมาให้ข้าพเจ้าหลายครั้งหลายเล่ม แต่ไม่บอกว่าท่านเป็นใคร รู้แต่สถานที่ส่งเพราะดูเอาจากที่ประทับตราแสตมป์ ก็ถือโอกาสกล่าวขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ ผลบุญ**กุศลที่เกิดจากการแปลหนังสือเล่มนี้ท่านกัลยาณมิตรจะได้รับเป็น**อเนกอนันต์ เหตุที่นำมาแปลล่าช้าเพราะมีหนังสือรอคิวให้แปลอีกเยอะเลย เวลาก็มีน้อยเนื่องจากทำงานเลี้ยงครอบครัว ลูก ๆ ก็กำลังเรียนอยู่ทั้งนั้น ดังนั้น ท่านที่ผิดหวังที่ข้าพเจ้าไม่มีเวลาจะแปลให้ก็โปรดอภัยให้ด้วย

เมืองตายโหงได้เปิดเผยให้โลกได้ล่วงรู้ถึงสิ่งที่ไม่เคยได้รู้มาก่อน นับเป็นหนังสือที่ใช้ปรามให้ชีวิตอย่าได้ประมาทเป็นอันขาด เพราะชีวิตเป็นสิ่งที่มีค่า เพราะการได้เกิดเป็นคนใหม่อีกครั้งทันทีไม่ง่ายเสมอไป เพราะต้องชดใช้หนี้กรรมต่าง ๆ ในนรกแสนนานแล้ว ยังต้องมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก ไม่รู้ว่าจะต้องเกิดเป็นหมู เป็ด ไก่ วัว ควาย ฯลฯ อีกกี่รอบ เพราะเราฆ่าเขาบ้างกินเขาบ้าง กินเขาหนึ่งกิโลกรัมก็ต้องใช้เขาสิบขีด วนเวียนกรรมไม่รู้จักจบสิ้น ดังนั้นกว่าจะได้เกิดมาเป็นคนอีกอาจเป็นร้อยเป็นพันปีก็ได้ อนึ่ง ชีวิตคนเท่านั้นจึงจะสามารถรู้ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี คนเท่านั้นจึงมีโอกาสจะบวชเรียน ปฏิบัติธรรม บำเพ็ญเพียรเพื่อให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร ชีวิตคนเท่านั้นที่มีค่าอย่างยิ่งดังกล่าว

มาแล้ว จึงขอให้ท่านผู้อ่านเมื่ออ่านแล้วโปรดแนะนำคนที่ท่านเห็นว่าเขาตั้งอยู่ในความประมาทได้อ่านบ้าง จะเป็นกุศลอย่างยิ่งสำหรับท่านและผู้อ่าน

ที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอผลานิสงส์จากหนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** นี้ จงดลบันดาลให้ท่านที่ตั้งอยู่ในความประมาท ดูแคลนชีวิต ได้รู้สึกสำนึกรู้ว่า ชีวิตนี้มีค่า มีความหวัง กำลังใจ ต่อสู้ มีวิริยะอุตสาหะในทางที่ถูกที่ควร พุทธเทพจะปกป้องคุ้มครองท่านที่มีศีลมีคุณธรรมเสมอ

สวัสดี

ทพ. บัญชา ศิริไกร

มีนาคม 2536

คำนำ

พระกษิติครรภโพธิสัตว์องค์ประมุขแห่งยมโลก

****

อนิจจัง ! ศีลธรรมเสื่อมทรามลง ใจคนไม่โบราณ*เสียแล้ว มีแต่พุทธเทพที่โลดแล่นด้วยความยากลำบาก ต้องเที่ยวเปิดสถานธรรมไปทั่วเพื่อใช้เป็นที่อบรมสั่งสอน จะได้ระมัดระวังความชั่วส่งเสริมกระทำความดี อนิจจา ! ความจริงแล้ววัตถุได้เข้ามาทำให้การดำรงชีวิตนับวันเลวร้ายลง สภาพจิตใจมืดมัว ทำให้เกิดธาตุไอดำเป็นผืนใหญ่ทั่วไป คนถูกบีบรัดอย่างน่าสมเพช ลองอ่านดูตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารที่แพร่ข่าวเรื่องราวทุจริต คดโกง จนเป็นสาเหตุทำให้ทัณฑสถานมีนักโทษล้นคุก การร้องทุกข์ของชาวบ้านต่อผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองก็ยังไม่เห็นผล ผู้ที่ทำความชั่วรุนแรงตายไปรุ่นหลังก็มีเพิ่มอีก นี่เป็นการยืนยันคำกล่าวของผู้ศักดิ์สิทธิ์โบราณที่ว่า *"ผู้ศักดิ์สิทธิ์นำเอาพระเจ้าและพระธรรมมาตั้งเป็นศาสนาสอนคน ก็เพื่อให้ใต้หล้านี้สงบสุข"* ดังนั้น เมื่อต้องการเหนี่ยวรั้งใจคนให้ไปสู่ความดี เพื่อให้ได้ผลดุจการฉีดยาเพียงเข็มเดียว จึงต้องให้หยั่งลึกเข้าในจิตใจคนให้เกรงกลัวให้ได้ เบื้องบนเห็นด้วยกับสิ่งนี้ จึงนำมติสวรรค์

---

* ใจโบราณ หมายถึง จิตใจที่บริสุทธิ์ ไร้เล่ห์กลหลอกลวง เฉกเช่นมนุษย์ในอดีตกาล

มาแพร่งพรายให้คนได้รู้ วันนี้สถานธรรมอู่เหมี่ยวหมินเจิ้น แห่งฟ้าทักษิณได้รับโองการให้แต่งหนังสือ **"บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง"** จึงได้แบกรับโองการศักดิ์สิทธิ์อันหนักอึ้งนี้ อนึ่ง เมืองตายโหงก็อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของยมบาล จึงเป็นอำนาจโดยตรงของยมบาลในการจับกุม เป็นการเปิดเผยวงเวียนกรรมที่สนองตอบ

หนังสือได้เริ่มต้นแต่งแล้ว สภาพภายในเมืองตายโหงก็ได้เผยแพร่สู่ชาวโลกแล้ว หวังให้ชาวโลกอ่านแล้วให้ตระหนักคิด อย่าได้ดูแคลน ควรพิจารณาถึงเหล่าวิญญาณผู้ตายในเมืองตายโหงที่บอกเล่าเป็นเหมือนคติพจน์ จะได้ไม่ย่างก้าวสู่ฝุ่นกิเลส จนต้องตกสู่ความมืดมนในโลกที่ไร้แสงอาทิตย์เลย

จึงให้คำไว้เพื่อเป็นคำนำ

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

วันที่ 23 เดือนยี่ ปี กะจื้อ

ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2527

คำนำ

****

ในสังคมสมัยนี้ ทางวัตถุได้พัฒนาก้าวหน้ามาก กิเลสของคนก็พลอยเพิ่มหนาขึ้นทุกวัน แต่ด้านจิตใจนับวันกลับตกต่ำลง ทุกคนเอาแต่ใจตัวและตั้งความหวังไว้สูง อยากได้อย่างนั้นและก็อยากได้อย่างนี้ เมื่อไม่สมหวังก็คิดสั้น โดยเฉพาะหนุ่มสาวที่ริเที่ยวเธคเที่ยวดิสโก้ นิยมทานอาหารแพง ๆ ในสถานที่หรู ๆ เมื่อพ่อแม่ไม่สามารถสนองความต้องการของตนก็คิดฆ่าตัวตาย นอกจากนี้เด็กบางคนเอ็นทรานไม่ติดก็ฆ่าตัวตาย เด็กบางคนถูกพ่อแม่ดุด่าหน่อยเกิดน้อยใจก็ฆ่าตัวตาย เด็กบางคนตามเพื่อนฝูงไปเล่นน้ำทั้ง ๆ ตัวเองว่ายน้ำไม่เป็น หรือว่ายน้ำไม่แข็งเลยจมน้ำตาย หนุ่มสาวบางคนไม่สมหวังในความรักก็ฆ่าตัวตาย วัยรุ่นบางคนคึกคะนองชอบซิ่งจักรยานยนต์จนเกิดอุบัติเหตุตาย คนขับรถบางคนชอบกินยาม้าฤทธิ์ของยาทำให้ขับรถดั่งพายุฝน ทำให้เกิดอุบัติเหตุ รถชนกันบ้างทำให้มีคนตายหรือไม่ก็ขับไปชนคนตาย และบางครั้งตัวเองก็ตายด้วย พวกอันธพาลชอบยกพวกตีกัน ถูกเขาฆ่าตาย....ฯลฯ การตายหลากหลายรูปแบบนี้ ชาวบ้านเรียกว่า ตายโหง ทางพุทธบอกว่า วิญญาณของคนพวกนี้ตายก่อนอายุขัยจึงเกิดเป็นสัมภเวสี ต้องล่องลอยจนกว่าถึงอายุขัย

ในโลกมนุษย์จึงไปรายงานตัวที่ยมบาล ต่อไปจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรกก็ขึ้นอยู่กับบุญบาปที่ตนก่อไว้ยามมีชีวิตอยู่

ในหนังสือ **“เที่ยวเมืองนรก”** ได้พูดถึงผีตายโหงเหล่านี้จะถูกกักกันในสถานที่แห่งหนึ่งจนกว่าจะหมดอายุขัย ยมบาลจึงนำไปตัดสินบุญบาป แต่หนังสือ **“เที่ยวเมืองผีตายโหง”** องค์ชายสามพระเจ้านาจาได้พาคนทรงหยงปี่ไปทัศนาจรมาจึงทำให้สภาพในที่กักกันของเมืองผีตายโหงกระจ่างชัดขึ้น ผีตายโหงเหล่านี้จะเจอข้อหาแรกคือ อกตัญญู

นับตั้งแต่พวกเขายังอยู่ในครรภ์ แม่ต้องลำบากแค่ไหนต้องทนอุ้มท้อง 10 เดือน เมื่อคลอดออกมาพ่อแม่ต้องฟูมฟักจนโต ให้การศึกษา ให้การเลี้ยงดู พ่อแม่ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจทั้งกายทั้งทรัพย์ให้ พวกเขาแทนที่จะขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพื่อเป็นการปลอบประโลมให้พ่อแม่ชื่นอกชื่นใจ กลับไปคบเพื่อนไม่ดีหรือประมาทจนเกิดเหตุให้ชีวิตดับสิ้นลง นำความเศร้าโศกอย่างใหญ่หลวงให้แก่พ่อแม่ และแทนที่จะใช้ความรู้ที่เล่าเรียนมาทำประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติ แต่มาฆ่าตัวตายด้วยสาเหตุอันน้อยนิด

ผู้คุมที่กักกันจึงคิดสั่งสอนพวกเขาให้สำนึกผิด เอาเข็มเงิน 20 เล่มฝังตามเล็บมือเล็บเท้าทั้ง 20 เล็บ เป็นการลงโทษที่หนักหน่วงมาก ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนผู้เห็นผิดเป็นชอบ ผู้ที่คิด

น้อยเนื้อต่ำใจ ผู้ที่คึกคะนอง และผู้ที่ประมาทเลินเล่อโปรดสังวรให้หนัก จงทะนุถนอมชีวิตของตนให้ดี อย่าชิงตายก่อนอายุขัยที่เราควรจะมี จะได้หลีกพ้นจากการถูกทรมานในที่กักกัน

พวกเราต้องรู้ว่า พวกเรามีโอกาสมาเกิดเป็นมนุษย์ด้วยความยากลำบาก หากคิดฆ่าตัวตายง่าย ๆ และจะมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งต้องรออีกนานเท่าไรจึงได้มาเกิด จึงจะได้มาสร้างบุญสร้างกุศล เพื่อความหลุดพ้นจากวัฏสงสาร

การตายก่อนอายุขัยมีการยกเว้น หากผู้ตายนั้นเป็นทหารตายในหน้าที่เพื่อปกป้องปฐพีของตน วิญญาณพวกนั้นถูกยกย่องว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ จะได้จุติเป็นเทวดาเสวยสุขบนสวรรค์ คนจีนบอกไว้ว่า การตายมีตายอย่างเบาดั่งขนนก หนักอย่างภูเขา ฉะนั้นพวกเราจึงไม่ควรคิดฆ่าตัวตายกันง่าย ๆ

คนที่เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นแรมปีแล้วคิดฆ่าตัวตาย คิดว่าการตายเป็นการพ้นทุกข์ หารู้ไม่ว่าการเจ็บป่วยเป็นการชดใช้กรรมเก่า กลับคิดฆ่าตัวตายเพื่อคิดหนีให้พ้นจากทุกข์ในโลกมนุษย์กลับมารับทุกข์หนักกว่าที่เมืองตายโหง

ยังมีคนจำนวนหนึ่งเข้าใจผิด ๆ ว่า การตายของคนเสมือนหนึ่งตะเกียงที่ดับมอดไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็จบสิ้นลง หนังสือ **"เที่ยวเมืองผีตายโหง"** ให้คำตอบที่ดี หวังว่าคนที่เข้าใจผิดนั้นจะได้เข้าใจกันใหม่

ดังนั้น การที่คุณหมอบัญชา ศิริไกร ซึ่งได้อุตส่าห์ถอดความเป็นภาษาไทยและขอให้ข้าพเจ้าช่วยเขียนคำนำ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ได้รับเกียรติในครั้งนี้ ข้าพเจ้าและคุณหมอบัญชาได้ร่วมมือกันพิมพ์หนังสือธรรมะมานานหลายปีแล้ว หนังสือธรรมะที่แปลโดยคุณหมอก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

ท้ายนี้ ขออานิสงส์จากการอ่านหนังสือเล่มนี้ ขอให้คนที่หลงผิดเป็นชอบจะได้กลับเนื้อกลับตัวร่วมทำประโยชน์ให้แก่สังคมและประเทศชาติเหมือนกับพลเมืองดี ๆ ทั่ว ๆ ไปที่กระทำกันอยู่

ด้วยความปรารถนาดีจาก

สุเทพ มานีเวศม์

19 เมษายน 2536

เทวโองการ ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้
เง็กเซียนฮ่องเต้พระบรมเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งมไหศวรรย์

****

มีพระกระแสรับสั่ง ดังนี้

ข้าฯ ผู้ประทับอยู่เหนือทิพยอาสน์เมฆินทร์ ได้เห็นแจ้งสภาวะโลก ถึงแม้มีภารกิจมากมายก็ไม่ลืมที่จะเกื้อหนุนเหล่าสัตว์ให้พ้นจากทะเลทุกข์ ทั้งพุทธเทพ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ได้ร่วมแรงกอบกู้ชะตาฟ้า ไม่ปฏิเสธที่จะตระเวนทั่วบนถนนเมฆไปมาระหว่างสวรรค์และโลก เพื่อที่จะอบรมแปรเปลี่ยนผู้มีบุญสัมพันธ์ให้เข้าใจหลักธรรมให้กว้างขวางมากขึ้น ปัจจุบันในโลกนี้ก็มีคัมภีร์และพระสูตรนับหมื่น ๆ ขันธ์ แต่ละศาสนาก็เปิดกว้างให้ความสะดวก จะได้ฉุดช่วยเหล่าสัตว์สู่วิถีทางที่ถูกต้องพร้อมกันจะได้บำเพ็ญมหาธรรม

ข้าฯ ปลอบประโลมใจว่า เพราะทั้งสวรรค์ภูมิและนรกภูมิแต่ละชั้นแต่ละขุมได้มีสำนักธรรมต่าง ๆ ได้แต่งหนังสือแนะนำไว้เพื่อให้คนในโลกได้เข้าใจ รู้จักบุญกุศลก็เลื่อมใสศรัทธา รู้จักชั่วบาปก็พึงสังวรเกรงกลัว รู้จักยกย่องผู้จงรักภักดีและให้รางวัลแก่ผู้กตัญญูเป็นการปลอบเตือนชาวโลกให้หันสู่ความดีและรู้จักบำเพ็ญแต่ว่ายังมีสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่มีการควบคุมดูแลที่เกี่ยวพันกับมนุษย์ในโลกอย่างลึกซึ้ง หากแต่ยังมิได้บอกเล่าถ่ายทอดสภาพภายในต่าง ๆ สู่ภายนอก เพื่อเป็นเครื่องมือในการตักเตือนมนุษย์ให้เข้าใจถึงความหมายอันสำคัญยิ่ง จะได้คอยระมัดระวัง

และหวาดกลัว จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อสำนักทรงในโลกนี้ยังขาดแคลนคนทรงที่เที่ยงธรรมและยอมรับหน้าที่อันหนักนี้

ข้าฯ มีใจร้อนรนยิ่ง ก็พอดีมีสำนักทรงที่ขึ้นตรงต่อฟ้าทักษิณ คือสำนักธรรมอู๋เหมี่ยวหมิงเจิ้น เมืองไถจง เจ้าประจำสำนักคือท่านกวงเค่งและราชโอรสองค์ชายสามลี่เค่ง แห่งนาจาฟ้าทักษิณ ได้ร่วมกันถวายชื่อ ยอมรับเทวโองการเพื่อรับภาระอันหนักนี้ สำนักธรรมอู๋เหมี่ยวหมิงเจิ้นมีบุญบารมีมาก สานุศิษย์ในสำนักมีความศรัทธารับใช้ภาระอันศักดิ์สิทธิ์นี้สนองพระโองการ ให้พู่กันศักดิ์สิทธิ์ทะลุถึงฟ้า คงไม่ทำให้ผิดหวัง จะสำเร็จภาระหน้าที่นี้

ข้าฯ มีหฤทัยหรรษา จึงมอบโองการให้หนึ่งฉบับ มีรับสั่งให้ราชโอรสสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณเป็นเทพาจารย์ ผู้รับหน้าที่เป็นประธานแต่งหนังสือให้กำหนดเวลาในการแต่งหนังสือมีอำนาจปฏิบัติได้โดยสะดวก อาศัยถาดทรายและพู่กัน ให้เริ่มต้นเขียนตั้งแต่วันที่ 16 เดือนยี่ ปีกะจื้อ (ตรงกับวันที่ 18 มีนาคม 2527) โดยให้มือทรงหยงปี่เป็นผู้เขียน มีโองการให้เทพเซี่ยนจื่อเป็นผู้ตรวจสอบให้ถูกต้อง สำหรับชื่อหนังสือให้ใช้ชื่อว่า **"บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง"** ขอให้ทั้งเทพและมนุษย์จงรับโองการร่วมแรงเดินไปข้างหน้า เมื่องานสำเร็จแล้วจักปูนบำเหน็จให้อย่าให้เสียการ

ความประสงค์แห่งข้าฯ

ขอน้อมรับโองการ ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

วันที่ 9 เดือนยี่ ปีกะจื้อ

ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2527

คำนำ

พระเหวินฮวง องค์ประธานแห่งฟ้าทักษิณ

****

ปัจจุบันธรรมะได้เสื่อมทรามลง จิตใจมนุษย์ไม่โบราณเสียแล้ว ความสัตย์ซื่อไม่หลงเหลืออยู่ กลับกลายเป็นคนเห็นแก่ได้ มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ฉกฉวยโอกาส หาเอามาโดยผิดกฎหมาย ไม่มีหิริโอตตัปปะ ไร้คุณธรรม ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่รู้จักกฎสวรรค์และโทษอาญาของยมโลก ดังนั้น กรรมเวรจึงเวียนวนตอบสนอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกวัยรุ่นที่เข่นฆ่ากันให้เห็นเป็นประจำเพราะเกิดไฟโทสะ หรือไม่ก็เพื่อทรัพย์สินและผู้หญิง ไม่อาจหลุดพ้นจากกามราคะอันเป็นชนวนให้เกิดความวู่วามจนเลือดเดือด คงได้ฟังคำพูดของพวกวัยรุ่นสมัยนี้จนคุ้นหูอยู่ประโยคหนึ่งว่า *"กูหรือจะกลัวตาย อีกยี่สิบปีข้างหน้ากูก็เป็นนักเลงได้อีก"* อนิจจา ! การตายของมนุษย์ หากยังไม่หมดอายุขัยในโลกมนุษย์ละก็ พอตายไป ก็จะถูกคุมขังอยู่ในเมืองตายโหง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีบุญหรือบาป ก็ต้องถูกคุมขังจนกว่าจะหมดอายุขัยในโลกแล้วจึงจะส่งไปยังยมบาลเพื่อพิจารณาคุณหรือโทษ เพื่อเป็นหลักฐานในการหมุนเวียน ดังนั้น มนุษย์ควรจะเข้าใจ การกระทำใด ๆ ที่ไม่เป็นธรรมก็ดี หรือเพราะขาดความสนใจจนทำให้ชีวิตต้องดับสูญ

ก็ดี ถ้ายังไม่หมดอายุขัยในโลกแล้ว ก็ต้องถูกคุมขังในเมืองตายโหงทั้งหมด

ชาวโลกผู้ไม่เข้าใจเหตุผลอันนี้ ก็คิดว่ามีแต่การหมุนเวียนและการตอบสนองของกรรมที่เกิดขึ้นเฉพาะในโลกนี้เท่านั้น ดังนั้นจึงไม่เห็นคุณค่าของกายสังขารนี้ เพราะคิดว่าเมื่อตายแล้วก็จะเวียนกลับมาเกิดเป็นคนใหม่ได้อีก นั่นเป็นสักกายทิฐิ ในพระสูตรกล่าวไว้ว่า การเกิดเป็นมนุษย์นี้ยาก เกิดในดินแดนตะวันออกก็ยาก พูดว่าตายแล้วก็กลับมาเกิดใหม่อีก เป็นเพียงแค่คำพูดก็ดูเหมือนง่าย ๆ ในสังคมที่สับสนวุ่นวายเช่นปัจจุบันนี้ หากเหตุผลนี้ยังไม่ได้เผยแพร่ให้ชาวโลกได้เข้าใจ คงต้องวุ่นวายเป็นแน่ โชคดีที่ฟ้าเมตตา มีโองการให้แต่งหนังสือ **"บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง"** เล่มหนึ่ง ให้ถ่ายทอดสภาพเหตุการณ์จริงของเมืองตายโหง เพื่อนำมาเป็นข้อพึงสังวรแก่ชาวโลก จักได้แก้ไขวิถีจิตของคนในปัจจุบันนี้ให้ถูกต้อง จะเป็นคุณประโยชน์มหาศาล

ตั้งแต่สมัยโบราณมา ศาสนานับหมื่นพันมากมายได้แต่งหนังสือบรรยายถึงสภาพเมืองนรกไว้ มีแต่ *"เมืองตายโหง"* ยังไม่มีการแต่งสู่โลก ในเมืองตายโหงนอกจากหลักธรรมแล้วยังมีมติสวรรค์ที่ยังไม่ได้แพร่งพรายสู่โลกเลย ปัญหาติดขัดที่มือทรงก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ตราบจนชะตาฟ้าได้ประทานโอกาสมาให้ ความลับของเมืองตายโหงจึงได้ถูกเปิดเผยขึ้น เพื่อเป็นการให้ชาวโลก

ได้เข้าใจว่า เหตุใดมนุษย์จึงได้รับผลของการตายโหง และการลงโทษของเมืองตายโหงกับเมืองนรกมีอะไรต่างกัน ผู้อ่านจะได้เกรงกลัว เกรงกลัวแล้วจะได้หันไปสู่ความดี จะได้ไม่ฝืนต่อเบื้องบนที่ออกหนังสือด้วยความยากลำบาก เมื่อการแต่งหนังสือได้เริ่มขึ้นแล้ว จึงขอกล่าวถ้อยคำบันทึกไว้เป็นบทนำ

พระเจ้าเหวินฮวง

ให้ไว้ ณ สำนักธรรมอู๋เหมี่ยวหมิงเจิ้น

วันที่ 16 เดือนยี่ ปีกะจื้อ

ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2527

สารบัญ

หน้า

ครั้งที่ 1

แดนระหว่างเมืองมนุษย์กับยมโลก (อินหยางเจวี้ย)

"พอไปแล้วเหลียวหลังดูประตูก็ปิด ก้าวสู่แดนผู้ตายทุกข์ไม่หยุด"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ลมกรรโชกฝนกระหน่ำภาพพร่ามัว
ไปท่องทั่วเมืองตายโหงสัมผัสผี
ประทับออกสู่ทะเลเขียนคำภีร์
ภาพทุกที่ดูแจ่มแจ้งสิ้นมืดมน

อาจารย์ : บันทึกท่องเมืองตายโหงเริ่มต้นเขียนในวันนี้ ได้รับมหากรุณาธิคุณจากพระเจ้าเหวินฮวง องค์ประธานแห่งฟ้าทักษิณ และพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่ได้ประทานบทนำสำหรับหนังสือ ข้าพเจ้าก็ได้รับเกียรตินี้ด้วย เนื่องจากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ท่านองค์ประธานได้ฝากความหวังไว้เป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้นในการแต่งหนังสือครั้งนี้จะไม่ใช้แนวทางเหมือนเมื่อก่อน กล่าวคือ จะไม่พูดจาหยอกล้อเล่น แต่จะดำเนินไป

ตามหัวข้อ นำเอาแก่นสาระตามสภาพที่ได้พบเห็นมาบรรยายให้หมดสิ้นโดยไม่ปิดบัง เพื่อผู้อ่านจะได้รู้กระจ่างชัด จะได้เกรงกลัวแล้วหันไปสู่ความดี

ในวันแรกนี้จะท่องเที่ยวไปถึงทางสามแพร่ง ระหว่างมนุษยโลก ยมโลก และเมืองตายโหง ทางสามแพร่งนี้ก็เรียกอีกชื่อว่า อินหยางเจวี้ย ข้าฯ จะเอ่ยอ้างถึงบทกลอนบทหนึ่งที่อยากให้เจ้าพิเคราะห์ให้ละเอียด อย่ากลืนลงไปอย่างลวก ๆ โดยไม่ย่อย (คิดตรึกตรอง)

หยงปี่ : อาจารย์ ! ข้างนอกฝนตกใหญ่แล้ว ต้องหาที่หลบก่อน

อาจารย์ : แน่นอน การเริ่มต้นที่ดีเท่ากับงานได้สำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง วันนี้เป็นวันเริ่มต้นแต่งหนังสือ เราอาจารย์กับศิษย์ต้องไม่กลัวฝน จึงจะสามารถฝึกฝนจนได้ผลแท้ที่สดใสรุ่งโรจน์ อย่าได้ขี้เกียจ อาจารย์จะประทานผ้าแพรฟ้าให้ไว้ป้องกันตัวระหว่างทางให้ปิดตาเสีย ด้านหน้าเป็นแดนมนุษย์ ไม่มีอะไรน่าดูนัก ไปทางเมืองนรกกันเถอะ .....เอาล่ะศิษย์ข้าฯ ตอนนี้เจ้าจงเปิดตาได้แล้วจะได้มองดูแดนอินหยางเจวี้ย

หยงปี่ : (ลืมตาขึ้นตามคำสั่งอาจารย์) เห็นกลอนบทหนึ่งเขียนว่า *"พอไปแล้วเหลียวหลังดูประตูก็ปิด เข้าสู่แดนผู้ตายทุกข์ไม่หยุด"* อาจารย์ครับ ! เมื่อครู่ท่านพูดถึงกลอนบทนี้ใช่ไหมครับ อ้อ ! มีเหตุผล ๆ พอก้าวพ้นอินหยางเจวี้ยเพียงก้าวเดียวหันหลังกลับไปก็ไม่มีประตูเสียแล้ว พอย่างก้าวเข้ายมโลก

ก็พบกับความทุกข์เหล่านั้น ซึ่งคนส่วนใหญ่ทราบกันดี ไม่ต้องให้ศิษย์ต้องบรรยายเลย

อาจารย์ : คำกลอนข้างหน้าเจ้าเห็นแล้ว ตอนนี้ให้หันหลังกลับไปดูแดนอินหยางเจวี้ยว่ามีสภาพเช่นไร

หยงปี่ : (พอหันหลังกลับมาดู ต้องรีบวิ่งออกมาอีกหลายก้าว) พระเจ้าช่วย ! ไฟจะไหม้ก้นแล้ว

อาจารย์ : ไม่ต้องกลัว มีของวิเศษป้องกันตัวไม่เป็นอันตรายอะไรเลย ให้ใช้พลังสายตามองดูข้างในไฟ

หยงปี่ : (สภาพข้างหน้าเหมือนห่อของ) อื้อ ! แปลกจริง ! เป็นสภาพกำลังประทับทรงของสถานธรรมหมิงเจิ้นถัง แดนอินหยางเจวี้ยก็อยู่ข้างนอกของสถานธรรมนั่นเอง

อาจารย์ : ผิดไปแล้ว หยางเจวี้ย (แดนมนุษย์) เป็นภาพมายา ทุกหนแห่งของแดนมนุษย์ก็สามารถเป็นทางเข้าสู่ยมโลกได้ อินเจวี้ย (แดนนรก) เป็นภาพจริง เขตแดนนี้ก็คือ แนวเส้นไฟนรกต่อกับแดนมนุษย์ พูดง่าย ๆ คือ วิญญาณคนตายสามารถทะลุผ่านจากแดนมนุษย์เข้าสู่แดนนรก ดังนั้น แนวเส้นไฟนรกต่อกับแดนมนุษย์จึงเป็นประตูที่ตัน

หยงปี่ : อ้อ ! ศิษย์เข้าใจแล้ว ป้ายหินข้างหน้าเป็นป้ายบอกทางสองแพร่ง ทางด้านขวามือเป็นทางกว้างใหญ่ ส่วนทางด้านซ้ายมือเป็นทางแคบเล็ก ตอนนี้มียมทูตกำลังบังคับให้วิญญาณผีเดินแยกไปตามทางทั้งสอง ขอเชิญอาจารย์ช่วยอธิบายสภาพเช่นนี้หน่อยเถอะ

อาจารย์ : ทางขวามือเป็นทางไปเมืองนรก ส่วนทางซ้ายมือไปเมืองตายโหง

หยงปี่ : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ทำไมจึงไม่ติดตั้งป้ายบอกทิศทางเหมือนอย่างในโลกมนุษย์

อาจารย์ : ตั้งป้ายบอกทิศทางที่นี่ไม่ได้ เพราะที่แดนอินหยางเจวี้ยนี้ไม่มีสถานที่กักกัน พูดอีกทีก็คือถ้าพวกวิญญาณสามารถมาถึงที่ป้ายหินนี้ได้ ก็สามารถที่จะมุดออกมายังแดนมนุษย์ได้ เพราะฉะนั้นป้ายบอกทางจึงต้องติดตั้งอยู่ที่ถนนช่วงกลาง

หยงปี่ : ที่แดนอินหยางเจวี้ยนี้ควรจะมียามเฝ้าวิญญาณจึงจะถูก

อาจารย์ : แน่นอน แต่ว่าไม่เกี่ยวข้องกับการแต่งหนังสือนี้ ดังนั้นอาจารย์เลยไม่ได้ให้เจ้าดู เอาละวันนี้เที่ยวมาถึงอินหยางเจวี้ยก็พอแล้ว วันหลังค่อยเข้าไปทางซ้ายมือสู่เมืองตายโหง เจ้าหลับตาลงเสีย อาจารย์จะนำเจ้ากลับสถานธรรม

หยงปี่ : ครับอาจารย์ .....ขอกราบส่งอาจารย์กลับสู่ฟ้า

ครั้งที่ 2

ด่านลงทะเบียน

"จดชื่อก่อนบนถนนอินหยาง ลงทะเบียนเมื่อถึงด่าน"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ลงทะเบียนวิญญาณผีเมื่อถึงด่าน
ได้เดินผ่านอินหยางเจวี้ยเศร้าหมองจิต
ไม่เข้าใจกฎสวรรค์ดูถูกชีวิต
ไม่ทันคิดเมืองตายโหงคืนกลับยาก

อาจารย์ : ครั้งก่อนได้ไปถึงอินหยางเจวี้ย (แดนระหว่างมนุษย์กับยมโลก) คราวนี้ไปเที่ยวชมด่านลงทะเบียน

หยงปี้ : อาจารย์ครับ ! วันนี้พวกเราไปปล่อยสัตว์กันมา ท่านไม่รู้สึกหรือว่าบรรดาศิษย์ต่างเหน็ดเหนื่อย เพราะฉะนั้นอยากขอให้อาจารย์ทำแบบง่าย ๆ รวบรัดจะได้ไหมครับ

อาจารย์ : พวกเจ้าเหน็ดเหนื่อยก็จริงอยู่ แต่บุญกุศลก็มาก คืนนี้ยังต้องแต่งหนังสืออีกตอนหนึ่ง เหมือนการไถหว่านส่วนหนึ่งเก็บเกี่ยวผลส่วนหนึ่ง เหนื่อยมากแต่บุญกุศลก็แยะมิใช่เป็นโอกาสที่ดีหรอกหรือ คนอื่นยังไม่มีใครเหนื่อยจนล้มมีแต่เจ้า

พูดเองเออเอง อย่างอแง อาจารย์จะนำเจ้าออกเดินทาง ประทานแพรฟ้าไว้ป้องกันตัว หลับตาลงเสีย

หยงปี่ : ครับอาจารย์ ใช่แล้ว อาจารย์บอกว่าที่ด่านลงทะเบียนเป็นด่านแรกที่เข้าสู่เมืองผีตายโหง พวกวิญญาณผีต้องมาขึ้นทะเบียนที่นี่

อาจารย์ : ถูกแล้ว เจ้าหน้าที่ด่าน มีหน้าที่คอยจดชื่อลงทะเบียนพวกวิญญาณผี เพื่อว่าเมืองผีตายโหงจะได้มีหลักฐานที่ตรวจค้นได้

หยงปี่ : ดังนั้น การแต่งหนังสือครั้งนี้ มีผู้อ่านที่ส่งจดหมายมาเพื่อฝากสอบถามก็จะรู้ชัด

อาจารย์ : ถูกแล้ว แต่ถ้าต้องการค้นหาคนนั้น ต้องเข้าเมืองผีตายโหงเสียก่อน เกี่ยวกับรายชื่อที่ส่งมาสอบถาม เจ้าก็นำมาเผาส่งไปแล้วให้อาจารย์ติดต่อกับเมืองผีตายโหง เพื่อว่าจะได้จัดเรียงเพื่อพิมพ์ลงในหนังสือตอนเยี่ยมเยือน

หยงปี่ : ครับ ศิษย์จะจัดเตรียมให้เรียบร้อยแล้วนำขึ้นถวาย

อาจารย์ : ดีแล้ว ผ่านอินหยางเจวี้ยแล้ว ตอนเข้าสู่ทางเมืองผีตายโหง เจ้าลืมตามองดูรอบ ๆ ได้แล้ว

หยงปี่ : (ลืมตาดูไปรอบ ๆ) อาจารย์ ! ระหว่างทางทำไมจึงมีพวกยมทูตควบคุมวิญญาณผีมากมายเช่นนี้ ในโลกมนุษย์จะมีคนตายโหงมากมายอย่างนี้หรือ

อาจารย์ : เจ้าลองพิจารณาดูให้ละเอียดซิว่าสภาพของวิญญาณผีมีอะไรต่างกันบ้าง

หยงปี่ : ที่ต่างกันหรือ อ๋อ ! มีสีขาว สีดำ แดง และสีน้ำตาล เป็นผีต่าง ๆ ของแต่ละประเทศบนนี้ ถึงว่าสิจึงมีผีตายโหง มากมายเช่นนี้ อาจารย์ครับ ! ถ้าเป็นอย่างนี้ พวกเขาก็ต้อง ใช้ภาษาต่าง ๆ กันไป แต่ละคนก็พูดกันคนละภาษาแน่เลย เที่ยวหาคนแปลก็ไม่ต้องทำงานกันเลย

อาจารย์ : ผิดแล้ว ชีวิตของคนบนโลกนี้ต่างก็มีความคิดเห็น การกระทำและภาษาต่างกันไป แต่เมื่อตายลงก็มีชนิดเดียว การพูดเพียงอาศัยกระแสจิตไปสัมผัส ฉับพลันความหมายนั้น ก็สื่อกันได้ การแต่งหนังสือด้วยการถ่ายทอดให้เห็นรูปลักษณ์ ก็เพื่อสะดวกในการเข้าใจเท่านั้น

หยงปี่ : อาจารย์พูดถูก โลกของวิญญาณเป็นโลกที่ปราศจาก ภาพมายา อย่างเช่นการบอกเล่าในการแต่งหนังสือนี้ เช่น การถ่ายทอดสภาพจริงก็ใช้ภาษาที่ใช้กับสภาพเหตุการณ์ใน ตอนนั้นใช่ไหมครับ

อาจารย์ : ถูกแล้ว เพราะฉะนั้นคนประทับทรงแต่ละคนจึงถ่ายทอด สภาพจริงออกมาแล้วไม่สู้จะเหมือนกันทีเดียว นี่คือหลักของ เหตุผล อ้อ ! ใกล้ถึงด่านลงทะเบียนแล้ว เราศิษย์กับอาจารย์ ลองศึกษาการทำงานของพวกเขาดู

หยงปี่ : (เดินตามหลังอาจารย์ไปยังด่าน อันที่จริงเรียกว่าด่านดู จะใหญ่เกินไปสักหน่อย เพียงแค่ศาลาพักร้อนกับเก้าอี้ม้ายาว สองตัว อย่างนี้ก็เรียกว่าด่านเสียแล้ว วิญญาณผีเข้าแถวรอกัน เป็นคู่ ๆ รอจนกว่าพนักงานในศาลาจะลงชื่อเสร็จ จากนั้น

ก็ผ่านเข้าไปข้างในห้องของอาคารเรือนแถวยาวหลังหนึ่ง) อาจารย์ครับ ที่นี่คือด่านลงทะเบียนหรือ แล้วอาคารเรือนแถวยาวนั้นคืออะไรกันครับ

อาจารย์ : ก็ใช่ ด่านลงทะเบียนก็เพียงทำหน้าที่ทำสมุดลงทะเบียนให้เข้าไปในเมืองตายโหงเท่านั้นเอง อาคารด้านหลังนั้นก็เป็นเพียงอาคารที่พักรอของวิญญาณผีที่ลงทะเบียนแล้ว เพื่อรอการมอบเอกสารจากยมบาล เมื่อเรื่องราวเตรียมเสร็จแล้วค่อยส่งเข้าไปในเมืองตายโหงเพื่อพิพากษาแยกขังกันต่อไป

หยงปี่ : ขอเรียนถามอาจารย์ มีการแยกขัง ถ้างั้นเมืองตายโหงก็เหมือนเมืองนรกที่แยกออกเป็นนรกสิบขุมใหญ่และสิบแปดขุมนรกน้อยใช่ไหม

อาจารย์ : ไม่ใช่ ที่ว่าแยกขัง ก็คือการแยกชั้นคุมขัง นี่เหมือนกับคุกในแดนมนุษย์ โดยใช้โทษตามระยะเวลามาแบ่งแดนขังรายละเอียดไว้เข้าไปข้างในแล้วเจ้าก็จะค่อย ๆ เข้าใจไปเอง

หยงปี่ : ถ้าอย่างนั้น ตอนนี้เราจะไปดูการทำงานของพวกเขาหรือจะเข้าไปในอาคารหลังนั้นกัน

อาจารย์ : ไม่ละ เจ้าไม่เห็นหรอกหรือพวกวิญญาณผีต่างรอคอยกันเข้าไปในศาลา จะไปรบกวนการทำงานของพวกเขาทำไมโดยไม่จำเป็น แล้วอาคารหลังนั้นก็เป็นที่ควบคุมชั่วคราว เพื่อรอคอยการส่งต่อ ไม่มีอะไรน่าดู ตอนนี้เอกสารจากยมบาลยังส่งมาไม่ถึง พวกวิญญาณผีเหล่านั้นคงจะคำรามใส่เจ้าจนขนลุก ฟังพวกเขาเที่ยวโทษฟ้าโทษดิน ใต้ลิ้นมีดอกบัวขึ้น

กระมังจึงพูดเสียจนบุปผาสวรรค์หล่นลงมาเรี่ยราด ทำราวกับว่าพวกเขาควรจะได้ขึ้นสวรรค์ ไม่น่าจะตกนรกเลย ถ้าหากเจ้าสนใจ ก็เข้าไปคนเดียวก็แล้วกัน

หยงปี่ : คิดว่าคงเป็นเช่นนั้น คนที่อยู่ในคุกส่วนใหญ่จะพูดว่าถูกกลั่นแกล้ง เรื่องนี้ศิษย์เข้าใจ อันที่จริงถูกกลั่นแกล้งหรือไม่ถูกกลั่นแกล้งพวกเรารู้แก่ใจดี หากไม่ผิดกฎหมาย ตำรวจคงไม่จับคน เพราะฉะนั้น ศิษย์ก็ไม่สนใจที่จะเข้าไปดู

อาจารย์ : ถ้าอย่างนั้น คืนนี้เที่ยวมาถึงด่านลงทะเบียนก็หยุดเพียงเท่านี้ คราวหน้าจะพาเจ้าเที่ยวเมืองตายโหงถึงแดนมอบขังเอาละ ! เจ้าหลับตาเสีย อาจารย์จะพาเจ้ากลับสถานธรรม

หยงปี่ : ครับอาจารย์ ศิษย์ขอกราบส่งอาจารย์กลับสู่ฟ้า

ครั้งที่ 3

แดนมอบขัง

"วิญญาณผีถึงกำหนด ภายในแดนมอบขังน้ำตานอง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ค่ำคืนฝนพรำพรำเย็นชื่นฉ่ำ
ประทับย่ำแต่งหนังสือจิตเริงร่า
วิญญาณผีตายโหงต้องรู้ว่า
การบำเพ็ญรอเวลารวมแสงญาณ

อาจารย์ : วันนี้สถานธรรมของท่านมีงานเฉลิมฉลอง หนังสือวารสารครบรอบ 15 ปี หมู่วิสุทธิเทพต่างมาชุมนุมกันใหญ่ อักษรเรืองรองนับหมื่นฟุต ไอแห่งความยินดีแผ่กระจาย ต้องขอโทษอย่างมากที่ทำให้ศิษย์รักทั้งหลายต้องลำบากลำบน จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยแต่งหนังสือ แต่ถ้าศิษย์ทั้งหลายได้หวนคิดถึงบรรดาวิญญาณผีที่เมืองตายโหงนั่น ที่รอคอยเพื่อร่วมแต่งหนังสือด้วย เพื่อจะได้รับบุญกุศล จะได้รับการปลดปล่อยได้เร็วขึ้น ก็จะเป็นการปลอบประโลมให้คลายใจ

หยงปี้ : อาจารย์ครับ ! ท่านยกเรื่องขึ้นมาพูด ทำให้ศิษย์

มีความรู้สึกแปลก ๆ หวนคิดถึงตอนเริ่มแต่งหนังสือมาติดต่อกันหลายครั้งล้วนมีลมฝนอันขมขื่น นี่เป็นการบังเอิญหรือมีสาเหตุ ท่านอาจารย์ ! ท่านจะช่วยอธิบายสักหน่อยได้ไหม

อาจารย์ : นั่นคือ การร้องสะอื้นไห้ของวิญญาณผีตายโหง

หยงปี่ : จริงหรืออาจารย์ อย่างอื่นกระมัง

อาจารย์ : นี่คือปรากฏการณ์ความรู้สึกอย่างหนึ่ง มีเรื่องต้องมีเหตุ คำนี้สามารถยืนยันถึงปรากฏการณ์ที่ไม่ค่อยปกติบางอย่าง ย่อมต้องมีเหตุภายในเกิดขึ้น พอแล้ว อย่าชักให้เสียเรื่อง ประทานแพรฟ้าให้ไว้ปกป้องตัว หลับตาเสีย ข้าจะออกเดินทาง .....ศิษย์ลืมตาขึ้นได้

หยงปี่ : อุ้ย ! ท่านเป็นใคร ยืนอยู่ข้างหน้าเราทำไม (พอหยงปี่ลืมตาขึ้นก็เห็นคนหนึ่งหน้าตาสุภาพยืนอยู่ข้างหน้าเราทั้งสอง แล้วข้างหลังเขาคือด่านลงทะเบียนก็หยุดงานกันชั่วคราว)

อาจารย์ : เจ้าเซ่อ ! ที่เห็นข้างหน้าก็คือ หัวหน้านายทะเบียน รีบคารวะเสีย

นายทะเบียน : มิกล้า ได้ยินว่าท่านอาจารย์และศิษย์ได้รับโองการให้มาแต่งหนังสือ **"บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง"** นานแล้ว วันนี้พึ่งจะรู้จัก ได้ยินกิตติศัพท์มานานแล้ว โชคดียิ่งกว่าอะไรอีก

หยงปี่ : หัวหน้านายทะเบียนยกย่องไปแล้ว ศิษย์ละอายไม่กล้ารับ

อาจารย์ : หัวหน้ามีงานยุ่งเชิญตามสบาย เราศิษย์อาจารย์เดินผ่านด่านเอง

นายทะเบียน : นั่นก็เป็นการไร้มารยาทแล้ว ขอน้อมส่งท่านทั้งสองผ่านด่าน

อาจารย์ : มิกล้ารบกวน (ศิษย์กับอาจารย์เดินผ่านด่านลงทะเบียน ผีเจ้าหน้าที่ยืนอยู่สองข้างกับเหล่าวิญญาณผี ต่างเบิกตากว้างมองมายังเราทั้งสอง)

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ! พวกผีเจ้าหน้าที่ และวิญญาณผีคงแปลกใจว่าศิษย์เป็นปุถุชนคนเป็น ๆ ทำไมจึงสามารถมาถึงเมืองตายโหงได้

อาจารย์ : คงไม่ผิด พวกวิญญาณผีมีทุกเผ่าพันธุ์ ไม่เข้าใจถึงความแยบยลก็รู้สึกแปลกใจตื่นกลัวกัน

หยงปี่ : ตลอดทางที่ผ่านมา ทำไมจึงรู้สึกเย็นยะเยือก ไอมันทึบ ๆ ระหว่างทางต้นไม้ใบหญ้าก็รู้สึกเหมือนตายซาก คงเป็นแบบจำเพาะกระมัง เมื่อก่อนศิษย์ก็เคยไปเมืองนรกมา แต่ก็ไม่รู้สึกแบบนี้มาก่อน

อาจารย์ : ในเมืองนรกจะเต็มไปด้วยความร้ายกาจ แต่ที่นี่ความรู้สึกจะเป็นแบบตายซาก ใช่หรือไม่

หยงปี่ : ใช่แล้ว ท่านรู้ได้อย่างไร อ๋อ ! ถูกแล้ว เมืองนรกมีแต่วิญญาณผีที่ดุร้ายกับโทษทัณฑ์ ที่ทุกข์เวทนา เพราะฉะนั้นไอธาตุแห่งความร้ายกาจนั้นทึบแน่น เมืองตายโหงล้วนแต่เป็นวิญญาณผีที่อายุขัยในโลกยังไม่หมด จะมีไอธาตุแห่งความแค้น เหมือนตายซาก นี่เป็นความรู้สึกสัมผัสของคนทำให้รู้สึกผิด ๆ

อาจารย์ : พูดแบบนี้ก็ไม่ผิด ตอนนี้เจ้าดูที่เมืองตายโหงซิ

หยงปี่ : โอ๋ ! อยู่ไกลอย่างนั้น ! มองเห็นเงาดำตะคุ่ม ๆ เท่านั้น

อาจารย์ : คราวหน้า เจ้าก็จะได้เข้าไปในเมืองแล้ว วันนี้ไปที่แดนมอบขังเสียก่อน

หยงปี่ : อาคารที่อยู่ไม่ไกลนัก ที่อยู่หน้าเมืองนั้นใช่หรือไม่

อาจารย์ : ถูกแล้ว (สองเราเดินมุ่งไปข้างหน้าสู่อาคาร มีชายคาติดต่อกันเป็นพืด เป็นอาคารสีขาวที่กว้างและลึก ที่ปากประตูทางเข้ามีเก้าอี้อยู่สองตัว แต่ละตัวมีชายที่ท่าทางสุภาพวัยกลางคนกำลังก้มหน้าขีดเขียน บางครั้งก็เงยหน้าขึ้นถามวิญญาณผีที่ยืนอยู่ข้างหน้า จากนั้นก็มีผีเจ้าหน้าที่ควบคุมให้เข้าไปในอาคารนั้น และก็มีผีเจ้าหน้าที่หลายคนเดินออกมาและทักทายกับคนทำงานวัยกลางคนที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้ แล้วก็เดินมาทางที่เราเดินผ่านมา)

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ! ศิษย์มีคำถามข้อหนึ่งจะเรียนถาม ตั้งแต่ด่านลงทะเบียนจนถึงแดนมอบขังนี้ จะเห็นผีเจ้าหน้าที่มีอยู่ 2 ชนิด เป็นเจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานจากยมโลกใช่หรือไม่ครับ

อาจารย์ : ถูกต้อง เจ้าหน้าที่จากยมโลกจะส่งมอบเอกสารของวิญญาณผี จากด่านลงทะเบียนถึงแดนมอบขัง หลังจากนั้นวิญญาณผีก็จะเข้าเมืองตายโหง จึงจะหมดหน้าที่

หยงปี่ : ก็มีด่านลงทะเบียนแล้ว ทำไมต้องมีแดนมอบขังอีก งานของเขาส่วนใหญ่จะเหมือนกัน จะต่างกันก็เล็กน้อยใช่ไหมครับ

อาจารย์ : ไม่ผิด ด่านลงทะเบียนก็รับผิดชอบลงทะเบียนว่าใครบ้างที่เข้าสู่เมืองตายโหง แต่แดนส่งมอบก็เอาเอกสารที่ส่งจากยมโลกพร้อมวิญญาณผี แล้วตระเตรียมให้เป็นรูปคดีภายหลังจึงส่งเข้าไปในเมือง ไปอีกหน่วยงานหนึ่งคือ ศาลสอบสวน ถ้าเปรียบเทียบขั้นตอนทั้งหมดกับเมืองมนุษย์ ด่านลงทะเบียนก็คือสถานีตำรวจที่ลงบันทึก แล้วก็จัดทำเอกสารทั้งหมดเพื่อฝากขัง ก็คือแดนมอบขัง ห้องสอบสวนก็คือศาลชำระคดี โดยเอาเอกสารที่ส่งมาชำระเสียให้เรียบร้อย แล้วตัดสินคดี เพื่อส่งเข้าเมืองจัดการคุมขังต่อไป

หยงปี่ : ที่เมืองตายโหงยังมีศาลสอบสวน คิดไม่ถึงว่า เมืองตายโหงนี้จะมีที่ทำงานมากขนาดนี้ ถ้าอย่างนั้น เมืองตายโหงมีเจ้าเมืองหรือไม่

อาจารย์ : ไม่มี ผู้ควบคุมสูงสุดของเมืองตายโหงแบ่งเป็นสองหน่วยงานคือ งานเอกสารและงานควบคุม ต่อไปก็จะได้พบเห็นตามลำดับ คืนนี้เที่ยวถึงที่นี่ เจ้าหลับตาลงเสีย อาจารย์จะพากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 4

ศาลสอบสวน

"รอยชีวิตหลบซ่อนยาก ม่านโปร่งใสถ่ายทอดจริง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ร่องรอยแห่งชีวิตมีหลักฐาน
มีหรือจนอย่าพาลโทษศัตรู
ขอเตือนเจ้าเป็นคนต้องสำนึกรู้
ลองตายดูจะกลายเป็นวิญญาณแค้น

อาจารย์ : วันนี้เข้าเมืองตายโหงไปนั่งฟังการชำระคดีที่ศาลสอบสวน ชาวบ้านจะได้เข้าใจสภาพของเมืองตายโหง ประทานแพรฟ้าปกป้องตัว ศิษย์ข้าหลับตาเสีย ออกเดินทาง.....ถึงแล้วเจ้าลืมตาได้

หยงปี่ : ชาวโลกเปรียบเปรยเหมือนเหาะ ศิษย์ก็มีความรู้สึกเหมือนอย่างที่ว่า หลับตาแล้วลืมตาก็มาถึงด่านมอบขัง (ตอนนี้เห็นคนหนึ่งดูเหมือนพนักงานธุรการ ในมือถือสารโองการฉบับหนึ่ง กำลังพูดกับอาจารย์)

ธุรการ : เจ้านายกระผมให้มาเรียนเชิญท่านอาจารย์และศิษย์

เข้าไปในศาลสอบสวน

อาจารย์ : รบกวนท่านละ (เราศิษย์อาจารย์เดินตามพนักงานธุรการผ่านแดนมอบขัง) เข้าไปยังเมืองตายโหง เมืองตายโหงที่เห็นสะดุดตานั้นคือ อาคารใหญ่สูงสามชั้น ทั้งสองมุมของอาคารแกะสลักเป็นรูปหัวผี เหนือประตูมีหนังสือเขียนไว้ว่า *"ประตูตายโหง"* ผ่านอาคารหลังนี้เข้าไปจะเห็นอาคารอีกหลังไม่รู้สูงเท่าไร ประตูกว้างไม่รู้กี่ฟุต ทั้งสองข้างของประตูมียามยืนเฝ้าอยู่ เหนือประตูเขียนว่า *"เมืองตายโหง"* พอเดินเข้าเมืองแล้วจะแลเห็นลานกว้างใหญ่มาก ตรงกลางลานมีของอะไรก็ไม่รู้มากมาย ทั้งสี่ด้านล้อมรอบด้วยห้องเรียงรายไปรอบ ๆ ไม่รู้ว่ามีสักกี่ห้อง ด้านหลังของประตูเมืองมีอาคารสูงตระหง่านข้างบนเขียนหนังสือไว้ว่า *"ศาลสอบสวน"*

ธุรการ : ถึงศาลสอบสวนแล้ว เชิญอาจารย์และศิษย์ตามกระผมมายังที่นั่งของแขก (เราถูกนำเข้ามาในศาลสอบสวน แลเห็นบัลลังก์รูปหัวเสืออยู่ตรงกลาง หลังบัลลังก์มีเก้าอี้ตัวใหญ่ มีผู้พิพากษาหัวหน้าเสือเขี้ยวดุน่าเกรงขามกำลังทำงานอยู่หน้าบัลลังก์มีวิญญาณผีหมอบอยู่ ถัดด้านหลังออกไปก็มีผีเจ้าหน้าที่กำลังควบคุมเหล่าวิญญาณผีร้ายกาจอยู่ ด้านซ้ายของบัลลังก์เสือมีผู้อาวุโสสามท่านที่หน้าตาหมดจด รัศมีญาณเปล่งออกมาภายนอก เป็นเซียนผู้อาวุโสที่เปี่ยมไปด้วยธรรม นั่งอยู่ทางด้านขวามือมีพนักงานธุรการสองคนที่แต่งตัวเหมือนคนที่นำพาเรามากำลังจดบันทึกอยู่ ภายในศาลสอบสวน

ไม่มีอะไรที่แปลก แต่ด้านที่มีบัลลังก์เสือนั้นมีลูกกลม ๆ จะเหมือนผลึกก็ไม่ใช่ จะว่าเป็นหินก็ไม่ใช่ตั้งอยู่ เจ้าวัตถุกลมที่โปร่งใสนี้ตั้งอยู่หน้ากระจกบานใหญ่บานหนึ่ง เราทั้งสองถูกเชิญให้ไปนั่งรวมกับผู้อาวุโสทั้งสาม อาจารย์นั่งลงพลางก็พยักหน้ากับสามผู้อาวุโส)

หยงปี่ : อ๋อ ! ท่านผู้นี้คือท่านฮันเหวินกงใช่ไหม เมื่อก่อนไปเที่ยววังน้ำผลึก ศิษย์โชคดีได้กราบรู้จักท่าน

อาจารย์ : โปรดเงียบ ที่นี่เป็นโรงศาลห้ามเจี๊ยวจ๊าว หนึ่งในสามท่านเจ้าจำได้ ที่เหลืออีกสองท่านคือท่านหลู่อิ๋ว และท่านซื้อเค่อฝ่า เพื่อเป็นการสอดส่องการสอบสวนของเมืองตายโหงเบื้องบนได้ส่งวิสุทธิเทพมากำกับความยุติธรรม

หยงปี่ : (เมื่อไหว้คารวะแต่ละท่านแล้ว ก็หันมาสนใจกับการสอบสวน) ดังจะได้ถ่ายทอดขั้นตอนการทำงานทั้งหมด ดังนี้

แรกสุดพนักงานเอกสารจะลุกขึ้นรายงานว่า “*คดีนี้วิญญาณอูอาฮัง ชาวฮ่องกง เกิดปี (กะกะ) ตลอดชีวิตร่ำรวย เมื่อย่างเข้าสู่วัยกลางคนจะได้รับราชการ น่าเสียดายเมื่อปี (กีบวก) ไปหลงรักหญิงสาวคนหนึ่ง เพื่อแสดงว่ารักจริง จึงแกล้งฆ่าตัวตายเพื่อเรียกร้องความรักจากคนสวย จากการแกล้งตายกลายเป็นตายจริง เพราะกินยานอนหลับเกินขนาด แพทย์ช่วยเหลือไม่ทันเลยตาย เป็นคนที่รู้กตัญญู มีบุญมากบาปน้อย เพียงคิดพลาดจึงเป็นผีตายโหง ทั้งหมดนี้เป็นเอกสารที่ส่งจากยมโลก ขอท่านโปรดพิจารณาด้วยความยุติธรรมด้วย เมื่อ*

พนักงานธุรการอ่านจบลงแล้ว ผู้พิพากษาบนเก้าอี้เหนือบัลลังก์จึงกล่าวว่า อูอาฮังเจ้าสงสัยอะไรกับเอกสารที่ส่งจากยมโลกไหม วิญญาณอูอาฮังที่หมอบอยู่ใต้บัลลังก์ฟังแล้วก็ก้มศีรษะกราบลงไปแล้วพูดว่า ไม่สงสัย ขอให้ท่านกรุณาลงโทษแต่สถานเบาเถิด ผู้พิพากษากล่าวว่า ข้าตัดสินการตายโหงโดยอิงตามอายุขัยของเจ้า ถ้าเจ้าไม่มีข้อกังขา ขอให้เจ้าจงดูที่ม่านโปร่งใสเพื่อดูถ่ายทอดจริง พูดจบ วัตถุโปร่งใสนั้นก็เปล่งลำแสงสว่างตรงไปบนบานกระจก ทันทีก็มีตัวหนังสือปรากฏออกมาเขียนว่า อูอาฮัง มีบุญและปัญญาไม่น้อย โชคลาภนับว่าเป็นผู้มั่งคั่ง ถึงแม้ตอนเป็นเด็กจะมีเคราะห์อยู่บ้าง แต่ภายหลังก็ปลอดภัยมาตลอด กำหนดว่ามีภรรยา 1 คน มีบุตรชาย 2 บุตรสาว 2 จะเสวยสุขจนถึงอายุ 63 ปี หนังสือแถวล่างสุดเขียนว่า อายุ 35 ตายโหง ต้องถูกคุมขัง 28 ปี หลังจากตัวหนังสือบนบานกระจกหายไปแล้ว ผู้พิพากษาก็กล่าวว่า กำหนดโทษ 28 ปี เพราะหลงอารมณ์จึงตายโหง ลงโทษให้ขังที่เมืองตายโหงในชั้นที่ 3 วิญญาณอูถูกผีเจ้าหน้าที่พาออกไป ทั้งหมดนี้คือการสอบสวนคดีของศาลสอบสวน”

น่าเสียใจไม่คุ้มค่าเลย คนที่มีอนาคตดีกลับทำลายชีวิตตนเองด้วยอารมณ์หลง (ขณะนั้นสามอาวุโสก็เห็นพ้องเป็นเสียงเดียว จากนั้นก็ผงกศีรษะให้กับผู้พิพากษา เป็นการแสดงให้รู้ว่าการชำระคดียุติธรรม

อาจารย์ : พอแล้ว เจ้าหลับตาเสียอาจารย์จะพาเจ้ากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 5

แดนชั้นสาม

“พ่อแม่ควรกวดขันสั่งสอน เด็กอายุสั้นน่าสงสาร”

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ตายตั้งแต่ยังเยาว์เพราะเหตุใด
ทำบาปไว้อายุถูกตัดสั้นนักหนา
เล่นตลกกับวิญญาณไร้เมตตา
ขังกายาเมืองตายโหงรับอบรม

อาจารย์ : ศิษย์ข้าได้เอกสารของญาติธรรมที่ส่งมาจากที่ต่าง ๆ แล้ว อาจารย์ก็ได้จัดส่งต่อไปยังเมืองตายโหง ตอนนี้ก็ได้รับการตอบรับเพื่อจัดอันดับการพบหน้า ด้วยจำนวนจำกัดให้พอดีกับเวลาและการแต่งหนังสือ แล้วอาจารย์จะดำเนินการชี้แนะ สำหรับคืนนี้จะได้พบกับญาติผู้ตายที่อยู่สถานธรรมที่นี่

หยงปี่ : เรียนถามอาจารย์ ใจความการตอบรับของเมืองตายโหงมีว่าอย่างไร และผู้ตายเป็นญาติกับใครในสถานธรรมที่นี่

อาจารย์ : ใจความส่วนใหญ่มีว่า ใครถึงกำหนดแล้วส่งต่อให้กับยมบาลบ้าง ใครไม่ได้ไปที่เมืองตายโหงบ้าง กับใครที่มีกำหนด

โทษอยู่ที่เมืองตายโหงอีกนานเท่าไรบ้าง กับการจัดระเบียนเวลาได้พบหน้ากันอย่างเช่น คุณอาของศิษย์หลินจินอี่ คืนนี้ก็จะได้พบหน้า ไปกันเถอะ ประทานแพรฟ้าปกป้องตัว ศิษย์ข้าหลับตาเสีย ออกเดินทางได้.....ถึงเมืองตายโหง ลืมตาได้

หยงปี่ : ครับ..อาจารย์ ผู้ที่แต่งตัวเหมือนพนักงานธุรการที่อยู่ข้างหน้าคงคิดพาเราไปหาพวกวิญญาณผีกระมัง

ธุรการ : ได้รับคำสั่งจากเจ้านายฝ่ายธุรการของเมืองตายโหงให้มานำท่านอาจารย์และศิษย์เข้าเมืองตายโหงที่แดนขังสามเพื่อพบหน้ากับวิญญาณผีนายหลินเฉาชุน

อาจารย์ : คงเหน็ดเหนื่อยท่านแล้ว (เราศิษย์อาจารย์เดินติดตามเจ้าหน้าที่ธุรการเข้าไปในเมืองตายโหง ผ่านมาทางศาลสืบสวนแล้วมุ่งไปทางประตูบานใหญ่ เข้าสู่ระเบียงทางเดิน สุดทางจะแลเห็นอาคารสำนักงานใหญ่หลังหนึ่ง มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการก้มหน้าก้มตาทำงาน และก็มีผีพนักงานเดินโต๊ะเดินไปมาระหว่างโต๊ะ เจ้าหน้าที่ธุรการพาเราผ่านด่านตรวจสอบแต่ละด่านก็จะยื่นหนังสือคำสั่งออกมาตลอดเส้นทางไม่มีอุปสรรคใด ๆ)

หยงปี่ : แปลกประหลาดมาก แต่ละห้องก็เหมือนห้องเรียนในเมืองมนุษย์เรา แถมยังแบ่งแผนกเป็นวิทย์ ศิลป์ ตลอดจนถึงสนามกีฬา คงจะบอกได้ว่าเมืองตายโหงคือโรงเรียนกระมัง

ธุรการ : จุดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าได้อธิบาย เมืองตายโหงแบ่งออกเป็นแดนขัง 4 ชั้น ตายโหงแต่ละชั้นแบ่งออกเป็น 4 แดน

แต่ละแดนแบ่งออกเป็น 4 ห้อง แต่ละห้องก็มุ่งตรงประเด็นสาเหตุการตายของผีเพื่ออบรม.....

หยงปี่ : ช้าก่อน..ช้าก่อน ท่านพูดแบบนี้ศิษย์ก็ถูกเจ้าตัวเลขนี้ล่อเสียงงไปเลย ขอให้ท่านยกตัวอย่างเพียงย่อ ๆ ก็พอ

ธุรการ : ก็พูดถึงวิญญาณผีที่จะพบหน้าในวันนี้ก็แล้วกัน เขามีชีวิตอยู่แค่ 9 ปี แต่อายุขัยมีกำหนด 30 ปี ดังนั้นเขาต้องถูกขังไว้อีก 21 ปี แดนขังมี 4 ชั้น แต่ละชั้นขัง 20 ปี เวลา 21 ปีจึงถูกขังในแดนขังสาม สาเหตุการตายของเขา ตายจากถูกแรงภายนอกทำให้ตาย หรือถูกเชื้อโรครุกล้ำจนตาย หรือฆ่าตัวตาย ตายจากสาเหตุอะไรก็ถูกแยกเข้าเขตของชั้นนั้นจากนั้นก็แยกอีกครั้ง ขึ้นอยู่กับความหนักเบาจากห้องที่ 4 ถึงห้องที่ 1 เขตที่แบ่งก็นับจากเขต 4 ไปถึงเขต 1 คือจากเขต 4 เลื่อนไปเขต 3 เลื่อนไปเขต 2 และเขต 1 ตามลำดับพูดฟังง่าย ๆ ก็คือ เลขเขตลดลง โทษก็เบาลง

หยงปี่ : อย่างนี้ศิษย์ก็เข้าใจ แต่ทว่าแบบนี้วิญญาณผีก็ตรวจพบได้ยาก

ธุรการ : เมื่อแบ่งประเภทแล้วก็ไม่ยาก แต่ก็ยุ่ง ถึงแดนขังสามแล้วหมดหน้าที่แล้ว ขอให้เจ้าหน้าที่ที่นี่รับงานต่อ ท่านทั้งสองลำบากหน่อยนะ

อาจารย์ : ท่านเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว เชิญตามสบาย

หยงปี่ : (เมื่อพนักงานธุรการกลับไปแล้ว ก็สอดส่ายไปทั่ว ก็เหมือนพบตัวเองพักผ่อนอยู่ในห้องว่างห้องหนึ่ง ขณะนั้นผีเจ้าหน้าที่

ตนหนึ่งเข้ามาทางประตูหนึ่งด้วยหน้าตาดุร้ายไม่คุ้นตานัก อายุประมาณวัยกลางคน)

อาจารย์ : หยงปี่ ! คนนี้คือเจ้าหน้าที่ควบคุมที่นี่ เด็กที่อยู่ด้านหลังเขาก็คือหลินเฉาชุน

เจ้าหน้าที่ : อาจารย์และศิษย์มาถึงที่นี่ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง วิญญาณผีอยู่ที่นี่ ขอเชิญอาจารย์และศิษย์สอบถามได้

อาจารย์ : ขอคุณท่านเจ้าหน้าที่ที่ให้ความสะดวก ก็ขอรบกวนหน่อยละ

หยงปี่ : ท่านนี้จะเรียกว่าอย่างไรดี ดูก็แค่อายุเด็ก 9 ขวบ แต่ก็เป็นคุณอาของเพื่อนร่วมปฏิบัติธรรม จะเรียกว่าอย่างไรดี เอาเป็นว่า คุณหลินก็แล้วกัน

เด็กน้อย : มิกล้า ผีเมืองตายโหงรับไม่ไหว เรียกตามสะดวกดีกว่า

หยงปี่ : พูดกันไปนอกเรื่อง ก่อนที่ผมจะมาเมืองผีตายโหง พี่หลินจินอี้ได้ฝากผมมาถามท่านว่าอยู่ที่นี่ลำบากไหม ต้องการให้เขาทำอะไรให้ไหม เพราะมาระยะหลังนี้เขาถูกพวกผีรังควานถามพระถามเจ้าก็บอกว่า ท่านต้องการส่วนบุญจากเขา เพราะว่าตอนเขายังเด็ก ๆ อยู่ ถูกยกให้เป็นลูกท่าน

เด็กน้อย : อยู่ที่นี่ลำบากมาก ชาวบ้านเขารู้เพียงว่าที่เมืองนรกโทษทัณฑ์หนักมาก สิบแปดนรกโทษนั้นทารุณโหดร้าย วิญญาณผีต่างกลัวลานไปหมด ที่เมืองตายโหงแม้จะไม่มีโทษเช่นนั้น แต่ทว่าเน้นการอบรมตลอดเวลา ก็เหมือนตำรวจ

สอบสวนในเมืองมนุษย์ ใช้ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเป็นอาวุธ เพราะตลอดเวลาข้าพเจ้าได้รับการเซ่นไหว้จากเขา เราสองคนจึงมีความสัมพันธ์ของพ่อลูก ทำให้ข้าพเจ้านี้มีจิตที่คิดจะให้เขาช่วยเหลือ เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกรบกวน เพราะวิญญาณข้าพเจ้าถูกขังที่เมืองตายโหงไม่สามารถติดต่อโดยตรงกับญาติบนโลกได้ จึงต้องแอบติดต่อ ก็อาศัยแรงแห่งความคิดถึงรบกวนจิตเดิมของเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงรู้สึกเช่นนั้น รบกวนท่านกลับไปบอกเขาว่า ใกล้ ๆ จะพ้นจากการจองจำแล้ว ก็จะถูกส่งไปเมืองนรกเพื่อกำหนดบาปบุญ ไม่รู้ว่าจะได้กำหนดโทษหรือรางวัล

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ! การอบรมสั่งสอนของเมืองตายโหงมีประโยชน์อะไร

อาจารย์ : มีความหมาย 2 ประการ ที่เขาบอกว่าสอบสวนจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเป็นการลงโทษให้ทุกข์ลำบาก เป็นประการแรก อีกอย่างก็คือ เขาจะได้จดจำตลอดไปว่าอย่าได้ผิดพลาดแบบนี้อีก จนกว่าจะพ้นกำหนดก็จะถูกส่งไปยังเมืองนรกเพื่อกำหนดโทษหรือรางวัล เมื่อได้เกิดเป็นคนอีกจะได้จดจำโอวาทนี้ได้เป็นประการที่สอง

หยงปี่ : ศิษย์จำได้ว่าตอนจะกลับไปเกิดนั้นต้องดื่มน้ำลืมจิตแล้วจะจดจำเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร

อาจารย์ : อธิบายได้โดยง่าย นั่นคือต้องบังคับให้รับการอบรม เพื่อให้ความจำนี้ฝังลึกอยู่ในวิญญาณ เจ้าอย่าเอาความมหัศจรรย์

ที่ดื่มน้ำลืมจิตแล้วความจดจำนี้จะหายไปเลย แต่ภาวะปกติของคนจะมีความรู้สึกเช่นนี้ ฉับพลันระหว่างจิตวิญญาณที่ลึก ๆ จะมีพลังส่งเสริมขึ้น ถ้าเจ้าไปรับงานบางอย่างหรือกระทำต่องานบางอย่างจะมีความรู้สึกว่าคุ้นเคยหรือรู้สึกว่าไม่ชอบ นี่คือผลบังคับอบรมจิตละ

หยงปี่ : หรือท่ามกลางเรื่องราวบางอย่าง คนเรามักเกิดคิดได้อะไรบางอย่างเกิดขึ้นฉับพลัน ทำให้เรานี่สะดุ้งหรือเป็นกังวล พูดแบบนี้ถูกไหมอาจารย์ ศิษย์เข้าใจผลที่เกิดจากการกระทำแบบนี้ได้แล้ว ตอนนี้ขอให้ข้าพเจ้าได้เรียนถามคุณหลิน คุณถูกขังที่นี่มีกำหนดนานแค่ไหน และอะไรทำให้ท่านตายโหงได้

เด็กน้อย : รู้จากที่ศาลสอบสวน ข้าพเจ้าควรมีชีวิตที่อุดมสมบูรณ์และก็มีภรรยา 2 คน แต่เพราะก่อนจะมาเกิดนี้เป็นคนเลวร้ายมาก ชอบที่จะแหย่เล่นพวกสัตว์เล็กโดยไม่มีสาเหตุ จนกระทั่งทำให้พวกมันถึงแก่ความตาย มีอยู่ครั้งหนึ่งตีแมวตายไปตัวหนึ่ง แถมชอบทุบรูปพระรูปเจ้าแตก เพราะฉะนั้นชีวิตกำหนดไว้ว่ามีอายุขัย 59 ปี แต่พออายุ 9 ขวบก็กลายเป็นผีตายโหงแล้ว

หยงปี่ : อย่างนี้คุณก็ใกล้ที่จะพ้นจากเมืองตายโหงแล้ว แต่ตามกำหนดแดนขังชั้น 3 ตัวเลขมากขึ้นการฝึกฝนก็หนักขึ้น

เด็กน้อย : ใช่แล้ว ! ก็เพราะทำบาป ฟ้าจึงตัดรอนอายุขัย ยิ่งทุกข์หนักเข้าไปอีก

อาจารย์ : วันนี้ได้รับความช่วยเหลือจากลูกบุญธรรมศิษย์หลินจินอี่แต่งลงในหนังสือเล่มนี้ เป็นโอกาสได้สร้างบุญอย่างดี เจ้าก็มี

ความหวังแล้ว

เด็กน้อย : ใช่ครับ ! ขอเตือนชาวโลกเสียที่นี่ คนที่เป็นพ่อแม่ เมื่อมีลูกก็ต้องคิด ต้องสั่งสอนควบคุมให้ดี อย่าให้เด็กได้เล่นรังแกสัตว์เล็ก และยิ่งต้องไปทำลายรูปพระรูปเจ้า เอาตัวอย่างแบบข้าพเจ้า ใจของพ่อแม่จะทนได้อย่างไร

อาจารย์ : พอแล้ว วันนี้เหน็ดเหนื่อยจากการงาน การแต่งหนังสือหยุดเพียงแค่นี้ ศิษย์ข้าหลับตา อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม .....ถึงสถานธรรม ข้ากลับละ

ครั้งที่ 6

วิญญาณนักรบ

"ตายอย่างกล้าหาญคนยกย่อง ปูนบำเหน็จเป็นเทพเจ้า"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

พลีชีพเพื่อชาติวิญญาณนักรบ
ทุกคนเคารพโลกสดุดี
ปูนบำเหน็จพิเศษในความดี
ให้หน้าที่ฝ่ายธุระปฏิบัติธรรม

อาจารย์ : วันนี้จะพาศิษย์ไปเที่ยวเมืองตายโหงเพื่อพบกับ ผู้พลีชีพเพื่อชาติเป็นพิเศษ การตายของเขาเป็นความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ได้สร้างบุญคุณไว้อย่างมาก ดังนั้นเบื้องบนจึงปูนบำเหน็จเป็นพิเศษ หากก่อนเกิดมีบุญกุศลไม่เพียงพอก็จะให้เข้าอยู่ในเมืองตายโหงชั่วคราวจนกว่าจะหมดอายุขัยบนโลก แต่เบื้องบนก็ต้องการชมเชยคนที่จงรักภักดีรักชาติ จึงมอบหมายหน้าที่ให้กับผู้ที่พลีชีพเพื่อชาติเป็นพิเศษ อาทิเช่น เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ หรือรอคอยจนกว่าอายุขัยในโลกจะสิ้นสุดลง ผลงานระหว่างที่เป็นเจ้าหน้าที่และการบำเพ็ญตน

ผู้อำนวยการเมืองตายโหงจะเป็นผู้นำเสนอต่อเบื้องบนเพื่อรับการปูนบำเหน็จ อาจพูดได้ว่าผู้ที่จงรักภักดีต่อชาติ แต่ยังไม่ได้บำเพ็ญตน ก็เป็นการใช้เมืองตายโหง เป็นสถานที่เพิ่มเติมในการปฏิบัติธรรม

หยงปี่ : ก็พูดได้ว่า พวกที่จงรักภักดีต่อชาติ พลีชีพเพื่อส่วนรวมทั้งหมดจะได้เป็นเทพเจ้าใช่ไหม

อาจารย์ : ความจงรักภักดีเป็นธรรมในอันดับแรก ๆ ของคุณธรรมแปด เป็นขวัญแท้จริงที่สำคัญยิ่ง เพื่อความอยู่รอดของประชาชนและเผ่าพันธุ์ ดังนั้นเมื่อเฝ้ารักษาความจงรักภักดีนี้จนกระทั่งต้องชดใช้ชีวิต เบื้องบนจะรู้สึกซาบซึ้งจึงปูนบำเหน็จเป็นพิเศษ โดยเอาช่วงอายุขัยที่เหลืออยู่ในโลกไปบำเพ็ญธรรมแทนในเมืองตายโหง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเพียบพร้อมด้วยความงามสองประการคือ ไม่ฝืนต่อกฎสวรรค์ เป็นการชมเชยต่อข้าราชการผู้จงรักภักดี และคุณความดีของผู้จงรักภักดีจะได้รับการประกาศเกียรติคุณด้วยความเอิกเกริกเกรียงไกรแพรวพราวเสมอมา ยิ่งเมื่อได้รับการหลุดพ้นจากพันธนาการจากโลกแล้ว ก็จะได้รับการสถาปนาเป็นเทพเจ้าทันที

หยงปี่ : การรักษาความจงรักภักดี ก็เป็นการบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จได้อีกแนวทางหนึ่งใช่ไหม

อาจารย์ : พูดเช่นนั้นก็ได้ ดีแล้ว ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาลงเราจะเดินทางกัน.....ถึงแล้ว ศิษย์ข้าลืมตาได้แล้ว

หยงปี่ : ครับ ! พวกเขาทำอะไรกันนะ ฝึกทหารกันอยู่หรือ (ข้างหน้าเป็นสนามฝึกใหญ่ มีวิญญาณผีจำนวนมากกำลังได้รับการฝึกฝนเหมือนการฝึกทหารบนโลก บางคนก็มีสติขวัญสมบูรณ์ ความสง่างามของกายที่ฉกรรจ์ของคนวัยหนุ่มกำลังรับฟังการบรรยายหลักธรรมเพื่อการฝึกฝน เห็นพวกเขามีลักษณะองอาจผึ่งผายก็เดาว่า กำลังเล่าเรื่องที่ซาบซึ้ง)

อาจารย์ : เจ้าถาม ๆ คนที่เดินมา เขาเป็นผู้ที่เราจะถามหาในคืนนี้ (ขณะที่อาจารย์กำลังพูดอยู่นั้น ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ฉกรรจ์แต่งตัวทหาร เดินมาทางอาจารย์และศิษย์สองคน)

ทหาร : กระผมจางเอ่ยเต๋อ ด้วยบารมีของท่าน รับหน้าที่เป็นพนักงานฝึกสอนในเมืองตายโหง ได้รับทราบจากผู้อำนวยการว่าวันนี้ให้มาพบท่านอาจารย์และศิษย์เป็นพิเศษ

อาจารย์ : ไม่ต้องรักษามารยาท ศิษย์ข้าเป็นมือทรงเอกอยากจะขอให้ท่านตอบคำถาม

หยงปี่ : โปรดชี้แนะ ท่านจาง ท่านเข้ามาเมืองตายโหงอย่างไร มีกำหนดกี่ปี วันนี้มีหน้าที่อะไร

ทหาร : ข้าพเจ้าสังกัดอยู่ในกองทหารแห่งชาติ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่กำลังลาดตระเวนอยู่ที่ถนนจงกลั่นเมืองไถจง รถเกิดพลิกคว่ำถึงแก่ความตาย มีอายุเพียง 22 ปี อายุขัยบนโลก 48 ปี ยังมีอายุเหลืออยู่อีก 26 ปี ที่จริงต้องขังในแดนชั้น 3 ด้วยบารมีเบื้องบนที่เห็นว่าพลีชีพเพื่อชาติ ขณะมีชีวิตอยู่ก็ประกอบความดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ถึงกับทำบาป ท่านผู้

อำนวยการเมืองตายโหงจึงให้ทำหน้าที่เป็นพนักงานฝึกสอนในแดนชั้นสาม ด้านหนึ่งก็ทำหน้าที่เป็นผู้บรรยายเรื่องใจจงรักภักดีรักชาติ ให้แก่วิญญาณผีในเมืองตายโหง และก็ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ควบคุมฝึกทหารภาคสนาม

หยงปี่ : ทำไมจึงต้องฝึกวิญญาณผีในเมืองผีตายโหงด้วย

ทหาร : เพราะว่าในเมืองตายโหงมีวิญญาณผีที่ไม่จงรักภักดี เช่น หนีทหาร ขายชาติ เป็นต้น พวกเขาขณะมีชีวิตอยู่ไม่จงรักภักดีต่อชาติ เพราะฉะนั้นจึงต้องฝึกอบรม *"ความจงรักภักดี"* ให้อยู่ในความคิด โดยฝึกอบรมอย่างเคร่งครัดในวินัย เพิ่มความประทับใจให้ลึกซึ้งเป็นการทำโทษ

หยงปี่ : ถ้าเช่นนั้นคนหนุ่มเหล่านั้นที่แต่งตัวต่าง ๆ กันกับตัวท่านก็เป็นพนักงานฝึกสอนซิ

ทหาร : ใช่แล้ว ท่านเห็นพวกเขามีท่าทางกำลังอธิบายถึงแนวทางรักชาติแก่วิญญาณผี

หยงปี่ : น่าอิจฉาจริง พวกท่านพลีชีพเพื่อชาติ ตายไปแล้วดวงวิญญาณสง่างามยังสามารถให้วิทยาทานแก่วิญญาณผีไม่ละอายที่เป็นวิญญาณนักรบร้อยเปอร์เซ็นต์แน่ ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ พวกท่านยังได้โอกาสสร้างบารมีเป็นพิเศษเพื่อสำเร็จเป็นเทพเจ้าในเร็ววันใช่ไหม

ทหาร : มีครับ พวกแนวหน้าก็มีหัวหน้าอยู่คนหนึ่ง เพราะตระเตรียมแผนการสอนแก่วิญญาณผี อริยเจ้าเบื้องบนได้ตรวจสอบ แล้วรายงานขึ้นสู่เบื้องบนเป็นกรณีพิเศษ เบื้องบน

จึงปูนบำเหน็จให้เร็วเป็นพิเศษรับหน้าที่เป็นเทพเจ้า ยังมียิ่งกว่านั้น ขณะมีชีวิตในโลกก็ได้บำเพ็ญเพียรสร้างกุศล เมื่อมาอยู่ที่นี่ก็ยังได้รับกุศลที่อุทิศจากญาติมิตรบนโลกอีก แม้จะเป็นผีก็สามารถไปเป็นเทพเจ้าได้อย่างรวดเร็ว

หยงปี่ : ขอบคุณในคำชี้แนะอย่างละเอียดของท่าน

อาจารย์ : การเยี่ยมเยือนหมดเพียงเท่านี้ หลับตาเสีย อาจารย์จะพากลับสถานธรรม

หนังสือเล่มนี้ได้รับโอวาทศักดิ์ของเซียนซือ สามารถนำเอาข้อมูลของญาติมิตรที่ตายไปแล้วส่งมายังสำนักได้ แล้วถวายสารสอบถามว่ายังถูกขังอยู่ในเมืองตายโหงหรือไม่ ทั้งยังได้จัดระเบียบเพื่อไปเยี่ยมเยือนพูดคุยด้วย ทำให้วิญญาณผีได้มีโอกาสได้เขียนลงในหนังสือเป็นการสร้างกุศล เพื่อจะได้พ้นจากนรกโดยเร็ว ทำให้ผู้อ่านได้ส่งจดหมายมามากถึง 150 ฉบับเพื่อวานให้ช่วยสอบถามญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว แต่มีจำนวนจำกัดในการแต่งหนังสือ ที่เหลือก็รอผู้อำนวยการเมืองตายโหงตอบรับเพื่อทำลงในวารสาร ขอให้ท่านตรวจอ่านได้

ครั้งที่ 7

แดนชั้นที่ 2

"ยังมิได้ทดแทนพระคุณก็ฆ่าตัวตาย สำนึกได้ก็สายเสียแล้ว"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

อารมณ์วูบชั่วขณะจิตผิดกฎเกณฑ์
จิตพิเรนคุณพ่อแม่ลืมเลือนสิ้น
อนาคตสว่างกลับกลายเป็นดำดิน
ฆ่าตัวตายดับดิ้นโทษไม่เบา

อาจารย์ : ศิษย์รู้ไหม ในโลกนี้นอกจากคนที่ทุบตีพ่อแม่ ฆ่าพ่อแม่แล้ว คนที่ไม่รู้จักกตัญญูอย่างยิ่งเป็นคนประเภทใด

หยงปี่ : รู้จักครับ ก็ประเภทฆ่าตัวตาย

อาจารย์ : ถูกแล้ว เพราะว่าชีวิตในโลกนี้ถึงแม้ว่าไม่ได้กตัญญูถึงที่สุด แต่หากว่าวันเวลาที่ผ่านไปก็ไม่แน่ว่าจะรู้สำนึกได้แล้วจะกตัญญูอย่างจริงจัง ถ้าหากว่าฆ่าตายแล้วก็เหมือนสำลีไหม้ไฟ เพราะฉะนั้นคนที่ฆ่าตัวตาย ในเมืองผีตายโหงจะต้องได้รับโทษเป็นพิเศษ

หยงปี่ : เป็นพิเศษอย่างไร

อาจารย์ : ที่ว่าเป็นพิเศษก็คือ โทษทัณฑ์ เพราะว่าในเมืองตายโหงไม่เหมือนยมโลกที่สร้างนรกทรมาน แต่การฆ่าตัวตายเป็นการฝ่าฝืนจิตใจฟ้าที่กรุณาให้มาเกิด จึงนับว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้จักกตัญญูอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงลงโทษอย่างพิเศษเป็นการตักเตือน ทั้งยังแสดงให้เห็นว่าฟ้าให้ความสำคัญต่อความกตัญญูกตเวทิตาธรรมอย่างกระจ่างชัด นอกจากนี้คนที่ไม่จงรักภักดีต่อประเทศชาติแล้วเข้าสู่เมืองตายโหงก็ต้องได้รับโทษทัณฑ์เป็นพิเศษเช่นเดียวกัน

หยงปี่ : การลงโทษทัณฑ์แบบพิเศษเป็นเช่นใด

อาจารย์ : คืนนี้เจ้าก็จะได้เห็น ประทานผ้าแพรฟ้าปกป้องกายหลับตาลงออกเดินทางได้

หยงปี่ : ครับ..... เสียงโอดโอยเสียดแทงหู ไม่ทราบว่าเป็นอะไร

อาจารย์ : เจ้าดูเอาเองก็แล้วกัน

หยงปี่ : (ลืมตา) ว้าย ! นี่เหมือนภาพอสูรกาย เหมือนแดนประหารคนในเมืองมนุษย์ ทำไมเมืองตายโหงจึงมีการลงโทษที่ทารุณอย่างนี้ (สิ่งที่นายหยงปี่เห็นคือลานอันกว้างขวางภายในมีม้านั่งยาว ๆ เรียงรายกันอยู่ บนฝาผนังก็มีโซ่ตรวนแขวนอยู่ บนม้านั่งตัวหนึ่งก็มีโซ่ตรวนเส้นหนึ่ง กับคนที่มีสีหน้าเขียวซีดคนหนึ่งบนหัวมีเหงื่อกาฬไหลเหมือนฝนตก นัยน์ตาเบิกกว้างราวกับจะถลนออกมา ปากนี้เบี้ยวบูด จมูกเหยเก ฟันนี้ขบกันแน่นพร้อมกับเสียงหวีดร้องรอดออกมา นอกจากนั้นก็มีผีเจ้าพนักงานกำลังตรวจตราไปมา บ้างก็ก้มลงเหมือนกำลังสำรวจอะไรอยู่)

อาจารย์ : เจ้าดูให้ละเอียดที่คนหน้าเขียวซีดเหล่านั้น ดูที่นิ้วมือและนิ้วเท้า

หยงปี่ : (ภายหลังจากการดู) คุณพระช่วย ! มิหน้าล่ะที่พวกเขามีหน้าตาที่เปลี่ยนเป็นเช่นนั้น เข็มเงิน 20 อันปักเข้าไปใต้เล็บนั้น ใครจะทนไหว

อาจารย์ : นี่คือการเจ็บปวด คั้นใจให้เลือดหลั่ง เหมือนสลักไว้ในกระดูกจารึกไว้ในใจ นี่เป็นเพราะปลงไม่ตกชั่วขณะหนึ่ง เอาพระคุณของพ่อแม่ทิ้งไว้เบื้องหลัง การฆ่าตัวตายเป็นคนอกตัญญู ต้องให้พวกเขารับโทษความเจ็บปวดแบบนี้ จึงจะรู้สึกสำนึก (พออาจารย์พูดจบก็กวักมือเรียกผีพนักงานมาตนหนึ่งแล้วพูดอะไรกับเขา ผีพนักงานเดินจากไปแล้วปล่อยวิญญาณผีหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังรับโทษอยู่ออกมา แล้วพามาที่เราศิษย์อาจารย์ยืนอยู่) ศิษย์เอ๋ย พวกอกตัญญูในเมืองตายโหงยังมีการแบ่งชั้น เจ้าสอบถามดูได้ ตอนนี้ก็ไม่ต้องรู้สึกทารุณคนที่ไม่จงรักภักดี ในเมืองตายโหงโทษทัณฑ์ที่ได้รับจะทำให้เจ้าขนลุกขนพองเลยทีเดียว (ขณะนี้ผีเจ้าพนักงานนำวิญญาณผีที่ปลดปล่อยมา ถึงแล้วก็คำนับมาทางอาจารย์แล้วก็ถอยออกไป) ศิษย์ข้าผู้นี้คือหวังซุยหมิงเป็นคู่สนทนาในคืนนี้

หยงปี่ : สหายน้อยผู้ร่วมสกุลเดียวกัน ทำให้สกุลหวังของเราขายขี้หน้าจริง ทำไมไม่ทำตัวให้ดี จนต้องฆ่าตัวตายอย่างนี้ทำไมหรือ พูดให้ฟังกันหน่อย

วิญญาณผี : ตอนนั้นอายุยังน้อยเป็นเพราะเรื่องเล็ก ๆ เรื่องหนึ่งยาฆ่าศัตรูพืชขวดหนึ่งกรอกลงไปเพื่อแก้ไขชีวิตตนเอง

หยงปี่ : เจ้ากล้าหาญชาญชัยจริงนะ ตอนนั้นเจ้าไม่คิดถึงคนที่บ้านและเพื่อนเลยหรือ

วิญญาณผี : ตอนนั้นรู้สึกว่ามืดมัวไปหมด ไม่อยากมีชีวิตอยู่ ดังนั้นจึงดื่มพรวด ๆ เข้าไปอย่างเมา ๆ มัว ๆ พอตอนยาออกฤทธิ์ ฉันจึงรู้สึกเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มของพ่อแม่พี่น้อง รู้สึกอบอุ่นน่าทะนุถนอม พวกเพื่อน ๆ ก็ร่าเริง ทั้งหมดลอยอยู่ในใจ ความคิดฆ่าตัวตายในขณะนั้นก็เปลี่ยนเป็นความรู้ไม่เท่าทันที่น่าหัวเราะ ถ้าหากตอนนั้นฉันยังไม่ได้ดื่มยา ฉันกล้าพนันได้เลยว่า ยังไง ๆ ก็จะไม่ฆ่าตัวตาย น่าเสียดายสายเสียแล้ว

หยงปี่ : จนใจมาก ๆ นี่ก็คือความต้องการให้คนเราทำอะไรอย่าหุนหันพลันแล่น ต้องคิดอย่างระมัดระวัง จะได้ไม่เสียใจภายหลัง ต่อไปว่ายังไง

วิญญาณผี : ตอนนั้นภายในกายของฉันร้อนผ่าวเหมือนจะแยกสลาย ดวงตาค่อย ๆ มืดลง จนกระทั่งรู้สึกสบายวูบหนึ่ง ร่างกายไม่รู้สึกเจ็บปวดอีกต่อไป ดวงตาก็มองดูตัวเองนอนเฉย ๆ อยู่ที่นั่น ถึงตอนนั้น ฉันจึงรู้ว่า ฉันได้ตายไปแล้ว

หยงปี่ : ความรู้สึกก่อนตาย ฟังจากปากท่านรู้สึกเบาสบายไม่มีอะไรต้องกลัว แต่นี่เป็นการทำลายชีวิต ๆ หนึ่งนะ ถูกแล้วสาระสำคัญที่ศาลสอบสวนว่าอย่างไร

วิญญาณผี : ผมต้องมีอายุขัยบนโลก 48 ปี ตลอดชีวิตผมแม้ไม่ร่ำรวยแต่ก็มีกิน ใครจะรู้ว่าอายุ 15 ปีก็ฆ่าตัวตาย

ต้องถูกคุมขัง 53 ปี สู่แดนขังชั้นที่ 2 แต่ที่ฆ่าตัวตาย ยังแบ่งเป็นหลายประเภท ฉันยังจัดอยู่ในประเภทที่ค่อนข้างเบา

หยงปี่ : ท่านอยู่ที่นี่ต้องสำรวจตนให้ดี ๆ

วิญญาณผี : ไม่มีเวลาแล้ว นอกจากรับความเจ็บปวดจากโทษทัณฑ์แล้วยังต้องหัดบรรยายบทเรียนของกตัญญูกตเวทิตาธรรมอีกด้วย ลำบากจริง ๆ พวกท่านเห็นสภาพเช่นนี้ จะกล้ามาหรือไม่ใช่ว่าฉันต้องสำรวจตนเอง แต่พวกท่านก็ต้องระมัดระวังตักเตือนจะได้ไม่ย่ำตามฉันมารับความเจ็บปวด

อาจารย์ : พอแล้ว คืนนี้เที่ยวถึงที่นี่ หลับตาเสีย อาจารย์จะพาเจ้ากลับสถานธรรม.....ถึงสถานธรรมแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 8

วิญญาณเด็กทารก

“ธรรมให้เกิดอดทนไว้ ทำแท้งเด็กที่ไม่ผิดเวรกรรมติดตัว”

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ทำแท้งฆ่าเด็กไร้เดียงสากรรมบานปลาย
ฟ้าให้เกิดบุญคุณหลายลืมได้ไฉน
พระคุณพ่อแม่ดั่งทะเลอันกว้างใหญ่
ผิดธรรมใช่รึฝืนฟ้าทำลายกัน

อาจารย์ : ที่เมืองผีตายโหง แดนขัง 4 มีอยู่ห้องหนึ่ง ที่รับวิญญาณผีพวกเด็กทารก ส่วนใหญ่เป็นพวกที่พ่อแม่เป็นเหตุทำให้ต้องถูกจองจำในเมืองตายโหง

หยงปี่ : อย่างนี้ก็ไม่ยุติธรรมซิครับ เด็กเล็กพวกนั้นและเด็กทารกตลอดจนพวกที่ยังไม่ทันได้ออกมาดูโลกเลย เพราะพ่อแม่ก่อเวรกรรมเอาไว้ เผอเรอจนทำให้ถึงแก่ชีวิต แล้วทำไมขังพวกเขาในเมืองตายโหงเล่า

อาจารย์ : ยุติธรรมมากทีเดียว พวกเด็กทารกกับเด็กที่อายุสั้นแม้จะพูดว่าเป็นบาปของพ่อแม่ แต่พวกเขาเองก็ได้สร้าง

เวรกรรมหนักเอาไว้ตั้งแต่ชาติก่อนด้วย นอกจากจะได้รับกรรมตามกฎแห่งยมโลกแล้ว ยังได้รับโทษในโลกมนุษย์ด้วย ดังนั้นการจองจำในเมืองตายโหงก็คือผลตอบสนองกรรมในชาติก่อน แน่นอนผู้ที่เป็นพ่อแม่จะเผอเรอหรือก่อเวรกรรมจนทำให้มีคดีในเมืองตายโหง มันก็อีกเหตุผลหนึ่งที่ก่อให้เกิดขึ้น ก็ต้องส่งเรื่องให้ทางยมโลกเขาสอบสวนต่อ

หยงปี่ : ตามความหมายของอาจารย์ก็แบ่งเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งก็คือลดอายุขัยให้ตายโหง อีกประเภทหนึ่งพ่อแม่ก่อขึ้น เหตุและผลก็ให้ยมโลกตัดสิน ยี้ ! ไม่ถูกครับ เมื่อคราวก่อนมีหนังสือตอบจากเมืองตายโหง ในนั้นมีเด็กเล็กคนหนึ่งถูกไฟครอกตาย ก็เพราะพ่อแม่เผอเรอจนเกิดเรื่องขึ้น แต่ก็ไม่ได้ถูกขังในเมืองตายโหง

อาจารย์ : อย่างนี้มี 3 สภาพ 1. อาศัยครรภ์เพื่อพ้นเคราะห์ (ใช้กรรม) พ่อแม่หรือบรรพบุรุษต้องมีบุญคุ้มครอง 2. อาศัยแรงเคียดแค้นมาเกิด สมมุติว่า นาย ก เป็นหนี้นาย ข คิดตามกฎยมโลกมีกำหนด 5 ปี หากแต่นาย ข กลับไปเกิดเป็นบุตรของนาย ก พออายุได้ 5 ขวบก็ตาย ขอถามหน่อยว่าพ่อแม่ดูแลเด็กเล็กยากลำบากแค่ไหน พอตายลงความเจ็บปวดในการสูญเสียน่าจะรู้ได้ นี่คือความเคียดแค้น 3. ก็ดังที่กล่าวมาแล้ว เป็นการสร้างเหตุและผลอันใหม่

หยงปี่ : อธิบายแบบนี้ก็เข้าใจดีครับ

อาจารย์ : เอาละ ! ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาลงเสีย..... ลืมตาได้แล้ว

หยงปี่ : เอ๊ะ ! อาจารย์ว่าจะไปเที่ยวเมืองตายโหงไม่ใช่หรือ ทำไมจึงพามาที่สถานเลี้ยงเด็กล่ะ อ้าว ไม่ใช่ ๆ เด็กเล็กที่นี่ ทำไมดำเหมือนตอไม้ ตามตัวที่บวมจนหนังแตกเห็นเนื้อข้างใน มีเลือดเลอะไปทั้งตัว หงิกงอเหมือนก้อนเนื้อ เป็นปุ่มที่สามารถ แยกเป็นแขนขาได้

อาจารย์ : ที่นี่คือเมืองตายโหง ชั้นที่ 4 แดนขัง 4 ห้องที่ 4 เป็นที่จองจำเด็กเล็กโดยเฉพาะ เจ้าดูซิ เหมือนท่อนไม้ที่ถูก ไฟเผา ที่บวมเพราะจมน้ำตาย ที่เห็นเลือดเต็มตัวนั้นเพราะ ถูกรถชนตายก็มี ยังไม่ทันคลอดตายก็มี เห็นสภาพเช่นนี้แล้ว ทำให้สลดหดหู่ใจ เด็กที่น่ารักน่าเอ็นดู ก็เพราะผู้ใหญ่พลั้งเผลอ แล้วทำแท้งฆ่าชีวิตพวกเขาทั้งนั้น ขอให้ชาวโลกเมื่ออ่าน หนังสือเล่มนี้แล้ว โปรดดูแลลูกหลานให้ดีหน่อย พวกชายหญิง ที่เห็นแก่ความสนุกชั่วครั้งชั่วคราว แล้วเอาชีวิตที่ไร้ความผิด เหล่านั้น ผลักเข้าไปจองจำในเมืองตายโหง ผลสุดท้ายก็ ก่อเวรขึ้นเช่นนี้ มิใช่เป็นเพราะไม่สามารถหักห้ามความอยาก ในกามตัณหาหรือ

เบื้องบนมีธรรมให้มาเกิด คนจะไม่มีใจเมตตากรุณา หรอกหรือ ชีวิตเป็นรูปลักษณ์ที่มีคุณค่า ทำแท้งฆ่าเขาคือ มหันตโทษ ที่กล่าวมาแล้ว 3 ประการ คือผลแห่งกรรม นอกจากการอาศัยครรภ์เพื่อพ้นเคราะห์เป็นสิ่งที่ไม่มีทางเลือก ที่เหลืออีก 2 ประการ ขึ้นอยู่กับพ่อแม่มีใจรักเมตตาก็สามารถ แก้ไขให้ดีขึ้นได้ ชาวโลกอดทนเข้าไว้เถอะ พอแล้วการแต่ง หนังสือหยุดแค่นี้

หยงปี่ : กราบส่งอาจารย์กลับสวรรค์

ครั้งที่ 9

วิญญาณผีอุบัติเหตุทางรถยนต์

"ขับรถแข่งพายุเหมือนคนบ้า บึ่งลงนรกสู่เมืองตายโหง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ต้องช่วยกันรักษากฎจราจร
ขับขี่รถตามระเบียบไม่อันตราย
อุบัติเหตุบ่อยครั้งเพราะไม่สนใจ
พอตายโหงเสียใจก็สายแล้ว

อาจารย์ : การตายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ สถิติการตายอยู่ในอันดับต้น ๆ ยิ่งในเมืองผีตายโหงก็มีมากที่ตายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

หยงปี่ : สภาพการตายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ก็มีหัวแตก หัวขาด แขนขาหักขาด เลือดท่วมตัว หากได้พบเห็นแล้วอาจกินข้าวไม่ลง กลางคืนอาจฝันเห็นอีก หลาย ๆ คนที่มีความรู้สึกเช่นนี้ แต่ก็ไม่สามารถที่จะตักเตือนได้มากนัก พอสตาร์ทรถก็ยังขับแซงขวาแซงซ้าย ไม่รักษากฎจราจร ตนเองไม่คิดถึงชีวิตยังดึงชีวิตของผู้อื่นไปด้วย

อาจารย์ : คืนนี้จะเที่ยวเมืองผีตายโหงที่แดนขัง 3 จะเยี่ยมเยือนวิญญาณผีที่ตายจากอุบัติเหตุรถยนต์ ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเตรียมออกเดินทาง.....เจ้าลืมตาดูว่าที่นี่เป็นที่ไหน

หยงปี่ : อ๋อ ! ที่นี่เหมือนสนามฝึกขับรถยนต์ และก็เหมือนสนามแข่งรถ แต่ดูขบขันมากก็พวกที่กำลังขับขี่รถ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ รถจักรยานยนต์ตลอดจนรถจักรยาน และยังมีพวกที่กำลังเดินหรือรอคอยกันอยู่ริมถนน พวกเขาดูเหมือนคนเสียสตินิดหน่อย ประเดี๋ยวก็มีรถยนต์ชนกันบ้าง รถชนคนบ้าง สภาพที่เห็นทั้งลานก็มีแต่เสียงร้องโอดโอยสับสนกันลั่นไปหมด

อาจารย์ : คนเหล่านี้ล้วนตายโหงจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ที่นี่จึงเป็นแหล่งที่พวกเขาได้ฟื้นคืนสู่สภาพก่อนพวกเขาตาย แต่ละวันก็กลับฟื้นมาครั้งหนึ่ง เพื่อเพิ่มความทรงจำให้พวกเขารู้จักถึงความตายกัน เข้าใจถึงสาเหตุแห่งความตาย จนกว่าพวกเขาจะได้ผลในทางที่ถูกต้อง ตอนนี้เจ้าก็สามารถจะสอบถามวิญญาณผีนายอิ๋วเซียมน้ำที่อยู่ตรงหน้า ให้เขาระบายสิ่งที่เขาประสบมาเพื่อแต่งหนังสือเป็นการตักเตือนชาวโลก

หยงปี่ : (วิญญาณผีตนนี้ใบหน้าซีดเขียว) ดูเหมือนจะสูญเสียโลหิตไปไม่น้อย หรือไม่ก็กลัวจนสุดขีด (ใบหน้าที่เห็นเหมือนมัวเมา) คุณอิ๋วท่านจะช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมว่าที่ศาลสอบสวนภาพที่เห็นบนจอม่านถ่ายทอดจริงเป็นเช่นไร

วิญญาณผี : ฉันตายเมื่ออายุได้ 31 ปี อายุขัยบนโลกมี 58 ปี ในช่วงวัยหนุ่มฉกรรจ์มีความสุขมาก น่าเสียดายดวงชะตาที่โชคดียังมาไม่ถึงก็ตายเสียแล้ว เข้าสู่เมืองตายโหงชั้น 3 แดนขัง 3 ห้อง 2

หยงปี่ : พูดถึงชั้นแดนผมเข้าใจ แต่ห้อง 2 นี่คืออะไร ขอให้ท่านให้ความกระจ่างหน่อยได้ไหม

วิญญาณผี : ฉันเองก็อธิบายให้กระจ่างแจ้งไม่เป็น แต่ในห้องก็เหมือนกันเกือบหมด ล้วนเป็นผู้ขับรถไปชนคนเข้า

หยงปี่ : อย่างนี้ผมก็เข้าใจแล้ว แดนขัง 3 ก็เป็นแดนขังพวกตายโหงจากอุบัติเหตุรถยนต์ หากแต่แบ่งเป็น 4 ห้อง ส่วนใหญ่ก็รวบรวมพวกที่เหมือนกันไว้ในห้องเดียวกัน เอาละขอบคุณท่านที่อธิบาย ขอถามอีกหน่อยถึงเรื่องของท่านตอนที่เกิดเรื่องจนกระทั่งตาย เรื่องเป็นมาอย่างไร

วิญญาณผี : จำได้ว่าวันนั้นฉันมีนัดที่เร่งด่วน จึงทำให้สติไม่อยู่กับตัว พอขับรถมาถึงทางสามแยกที่ไม่มีสัญญาณจราจร ทันใดนั้นก็ชนกับรถประจำทางเข้า ไม่รู้ว่าฉันชนเขาหรือเขาชนฉัน ในความมึนงงฉันจำได้ว่าเขาชนฉัน

อาจารย์ : แต่ละคนก็พูดว่าตนเองถูกคนอื่นผิด อย่าไปพูดถึงว่าเขาชนเราหรือเราชนเขา การขับรถใจต้องมีสมาธิ ต้องระมัดระวังเต็มที่ หากเผอเรอก็ชนกับรถราที่มาทั้ง 4 ด้านกับคนเดินเท้า เจ้าเผลอก็ผิดเสียแล้ว เพราะฉะนั้นเจ้าหาเรื่องตายโหงเอง

วิญญาณผี : ขอบคุณท่านมหาเจ้าที่สั่งสอน ผีเล็ก ๆ รู้ผิดแล้ว ก็ตอนที่ฉันบาดเจ็บตกมาที่พื้น พอมีสติตื่นขึ้นมา ฉันก็เห็นสภาพที่แปลกประหลาดประมาณว่าแต่งกายอยู่ในตอนยุคกลางของราชวงศ์ชิง ชายหนุ่มคนนี้มียศถาบรรดาศักดิ์สูงคนหนึ่งขี่บนม้า ไล่ตามคนแก่ที่เสื้อขาดวิ่นอยู่ ในที่สุดคนแก่คนนั้นก็ถูกม้าเหยียบตายทั้งเป็น ต่อจากนั้นฉันก็มีอาการมึนงงที่ยาวนาน เมื่อฟื้นคืนสติมาได้ ฉันก็รู้สึกเจ็บปวดเหมือนตัวจะขาด ต่อจากนั้นฟ้าก็มืดมองไม่เห็น เป็นเช่นนี้อยู่สามครั้ง ฉันก็รู้สึกหลุดออกมาเหมือนม้าป่า เหมือนนกหลุดออกจากเปลือกไข่ หลุดออกมาข้างหน้าได้ไม่กี่ก้าวหันหลังกลับมามองก็เห็นตนเองนอนตรง ๆ อยู่ตรงนั้น แต่ว่าฉันรู้สึกว่าได้วิ่งออกมาหลายก้าว.....

หยงปี่ : ช้าก่อน ๆ ท่านว่าอะไรนะ ทำไมผมไม่เข้าใจ

วิญญาณผี : ฉันเองก็ไม่เข้าใจ ฉันเห็นตนเองนอนอยู่ แต่ว่าที่ตัว *“ฉัน”* ก็รู้สึกเบาสบาย

อาจารย์ : ตอนนั้นเขาตายแล้ว ที่ตัว *“ฉัน”* ก็คือวิญญาณ สภาพที่เขาเล่าก็คือความรู้สึกก่อนตาย

หยงปี่ : ที่แท้เช่นนี้เอง เรื่องเป็นเช่นนี้ท่านมีอะไรจะพูดไหม

วิญญาณผี : ขอบคุณ คุณอาที่ช่วยทำกงเต๊กให้ ทั้งยังได้อ้อนวอนขอโอกาสให้ได้ลงในหนังสือ **“เที่ยวเมืองตายโหง”** คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ที่ฉันรู้สึกเสียดายก็คือโชคลาภที่มีอยู่ ใครจะรู้ว่าตายโหงแล้วโชคลาภก็สูญหายไป คิดดูแล้วก็เพราะอุบัติเหตุรถ

นี่เอง ท่ามกลางจองจำในเมืองตายโหงนี้ ฉันมักจะเห็นวิญญาณผีที่มีเลือดเต็มตัวอยู่บ่อย ๆ คิดว่าต้องเกิดจากอุบัติเหตุรถยนต์แน่นอน เพราะฉะนั้นจึงขอตักเตือนชาวโลกว่าการที่ฉันพบกับอุบัติเหตุนี้ ขอให้ชาวโลกที่สัญจรไปมาโปรดสนใจสัญญาณจราจร โดยเฉพาะสติต้องดีอย่าพลั้งเผลอจะสูญเสียชีวิตตนเอง บางครั้งยังดึงเอาชีวิตคนอื่นอีกด้วย

อาจารย์ : ดีแล้ว คืนนี้เที่ยวแค่นี้ ข้าจะส่งเจ้ากลับสถานธรรม .....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

หยงปี่ : ขอส่งอาจารย์กลับสวรรค์

ครั้งที่ 10

วิญญาณผีป่วยตาย

"เจ็บป่วยนานวันใจเบื่อหน่าย โกรธแค้นเหตุไม่กระจ่าง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

เจ็บป่วยนานข้าระบมระทมทุกข์
โทษมหันต์ดูถูกคุณผู้ให้เกิด
อกตัญญูกรรมหนักมิอาจละเมิด
จงรับเถิดในคืนนี้ชั่วประจักษ์

อาจารย์ : คนที่ฆ่าตัวตายเป็นการดูแคลนการเกิด ไม่ว่าเพราะเหตุผลอันใด อันแรกก็ผิดมีบาปเพราะอกตัญญู เพราะฉะนั้นพวกที่ฆ่าตัวตาย นอกจากจะเพิ่มการอบรมสั่งสอนแล้ว เมื่อส่งต่อไปยังยมโลก บนเอกสารก็จะเซ็นกำกับไว้เป็นพิเศษ เมื่อทางยมโลกพิจารณาสอบสวนแล้ว ต้องได้รับโทษหนักเพิ่มขึ้น 1 ถึง 3 เท่า ภายหลังชั่งน้ำหนักระหว่างบาปและบุญก็ให้ยมบาลกำหนดแน่นอนลงไปอีกที ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเสียเตรียมออกเดินทาง....ถึงแล้ว ลืมตาเถอะ

หยงปี่ : ครับ.....ที่นี่เหมือนโรงพยาบาล เป็นที่ไหนกัน

อาจารย์ : เมืองผีตายโหง ชั้น 4 แดนขัง 2 ห้อง 3 รับพวกฆ่าตัวตายโดยเฉพาะ มีกำหนดอายุขัยภายใน 20 ปี

หยงปี่ : (ค่อยพิจารณาดูถี่ถ้วน) อาจารย์ครับ ! ทำไมวิญญาณผีที่นี่ล้วนมีภาพที่น่ากลัว มีเลือดไหลออกตามทวารทั้งเจ็ด มีหน้าตาบวมเขียว ดำคล้ำ นัยน์ตาถลน แต่มองดูอายุก็ไม่น้อยแล้ว

อาจารย์ : พวกกินยาฆ่าตัวตาย ย่อมไม่มีใบหน้าที่ดูดีหรอก ในห้องนี้ล้วนแล้วแต่พวกที่เจ็บป่วยนานวันจนเบื่อโลกแล้วฆ่าตัวตาย ตอนนี้มีวิญญาณผีเจ้าพนักงานคุมวิญญาณผีมาคนหนึ่ง เจ้าสอบถามเองได้

หยงปี่ : ครับกระผม (ขอบคุณผีเจ้าหน้าที่) ขอถามวิญญาณผีผู้หญิงเป็นเพราะอะไรจึงถูกคุมขังที่เมืองตายโหง

วิญญาณหญิง : ฉันเจ็บป่วยมานานไม่รู้จักหาย ใจเกิดเบื่อหน่ายโลกขึ้น จึงฆ่าตัวตาย ตายแล้ววิญญาณจึงถูกคุมขังที่นี่

หยงปี่ : น่าสงสารมาก ตอนเธอเจ็บป่วยคงไม่มีญาติมาดูแลกระมังรักษาตัวมานานใช่ไหม มิฉะนั้นเธอคงไม่ฆ่าตัวตายใช่ไหม

วิญญาณหญิง : อันนี้ไม่ใช่จะไม่มีญาติดูแลรักษา แต่เพราะโรครุมเร้า จิตใจนับวันมีแต่ทุกข์ ก็เลยมึน ๆ งง ๆ ฆ่าตัวตาย พอถึงศาลสอบสวนเห็นม่านฉายภาพจริง จึงรู้ว่าดาวเคราะห์กำลังแรงและขาดโชคช่วย จึงทำให้ไม่พ้นเคราะห์กรรมนี้

หยงปี่ : ดูเธออายุอานามก็ไม่น้อยแล้ว ถ้างั้นอายุขัยบนโลกเหลืออีกกี่ปี

วิญญาณหญิง : ฉันต้องถูกขังในเมืองตายโหง 15 ปี

อาจารย์ : อายุขัยบนโลกเหลือ 15 ปี ก็ขังในเมืองผีตายโหง 15 ปี แต่ว่าเจ้าฆ่าตัวตายมีโทษฐานอกตัญญู เมืองตายโหงไม่มีสิทธิ์สอบสวน แต่ก็เซ็นกำกับไปให้ยมโลก ถึงตอนนั้นเจ้ายังมีโทษทัณฑ์ในยมโลกอีกนานเท่าใดก็ยังไม่รู้ ข้าก็จะเอาจุดนี้พูดโดยตรงกับชาวโลก เพื่อตักเตือนชาวโลก การฆ่าตัวตาย มีคดีเกี่ยวโยงมาก มีความสับสนเมื่อเทียบคดีอื่น อย่างเช่นว่าคดีอุบัติเหตุ นอกจากคนที่ประสบเพราะเหตุปางก่อนกับปรากฏผลในภายหลังแล้วไม่เกี่ยวโยงกับอะไร แต่การฆ่าตัวตายนอกจากตนเองจะมีโทษฐานอกตัญญูแล้ว ยังต้องให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงพฤติกรรมในการฆ่าตัวตาย กับการเกี่ยวข้องกับผู้อื่น จึงต้องเซ็นกำกับไว้ในคดี ยกตัวอย่างว่าเจ็บป่วยมานานแล้วไม่มีบุตรกตัญญู หมายความว่า เมื่อเจ็บป่วยนานวันเข้าลูกตัวเองแท้ ๆ ยังขี้เกียจที่จะป้อนหยูกยาให้ ถึงแม้จะพูดให้เหมือนกันไม่ได้แต่ก็เป็นส่วนใหญ่ ถ้าผู้ป่วยคนนี้ตนเองทนรับการเจ็บป่วยไม่ได้เลยฆ่าตัวตาย ตัวเขาเองก็ต้องรับโทษทัณฑ์ทั้งหมดด้วยตนเอง ถ้าหากผู้ป่วยคนนี้เจ็บป่วยแล้วไม่ได้รับการดูแลที่ดีจากครอบครัว ใจเบื่อหน่ายโลกแล้วฆ่าตัวตาย ถ้างั้นตัวเขาเองต้องรับหนี้การจองจำในเมืองตายโหงแล้วยังต้องรับโทษทัณฑ์ที่อกตัญญูอีกด้วย คนในครอบครัวเขาก็ต้องถูกลงบันทึกในสมุดการเกิดการตายของยมโลก ถึงสาเหตุอันเลวร้ายจนทำให้ถึงแก่ความตาย

แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นหนักเบาแค่ไหน ก็จะได้รับโทษหนักเบาตามนั้นเป็นการตอบสนอง ที่อธิบายมาแล้ว ข้าจะสรุปให้ชาวโลกฟังว่า ตายดีสู้มีชีวิตอย่างเลว ๆ ไม่ได้ มดมันยังอยากมีชีวิต แล้วมนุษย์ล่ะ ชาวโลกควรเข้าใจถึงชีวิตมีคุณค่าไม่ว่าจะอยู่มุมไหนหรือสภาพอย่างไร ชีวิตที่ปรากฏอยู่ นอกจากมีคุณค่าแล้ว ตัวเองก็สามารถที่จะพิจารณาได้ไม่ว่าอยู่ในสภาพลำบากแค่ไหน เพื่อให้แต่ละชีวิตยืนยาว สุดท้ายข้าขอให้ชาวโลกจงคิดสักสามครา คดีฆ่าตัวตายคนหนึ่งก็สามารถที่จะฉุดครอบครัวให้เฮงหรือซวยได้ ยิ่งสามารถที่จะฉุดบุญและลาภของลูกหลานได้ เพราะฉะนั้นชาวโลกอย่าได้ดูแคลนจนเกิดเรื่องขึ้น แต่เมื่อพูดกลับมาอีกที เพื่อขจัดไม่ให้ละครเศร้าเกิดขึ้นอีกก็ต้องเผยแผ่ความกตัญญูกตเวทิตาธรรม ผลักดันให้ปฏิบัติจริง ๆ เป็นหน้าที่ที่รีบด่วนเป็นอันดับแรก เอาละ.. คืนนี้เที่ยวถึงที่นี่ อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม

ครั้งที่ 11

วิญญาณผีฆาตกรรม

"คนเลือดร้อนต้องห้ามต่อสู้ จะได้ไม่ตายโหงเสียใจเมื่อสาย"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ฆาตกรรมบาปหยาบยากมลาย
แม้กฎหมายโทษก็หารุนแรงไม่
สภาพเลวร้ายต่อสู้กลอุบาย
ตราบชีพวายม้วยมอดทอดถอนใจ

อาจารย์ : ปัจจุบันศีลธรรมเลวร้าย วางแผนกลอุบาย ทั้งมีดทั้งปืนดวนกันจนเป็นคดี ผีตายโหงไม่รู้จะเพิ่มพูนอีกเท่าไร

หยงปี่ : ถูกแล้วครับ ศิษย์เคยเห็นบนท้องถนน ชักมีดชักปืนต่อสู้กัน คนพวกนี้ไม่รู้ว่า บ้านเมืองมีขื่อมีแปหรือไม่

อาจารย์ : เมื่อมีชีวิตก็หลงสำแดงความห้าวหาญ เลือดร้อนพล่านทำสิ่งเลวร้ายโดยหาเกรงกลัวต่อกฎหมายและเบื้องบนไม่ ในที่สุดไม่ตายก็ติดคุก พวกนี้เหลือแต่สังขารผ่านไปวัน ๆ จนกว่าจะถูกฆาตกรรมตาย มีใครที่โหดร้ายแล้วมีบุญวาสนาบ้าง วันนี้อาจารย์จะพาเจ้าไปเที่ยวเมืองตายโหงแดนฆาตกรรม แล้ว

สอบถามวิญญาณผีที่ถูกฆาตกรรมตายสักตนหนึ่ง ประทานแพรฟ้าปกป้องตัว หลับตาแล้วออกเดินทาง.....ลืมตาได้แล้ว

หยงปี่ : ที่นี่เหมือนเวทีกายกรรม โอ้ ! ตีกันดุเดือด อาจารย์ครับ ที่นี่เรียกว่าแดนฆาตกรรมตายใช่ไหม

อาจารย์ : ถูกแล้ว ที่นี่คือเมืองผีตายโหงในแดน 4 แดนขัง 2 เจ้าพูดว่าเหมือนเวทีกายกรรมก็ถูก เพราะพวกเขาตอนมีชีวิตอยู่มีพละกำลังสุดขีด มีเรื่องไปทุกที่ ก็ให้พวกเขาตีให้สมความเจ็บปวด

หยงปี่ : เป็นการสนองตอบทางด้านจิตใจ แต่ว่าพวกเขาตีกันไปเรื่อย ๆ จะมีความหมายอะไร

อาจารย์ : พวกเขาไม่อนุญาตให้หยุด ให้ตีกันไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด คนหนึ่งตีคนหนึ่ง ที่สุดก็ไม่รู้ว่าใครตีใคร หากหยุดตี พวกเจ้าหน้าที่ก็จะลากออกมาหวดด้วยแส้ นี่เป็นการลงโทษพวกเขาให้ตีกันไม่ให้หยุด เพื่อให้พวกเขาเกรงกลัวการทะเลาะต่อยตีกัน เพื่อจะได้ลิ้มรสชาติของการเจ็บปวด เพื่อให้พวกเขาได้หวนคิดถึงความโหดร้ายที่กระทำต่อผู้อื่น มีสภาพจิตใจเช่นไรเอาละ เจ้าหน้าที่นำวิญญาณผีมาให้ตนหนึ่ง เจ้าถามไถ่ดูเอง

หยงปี่ : (คำนับขอบคุณเจ้าหน้าที่) ขอถามท่านหน่อยว่ามีชื่อสกุลว่าอะไร ทำไมถูกขังในเมืองผีตายโหงนี่ สาระสำคัญในห้องสอบสวนเป็นอย่างไร

วิญญาณผี : ฉันเรียกว่า หวังซื่อเขียน เพราะถูกเขาฆ่าตายใกล้ ๆ กับบ้าน อายุแค่ 23 ปี ที่จริงต้องมีอายุขัยถึง 66 ปี ตลอดชีวิต

ค่อนข้างมีโชคลาภ เพราะว่าร่ำรวยตั้งแต่วัยหนุ่ม ไม่ได้คิดว่าจะตายใต้คมมีด ทั้งหมดมืดมนไปหมด

หยงปี่ : เจ้าต้องขังในชั้น 2 แดน 2 สภาพภายในเป็นเช่นไร

วิญญาณผี : โอ้ย ! น่ากลัวจัง ทั่วแดน 2 ก็มีแต่พวกอันธพาลหน้าตาถมึงทึงไปหมด หากไม่ระมัดระวังสักนิดก็แย่เลย หากแต่ว่าในแต่ละวันออกไปที่ลานกว้างเพื่อออกกำลัง ก็คือที่ที่ท่านเห็นอยู่นี่แหละคือต่อยตีกัน ร่างกายฉันก็บอบบาง ทนไม่ไหวจริง ๆ ครับ

หยงปี่ : เฮ้ ! สนุกจริงนะ ต่อยตีกันเรียกว่าออกกำลังกาย อื้ม ! พวกท่านที่จริงก็น่าสงสาร เฮ้ ! ไม่ถูก ในห้องขังพวกเจ้าก็เกิดเรื่องกันไม่ใช่หรือ เจ้าหน้าที่เขาไม่ควบคุมหรือ

เจ้าหน้าที่ : ท่านหยงปี่ จุดนี้ขอให้ผู้น้อยอธิบายเถอะ เพราะว่านิสัยพวกเขาโหดเหี้ยม เมื่อมีชีวิตอยู่ก็เป็นเช่นนี้ ตายแล้วก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพวกเราจึงว่างสบายปล่อยให้พวกเขาเหมือนหมากัดกัน นี่เป็นการตอบสนอง แต่พวกเราก็ระมัดระวังอยู่ โดยเฉพาะพวกโหดเหี้ยมจะเพิ่มโทษเป็นพิเศษ

หยงปี่ : ที่แท้เป็นอย่างนี้ แต่ว่าพวกท่านจะเหมือนในโลกมนุษย์ที่มีการลำเอียงไหม

อาจารย์ : จุดนี้เจ้าวางใจได้ พวกเจ้าหน้าที่จะผ่านการตรวจสอบจากยมโลกแล้ว พวกเขามีความซื่อสัตย์จงรักภักดีกว่าพวกที่อยู่บนโลกมนุษย์ จึงจะมีคุณสมบัติเป็นเจ้าหน้าที่ในเมืองตายโหง

หยงปี่ : กระผมพูดจาไร้มารยาทแล้ว โปรดอภัยด้วย

อาจารย์ : จุดมุ่งหมายของบทนี้ ชาวโลกควรเข้าใจ การเกิดเป็นมนุษย์ต้องถนอมรักร่างกายให้มีประโยชน์ ทำสิ่งที่มีความหมาย อย่าหลงสำแดงความเก่งเพราะเลือดร้อน เข้าสู่อันธพาลเมื่อตายโหง จะได้รับโทษทัณฑ์ตอบสนองที่นี่ ถึงตอนนั้นสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว จบเพียงเท่านี้ก่อน อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม

ครั้งที่ 12

วิญญาณผีความรัก

"ความรักทำให้คนอาวรณ์ สร้างกรรมมาไม่น่าสงสาร"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

รักเป็นพิษคิดแคลนในชีวิต
ที่ผ่านมาฟ้าลิขิตให้กลัดหนอง
โอ้ความรักผู้หลงใหลไม่อาจครอง
ประโยชน์ใดจองแค้นผูกเวรกรรม

อาจารย์ : เมื่อสมัยโบราณมีนางเหมิงเจียนตามหาสามีนับหมื่นลี้ นางร้องไห้จนกำแพงเมืองจีนล้มไปส่วนหนึ่ง รักแท้สะเทือนฟ้าดินได้ ทำให้ผีและเจ้าหลั่งน้ำตา ในทางกลับกัน พวกชายที่เดียวดายและหญิงที่เคียดแค้น ความรักไม่สมหวังจนดูแคลนชีวิต โดยเรียกอย่างสวยหรูว่า *"มั่นคงในความรัก"* อนิจจาชาวโลกไม่รู้ ความตายไม่ใช่จะเป็นวิธีแก้ปัญหาทุกอย่างได้ และก็ไม่ใช่ว่าปัญหาทั้งหมดจบลงด้วยความตายก็หาไม่ กลับกันกับทิ้งปัญหามากมายให้ลำบากกับคนข้างหลังที่เกี่ยวข้อง

มีคำกล่าวว่า การฆ่าตัวตายไม่ได้แสดงถึงความกล้าหาญ แต่เป็นการกระทำของผู้อ่อนแอ

คืนนี้จะพาศิษย์ไปเที่ยวเมืองตายโหง สอบถามผู้ฆ่าตัวตายเพราะความรัก ดูว่าเขาจะได้รับโทษทัณฑ์อะไรบ้าง และสภาพปัจจุบันเป็นเช่นไรเพื่อให้ชาวโลกได้รู้แจ้ง ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเสีย ออกเดินทาง.....ถึงแล้ว เจ้าลืมตามองดูว่า ทัศนียภาพที่อยู่เป็นอย่างไร

หยงปี่ : ครับผม ที่นี่ดูคล้ายโรงพยาบาลโรคจิต เมืองตายโหงก็มีรังนกคุดคู้หรือ คืนนี้ศิษย์บินข้ามรังนกคุดคู้มาเป็นผู้แสดงนำฝ่ายชายหรือ

อาจารย์ : สวยงามดี หากบินไม่ข้าม ตกลงไปในนั้นก็แย่เลย

หยงปี่ : ยังไงก็ไม่หรอกน่า อี๊ ! วิญญาณผีชายหญิงที่ขังอยู่ที่นี่ชายก็หล่อเหลา หญิงก็สวยงาม น่ารักจัง ! วัยที่สวยงามหน้าหยกเมื่อความหอมมลายก็เหมือนหยกที่ซีดเซียว พวกเขามีอาการเหมือนคนโรคจิตผมเผ้ารุงรัง นัยน์ตาเหม่อลอยปากก็บ่นพึมพำ คนที่ผิดหวังในความรักก็มีสภาพเช่นนี้หรือถ้ารู้แต่แรกผมจะเอาเปลือกกล้วยหอมมาบ้าง มารักษาโรคผิดหวังรักได้นะ

อาจารย์ : โรคที่ผิดหวังในความรักเจ้ารักษาได้หรือ แม้แต่แพทย์เซียนฮั้วท้อกลับมาเกิดก็รักษาไม่หาย เพราะว่าสภาพอาการเช่นนี้ เป็นสภาพอาการก่อนตาย ถูกคุมขังในเมืองตายโหงก็ให้ฟื้นคืนกลับเพื่อให้พวกเขาได้ชิมรสความทุกข์ เจ้าอย่าเห็น

ว่าสภาพเช่นนี้ก็ไม่สำคัญอะไร พวกเขาไร้สติเช่นนี้ กระทบกระเทือนจิตได้ง่าย เอาชาวโลกมายืนยันขณะที่พบกับการเจ็บปวด กำลังอยู่ในความคิด ตอนนั้นจะไม่รู้สึกอะไร แต่ตอนกลางคืนจะรู้สึกว่าอ่อนเพลียไปทั้งตัว เหมือนคนป่วยที่เริ่มหายใหม่ ๆ สติสตังไม่เคลื่อนไหว ดังนั้นพวกเขาก็ได้รับโทษอยู่เช่นนี้ พอรู้ตัวตื่นขึ้นมาสติจะถูกกระทบกระเทือนมาก

หยงปี่ : อย่างนี้น่าสงสารมาก สติมึนชาคิดไม่ตก คนดี ๆ ไม่เป็นต้องมาทนรับกรรมในรังนกคุดคู้

อาจารย์ : พวกเขาฟื้นขึ้นมารับทุกข์ แต่ละครั้งเมื่อตื่นขึ้นมาจิตใจจะเจ็บปวด เพิ่มความกระทบกระเทือนให้มีสติมากขึ้น น่าจะมีชีวิตอยู่ไม่น่าตาย รอคอยจนกว่าอายุขัยจะหมดก็จะถูกส่งไปรับโทษฐานอกตัญญูในยมโลกอีก สภาพการณ์เช่นนี้ ไม่รู้เมื่อไรจะได้เกิดมาเป็นคนอีก ตอนนี้ไปเยี่ยมชมต่อ (พอดีมีฝ่ายธุรการมาข้างหน้าทำสัญญาณต้อนรับและพาไป)

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ! ทำไมไม่หาวิญญาณผีสักตนหนึ่งมาสอบถามความเป็นมา

อาจารย์ : เพราะว่าขอบเขตของเมืองตายโหงไม่ใช่เล็ก ถ้าแต่ละครั้งเอาแค่ผีละตนก็ไม่อาจจะเที่ยวชมได้หมด เพราะฉะนั้นให้อาจารย์คัดเลือกเรื่องราวที่มีคุณค่าต่อการตักเตือนค่อยสอบถามดู

หยงปี่ : ก็ดีครับ.......อ๊ะ ข้างหน้ามีนางหนึ่งกำลังร้องไห้อยู่ อาจารย์ครับให้ศิษย์ไต่ถามเธอดู

ธุรการ : ถ้าหากคุณหยงปี้ต้องการถามไถ่ ผมก็จะเรียกมาให้ (ว่าแล้วก็กวักมือให้ผีผู้ควบคุมพานางเข้ามา)

หยงปี้ : อาซ้ออย่าร้องไห้ ผมขอถามว่าทำไมท่านจึงถูกขังใน เมืองตายโหง (หยงปี้ถามพลางก็สำรวจใบหน้าของหล่อน หล่อนมีรูปหน้าอ่อนหวาน หากแต่ที่หางคิ้วและชายตา มีลักษณะเจ้าชู้)

วิญญาณหญิง : เพราะฉันเป็นหนี้จากการเล่นการพนันไว้ไม่น้อย ยังไม่จ่ายให้ ถูกหลายคนบังคับมาที่เปลี่ยว ตอนนี้.....อย่างนั้น .....จนตาย

หยงปี้ : อ๋อ ฉันเข้าใจแล้ว ถ้างั้นก็จะไม่ถามชื่อสกุลของเธอ แต่ จะถามเธอสักหน่อย เมื่อถูกขังในเมืองตายโหงแล้ว รู้สึกอย่างไร

วิญญาณหญิง : ฉันคิดถึงลูก กับคนที่บ้าน เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ไมค่อยได้ดูแลพวกเขา แต่ว่าถ้าตอนนี้ได้เห็นเขาสักครั้งก็จะ รู้สึกดีไม่น้อย

หยงปี้ : แปลกนะ ตายแล้วก็ไม่เกี่ยวข้องกับโลกแล้ว ทำไมยัง คิดถึงพวกเขา

ธุรการ : ให้ข้าพเจ้าอธิบาย คนตายแล้วไม่ว่าจะลงนรกหรือเมือง ตายโหง ส่วนใหญ่ก็แยกขาดจากโลก นอกจากวิญญาณดี ๆ หมายความว่าพวกเขาไม่มีความจำ นอกจากตอนรับโทษทัณฑ์ เมื่อสติกระทบกระเทือนก็จะจำเรื่องที่แล้วมาได้ ตอนนี้วิญญาณ ผีตนนี้ก็เป็นเช่นนี้ เธอกำลังรับโทษ จึงคิดถึงคนบนโลก

หยงปี่ : ไม่ถูกมั้ง ! หากวิญญาณผีไม่มีความจำ แต่ว่าคนตาย แล้วทำไมจึงแสดงให้ญาติได้เห็นเล่า

ธุรการ : เหตุผลหรือ

ข้อ 1. เป็นวิญญาณผีไร้ญาติกับพวกผีสาง

ข้อ 2. ขณะวิญญาณผีรับโทษความคิดถึงก็จะเกิดขึ้น พวกเขากับญาติบนโลกมีสายเลือดสัมพันธ์กัน ดังนั้นคนในโลกจึงถูกวิญญาณครอบงำ จึงมีความรู้สึก นี้เพราะกระแสไฟฟ้าระหว่างยมโลกและโลกสัมผัสกันก็เกิดแสงขึ้นได้

หยงปี่ : ขอบคุณที่อธิบาย หวังว่าชาวโลกได้ยินได้ฟังแล้ว ก็จะสามารถเข้าใจได้

อาจารย์ : ถ้าเช่นนั้น คืนนี้เที่ยวเพียงแค่นี้ เจ้าหลับตา อาจารย์จะพากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับ

หยงปี่ : ขอส่งเสด็จอาจารย์

ครั้งที่ 13

วิญญาณจมน้ำตาย

"เล่นน้ำต้องระวัง จะได้ไม่กลายเป็นผีน้ำ"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ชีวิตอายุสั้นเหตุอันใด
อย่าโทษใครเคราะห์ร้ายตนสรรหา
จมน้ำตายโหงหนีไม่พ้นนา
อย่าโกรธาแค้นไปก็สายแล้ว

อาจารย์ : ความอบอ้าวในฤดูร้อนทำให้คนเล่นน้ำมาก สนุกสนานกับคลื่น รื่นเริงไม่เบื่อ แต่คุณและโทษของน้ำ ก็เหมือนน้ำสามารถลอยเรือได้ก็สามารถคว่ำเรือได้ ผู้ที่ไม่รู้วิสัยน้ำ ก็มักจะได้รับโทษ เหลือแต่ความแค้นใจตลอดปี

หยงปี่ : ว่ายน้ำในฤดูร้อน เป็นกิจกรรมนอกบ้านของหลาย ๆ คน ในแต่ละฤดูร้อนก็มักมีคนจมน้ำตายไม่มากก็น้อยเกิดขึ้นเสมอ ถ้าหากเพราะว่ายน้ำแล้วจมน้ำตายต้องไปขังในเมืองผีตายโหง นับว่าไม่มีค่างวดเสียจริง ๆ

อาจารย์ : พูดเล่นน้อย ๆ หน่อย ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเสีย ไปกันเถอะ.....เจ้าลืมตาได้ คืนนี้อาจารย์จะพาเจ้าไปหลายแห่ง

หยงปี่ : ครับ.....ด้านหน้าทางซ้ายมือมีอาคารสะดุดตาอยู่ เป็นศาลสอบสวนกระมัง วันนี้เราแบกธรรมห้อตะบึง ไม่รู้ว่าจะไปทางไหน

อาจารย์ : ใช่เป็นศาลสอบสวน วันนี้จะไปหาพวกวิญญาณผีเพื่อคุยกับพวกเขา

หยงปี่ : ศิษย์เห็นทางขวามือไม่ไกลนัก สภาพเหมือนสวนพักผ่อนใหญ่ มีคนแปลกมากมายกำลังว่ายน้ำอยู่ (หยงปี่ว่าแปลกเพราะพวกเขาเปียกปอนไปหมดทั้งผมและเสื้อผ้ามีน้ำหยด พวกที่ว่ายน้ำคือว่ายไม่หยุดโดยไม่มีจุดหมาย มือเท้าเหมือนเต้นรำ เหมือนปูตัวหนึ่งที่วิ่งบนหาดทราย แสดงอย่างร้อนรนเช่นนั้น)

อาจารย์ : คนที่นี่มีหลายคนจมน้ำตาย ในบรรดาคนเหล่านั้นไม่รู้จักวิสัยของน้ำดี แต่มีคำกล่าวว่า เล่นไฟก็ตายเพราะไฟ ว่ายน้ำเก่งก็จมน้ำตาย เป็นเพราะพวกเขาเชื่อมั่นตนเองเกินไปจนปล่อยวางใจ

หยงปี่ : เห็นท่าทางพวกเขาน่าหัวเราะ หน้าที่บวมและตัวที่บวมเป่งไม่มีท่าทางว่าจะกระดุกกระดิก ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็ให้ความรู้สึกแข็งทื่อแก่คน ความรู้สึกของศิษย์ที่มองดู มีความรู้สึกลึก ๆ ว่าการเคลื่อนไหวของพวกเขาได้ซ่อนความขมขื่นน่าเวทนาเอาไว้

อาจารย์ : ความจริงคนที่ชอบเล่นน้ำ จะมีความปลอดภัยในน้ำ ถ้าได้เพิ่มความระมัดระวัง ก็สามารถจะสกัดกั้นอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้ ถึงแม้จะมีอันตรายมาก ถ้าได้ป้องกันไว้หลายด้านก็จะหลบเลี่ยงได้ ก็สามารถจะลดอันตรายได้ เพราะฉะนั้นผู้จมน้ำตายพูดได้เลยว่าสรรหาเอง ทำให้พวกเขาต้องตายโหงถูกคุมขังถูกลงโทษ จะไปโทษใครก็ไม่ได้ (ตอนนี้มีเจ้าหน้าที่คุมเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาที่เราสองคน ทำความเคารพแล้วก็ถอยห่างออกไป)

หยงปี่ : ขอถามเจ้าว่า เจ้าเป็นใคร ทำไมจึงถูกขังในเมืองตายโหง

วิญญาณผี : ผมเรียกว่า เฮจินอัน จมน้ำตายในแม่น้ำ มีอายุแค่ 18 ปี เพราะฉะนั้นจึงถูกขังในเมืองตายโหง

หยงปี่ : เจ้าเรียกพี่ชายให้ทำกงเต๊กไปให้ ไม่รู้ว่าได้รับหรือเปล่า

วิญญาณผี : ผมขอขอบคุณพี่ชายมาก และความรักของครอบครัวได้รับอยู่แต่ก็หยุด ได้เพียงเล็กน้อย เพราะยังขาดอีกมาก แต่ว่าผมก็ได้พบกับน้ำมนต์ตั้งแต่แรกแล้ว ยิ่งเป็นพวกที่ไม่ค่อยเห็นด้วย เพราะฉะนั้น ผมนอกจากขอบคุณพวกเขาแล้ว ยิ่งขอให้พวกเขาอย่าได้สิ้นเปลืองเพราะผมเลย ผมมีโทษต้องยอมรับ ต้อนรับทุกข์

หยงปี่ : หาได้ยากที่เจ้าเข้าใจธรรมะ ทำไมเจ้าจึงไม่เล่าสาระสำคัญของศาลสอบสวนเพื่อเป็นคำตักเตือนชาวโลก โทษของตนเองตนก็รับเอง เจ้าก็สามารถถือโอกาสดีอันนี้แต่งหนังสือ จะได้มีบุญเพื่อลดโทษ

วิญญาณผี : ขอบคุณที่ท่านชี้แนะ อายุขัยบนโลกของผมก็ไม่ยืนนัก มีชีวิตอยู่ได้ 47 ปี ตลอดชีวิตลำบาก แต่ชาตินี้ต้องมีบุตรซึ่งมีเหตุสัมพันธ์เมื่อสามชาติก่อน น่าเสียดายเล่นน้ำเผลอไปนิดเดียวเลยตายโหง แม้ไม่ต้องลำบากกับชีวิตที่เหลือแต่ก็สูญเสียโอกาสในการสืบสกุล เพราะฉะนั้น ผมขอเตือนชาวโลก ดูผมเป็นอุทาหรณ์ก่อนเล่นน้ำต้องรู้วิสัยของน้ำและสิ่งแวดล้อม อย่างเช่นว่า กระแสน้ำไหลแรง มีน้ำวนหรือไม่ที่ไหนลึกที่ไหนตื้น ต้องระมัดระวัง ก่อนลงน้ำต้องทำตัวให้อุ่นก่อน พอลงน้ำก็ไม่เล่นจนอันตราย ถ้าทำได้เช่นนี้อย่างน้อยก็ลดอันตรายไปได้บ้าง วิธีที่ดีที่สุด ให้เล่นในสระว่ายน้ำที่สมบูรณ์ อย่าไปอาบตามคลองหรือบึงเลย

อาจารย์ : ข้าเสียดายเจ้า แต่ว่าข้ายินดีและปลอบประโลมเจ้าที่สามารถเข้าใจถึงเหตุผลอันนี้ คนที่จะเล่นน้ำ นอกจากที่เจ้ากล่าวมาแล้วข้างต้นอยู่ในน้ำต้องสนใจพละกำลังของตนอย่าได้สำแดงความเก่งกาจ ยิ่งอยู่ในน้ำก็ไม่สามารถแสดงอะไรให้ใครเห็นได้แล้ว ยิ่งทำให้เกิดสิ่งที่เราคาดการณ์ไม่ถึงได้โดยง่าย เอาละคืนนี้หยุดเพียงแค่นี้ หลับตาเสีย อาจารย์จะพาเจ้ากลับสถานธรรม

หยงปี่ : ส่งเสด็จท่านอาจารย์

ครั้งที่ 14

บริสุทธิ์ฝึกวิญญาณ

"น้ำมนต์แห่งเซียนฝึกวิญญาณ ขจัดความโหดเหี้ยมปลูกฝังความดี"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

น้ำบริสุทธิ์ใช้ฝึกวิญญาณแค้น
ดินแดนผีตายโหงเหมือนกรง
ฝึกจิตโหดให้สงบคลายวิตก
น้ำมนต์หยกทะเลใต้มีแหล่งธาร

อาจารย์ : คืนนี้หยุดสอบถามวิญญาณผีตายโหง ข้าจะพาเจ้าไปชมทัศนียภาพที่สวยงามหลายแห่งในเมืองตายโหง จะได้เป็นบุญตา

หยงปี่ : เรียนถามอาจารย์ สถานที่สวยงามนั้นเรียกว่าอะไร มีอะไรแปลกมหัศจรรย์หรือ

อาจารย์ : คืนนี้สถานที่ไปเที่ยวเรียกว่า *"น้ำบริสุทธิ์ฝึกวิญญาณ"* เมื่อน้ำกลายเป็นลำธารก็ไหลสะสมเป็นบึง ที่แปลกมหัศจรรย์นั้นที่นี่เป็นต้นกำเนิดของน้ำ เป็นน้ำบริสุทธิ์ในแจกันของพระโพธิสัตว์

กวนอิมแห่งทะเลใต้ น้ำมนต์นี้จะไหลเข้าสู่ยมโลก ถึงเมืองตายโหงกลายเป็นบึงใหญ่

หยงปี่ : ทำไมได้ชื่อว่า น้ำบริสุทธิ์ฝึกวิญญาณเล่าครับ

อาจารย์ : เรื่องนี้พูดแล้วยาว ให้อาจารย์เสกตาให้เจ้าดูภาพความมหัศจรรย์แห่งธรรมของเซียนเอาเองจะดีกว่า เจ้าดูแล้วก็จะเข้าใจ

หยงปี่ : อย่างนี้ค่อยหายยาก.....(ทันใดนั้น ต่อหน้าหยงปี่ก็เกิดภาพที่น่าเลื่อมใส ใบหน้าที่เมตตาละมุนละไมของโพธิสัตว์กวนอิม เห็นแจกันในพระหัตถ์ซ้ายของพระโพธิสัตว์กวนอิมวางลงบนบัวอาสน์ แต่ละหยด ๆ เหมือนแก้วผลึกเหมือนสายของหยดน้ำเคลื่อนลงสู่กลางพื้น เรื่อยลงไปสู่พื้นทะเลเป็นท่อทอดไปข้างหน้า ที่มหัศจรรย์คือหยดน้ำไม่ละลายปนกับน้ำทะเลแลเห็นได้ชัดเจน หยดน้ำเหมือนธนูที่ยิงออกไปภายหลังจึงดิ่งสู่ใต้ทะเลลงสู่ยมโลก แล้วจึงค่อยไหลเวียนสู่เมืองตายโหง จากนั้นหยดน้ำเหล่านั้นก็แข็งตัวรวมกันผ่านปากทางเข้าอินหยางเจวี้ย (แนวไฟยมโลก) ทำให้ไฟหมดพลังลง จากนั้นหยดน้ำก็มุดลงสู่ยมโลก เพราะฉะนั้นจึงไม่ทำให้ไฟนรกเปียกหรือดับ และในที่สูงแห่งหนึ่ง หยดน้ำก็ไหลเทลงมากลายเป็นลำธารแล้วไหลรวมกันเป็นบึง)

อาจารย์ : เอาละ มาอย่างไรไปอย่างไรเจ้าเห็นแล้ว ตอนนี้อาจารย์จะพาเจ้าไปเห็นกับตา ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตา.....ออกเดินทาง.....ลืมตาได้

หยงปี่ : โอ้ ! สบายอารมณ์ พวกเรามาพักร้อนกันที่นี่ ลงเล่นน้ำกันให้สนุก (ที่แท้หยงปี่แลเห็นผีเจ้าหน้าที่หลายตนยืนอยู่ที่ริมบึง และในน้ำมีวิญญาณผีอยู่มากหลาย ดำผุดดำโผล่ เล่นกันอย่างสนุก !)

อาจารย์ : เจ้าเข้าไปดูชัด ๆ ใกล้ ๆ พวกเขาเป็นอย่างที่เจ้าพูดหรือเปล่า สนุกจริงไหม

หยงปี่ : (เข้าไปดูใกล้ ๆ) ว้าย ! ดูไม่เหมือน พวกเขาดูเหมือนว่ายน้ำไม่เป็นแล้วก็ถูกฉุดลงน้ำ มินาจึงผุดขึ้นผุดลง มือไม้วุ่นไปหมด กิริยาผิดปกติ อาจารย์ครับ ! พวกเขาว่ายน้ำไม่เป็นทำไมลงโทษเขาลงน้ำอย่างนั้น

อาจารย์ : เจ้าดูทางซ้ายมีอักษรอยู่ 4 ตัว น้ำบริสุทธิ์ฝึกวิญญาณ พวกวิญญาณผีตายโหงมีความแค้นเคืองอยู่มาก วิญญาณจึงไม่สงบสุข เพราะฉะนั้นจึงอาศัยน้ำบริสุทธิ์ของพระโพธิสัตว์กวนอิม ใช้มาฝึกชะล้างจิตที่เคืองแค้น

หยงปี่ : ถ้าเช่นนั้นวิญญาณทุกคนที่ตายโหงก็ต้องมารับโทษที่นี่ใช่ไหม

อาจารย์ : ผิดแล้ว แต่ว่าเจ้าอย่าคิดว่าพวกเขากำลังเจ็บปวด พวกที่ผ่าน *"น้ำบริสุทธิ์ชำระวิญญาณ"* ของบึงเซียนแล้ว ก็เหมือนได้หลุดพ้นจากครรภ์ได้เปลี่ยนกระดูก ได้ปลูกฝังรากญาณที่ดีลงไป นับว่ามีบุญบารมีมาแต่สามชาติน่ะ บรรพบุรุษต้องมีบุญ จึงสามารถลงไปในบึงนี้ได้

หยงปี่ : ว้า ! ดีอย่างนี้ ให้ศิษย์ลงไปจ๋อมแจ๋มหน่อย

อาจารย์ : ก็ได้ ! เจ้าจ๋อมแจ๋มอยู่ที่นี่ อาจารย์จะกลับละ

หยงปี่ : อย่างนั้นอย่าดีกว่า ศิษย์ขอตามกลับ (ศิษย์อาจารย์เดินกลับ ครู่เดียวก็ถึงสถานธรรม)

อาจารย์ : ไม่ใช่อาจารย์ไม่ให้เธอลงน้ำ เพราะมันไม่มีประโยชน์กับเธอ เพราะตอนนี้จะแต่งหนังสือ จะมัวมาเล่นได้หรือเข้าใจไหม เอาละ......คืนนี้แต่งหนังสือพอแค่นี้ ข้ากลับ

ครั้งที่ 15

ทะเลไฟฝึกนรก

"สิ่งที่อัดอั้นค้างในใจ ไฟทะเลฝึกวิญญาณขจัดทิ้ง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ทะเลไฟฝึกวิญญาณกลับสู่จริง
ช่วยประวิงจิตร้อนแรงค่อยผ่อนคลาย
จิตถูกไฟโทสะเข้าทำร้าย
ไฟแท้ไหม้เผาวอดหยุดเหตุปัจจัย

อาจารย์ : คราวที่แล้วพาไปเที่ยว *"บึงน้ำบริสุทธิ์"* ที่เมืองตายโหง วันนี้ไปเที่ยว "ทะเลไฟฝึกนรก" ซึ่งเป็นภาพแปลกมหัศจรรย์ของน้ำและไฟ แม้ธาตุจะต่างกันแต่งานเหมือนกัน เว้นเสียแต่วิญญาณผีตายโหงที่ต่างกันเท่านั้น วันนี้เริ่มออกเดินทาง

หยงปี่ : ครับกระผม แต่ขอให้ศิษย์ได้เรียนถาม *"ทะเลไฟฝึกนรก"* เป็นอย่างไร ไม่รู้ว่าเหมือนในบันทึกเที่ยววังผลึกน้ำ ที่ใช้ฝังสัตว์ทางทะเล หรือสภาพที่คล้าย ๆ กันหรือเปล่า

อาจารย์ : ไม่เหมือนกัน *"ทะเลไฟฝึกนรก"* ในเมืองตายโหงเป็นไฟแห่งทิศทักษิณ ผู้อาวุโสเซียนทองเป็นผู้สร้างเอง เป็น

ไฟแท้บริสุทธิ์ของฟ้าดิน ไฟนี้ของธรรมดาจุดไม่ติด ใช้สำหรับฝึกจิตของวิญญาณ ตอนนี้ถึงแล้วเจ้าดูเอาเองก็แล้วกัน

หยงปี่ : ที่นี่ไม่เห็นมีอะไรแปลกประหลาด ศิษย์เห็นแต่วิญญาณผีจำนวนมาก เหมือนตัวหนอนที่กลิ้งอยู่บนท้องทุ่งหญ้าเขียว ก็เหมือนละครลิงในคณะละครสัตว์ คงจะเป็นทะเลไฟฝึกนรกกระมัง

อาจารย์ : เจ้าดูให้ละเอียด ดูตอนที่พวกเขาหยุดหายใจว่าเป็นอย่างไร ที่หน้าอกและนัยน์ตาทั้งสองข้างว่าแปลกไปอย่างไร

หยงปี่ : ลมหายใจย่อมร้อนแรงภายหลังการออกกำลังกายย่อมมีชีวิตชีวา..... โอ้ ! แต่ว่าพวกเขาดูเหมือนเจ็บปวดมาก ใบหน้าเหงื่อกาฬไหลแต่ก็ยังไม่เห็นว่าจะหอบสักครั้งหนึ่ง ทำไมจึงพลิกกลับไปกลับมา เอ้อ ! ชายวัยกลางคนทางขวามือมีสภาพเหมือนจะขาดใจ ตาทั้งสองข้างค้างเติ่ง ยี้ ! ทำไมเหมือนกับมีลูกไฟกระเด็นออกมา ใบหน้าแดงก่ำเหมือนเลือดฉีด แย่แล้ว ที่หน้าอกก็มีเปลวไฟ ไฟนี้เป็นไฟโปร่งใสเหมือนความว่างเปล่าส่องมาที่หน้าอกนี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย

อาจารย์ : เดี๋ยวให้อาจารย์เสกให้เจ้าได้เห็นสภาพจริงของการฝึกฝน เพราะว่าท้องทุ่งหญ้านี้ เริ่มแรกก็มีไฟแท้ของลูกไฟและแม่ไฟกระจายอยู่ทั่วไป ร่างกายของวิญญาณที่หนักสกปรกต้องได้รับการเผาไหม้ ไฟที่หน้าอกของคนวัยกลางคนนั้นเป็นเปลวไฟแม่ ลูกไฟที่นัยน์ตาทั้งสองข้างคือไฟลูก ดังนั้นไฟแม่และไฟลูกจึงเผาไหม้อยู่ภายในร่างของวิญญาณ เมื่อถึงยามเที่ยงวัน

ก็จะบรรจบรวมกัน หมายความว่า ใน 12 ชั่วยาม วิญญาณเหล่านี้จะไม่เจ็บปวดจากการฝึกฝนก็ต่อเมื่อถึงยามเที่ยงวันเท่านั้น ไฟแท้จะฝึกวิญญาณทุกวัน พวกเขาหน้าแดงก่ำดูเหมือนพวกความดันสูง

หยงปี่ : ที่แท้เป็นอย่างนี้ อ๊ะ ! ไม่ถูกแล้ว อาจารย์และผมก็ร่างของวิญญาณเหมือนกัน ทำไมไม่ถูกไฟแม่ไฟลูกเผาไหม้ละ

อาจารย์ : อาจารย์เป็นวิญญาณของเซียน ทำไมจะต้องถูกไฟรุนแรงนี้ลงโทษเล่า วิญญาณที่หนักสกปรกต่างหากจึงถูกไฟลูกเผาไหม้ แล้วเจ้าก็มีของวิเศษป้องกันตัวก็หลบเลี่ยงได้แน่นอน เพราะไฟนี้จะโจมตีจุดสำคัญของวิญญาณเป็นพิเศษ

หยงปี่ : แม่ลูกที่สร้างไฟทะเลฝึกนรกขึ้น เริ่มแรกก็ถูกชักจูงให้สงบลงแล้ว ก็เหมือนตำรับยาพิสดารของเซียน จำเป็นต้องมียาจึงมีผล เหตุผลก็ทำนองเดียวกัน เมื่อไฟลูกเหนี่ยวนำแล้ว วิญญาณหนักที่สกปรกเพราะมีกรรมเก่าแต่ชาติก่อน หรือกรรมที่เคียดแค้น เป็นผู้เหนี่ยวนำไฟเข้าโจมตีในเมืองตายโหง ที่สร้างไฟนี้มาฝึกนรกก็เพื่อฝึกฝนพวกโกรธจัดจิตคับแคบ คิดไม่ตกตลอดจนใจที่อัดอั้น เกรงว่าไม่อาจหลีกพ้นจากฝึกนรกนี้ไปได้

หยงปี่ : หมายความว่า พวกที่โกรธจนตาย คิดไม่ตก ใจหลงคิดฟุ้งซ่าน ใจอัดอั้น แก้ไม่ออกจนกระทั่งตายโหง ล้วนต้องมาที่นี่

อาจารย์ : ชาวโลกส่วนมากไม่สามารถอดทนระงับอารมณ์ได้ ความเคียดแค้นก็เข้าสิงที่ใจ ทำให้ใจอัดอั้น ที่เบาหน่อยก็มีสารพัดโรคตามมา ที่หนักก็จบชีวิตไปเลย ก็ที่ชาวบ้านว่า *"ผีโกรธจนตาย"* มีบางคนฟุ้งซ่านตลอดเวลาต้องการได้รางวัลอย่างนั้น นานไปก็หลงไปเลย ใจลุ่มหลงจนเสียสติ ที่เบาหน่อยกลายเป็นเฉื่อยชา ที่หนักก็เป็นบ้าจนตาย พวกนี้ต้องอาศัยไฟแท้มาฝึกฝนวิญญาณ ทำให้โทสะที่ไม่ดีได้ถูกขุดลอกจนหมดไป พวกที่ตายโหงต่าง ๆ ต้องรับไฟแม่ฝึกนรกมาฝึกฝนวิญญาณ ไปขจัดจุดต้นของร่าง นี้คือวิธีพิษต่อพิษหรือหนามยอกเอาหนามบ่ง เอาละวันนี้เที่ยวถึงที่นี่ ให้ข้าพาเจ้ากลับสถานธรรม

ครั้งที่ 16

ขอชีวิตแทนวิญญาณ

"เซียนซือขอชีวิตฟ้าเหลียวแล ข่าวดีฟ้าโปรดอภัยโทษให้วิญญาณ"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ในเมืองผีตายโหงเหล่าวิญญาณ
ล้วนต้องการปลดทุกข์หมดจงได้
รู้สึกนึกยากนักจักอภัย
ตักเตือนไปชาวโลกอย่าหุนหัน

อาจารย์ : การสร้างเมืองผีตายโหงก็เพื่อเตือนสติชาวโลก เพราะเขาเหล่านั้นทำเวรกรรมไว้เอง ไม่ว่าจะเป็นเหตุปางก่อนหรือผลปางหลังที่ตัดทอนอายุขัย ก็ต้องถูกขังจนกว่าจะสิ้นอายุขัย ดังนั้นไม่ว่าชีวิตบนโลกจะดีหรือเลว ก็เป็นไปตามดวงชะตากำหนด แต่ผู้มีบุญบารมีก็ฝืนดวงชะตาได้ สามารถจะหมุนเปลี่ยนดวงชะตาได้ ไม่ว่าจะเป็นฟ้าปางก่อนหรือฟ้าปางหลัง ขึ้นอยู่ที่ *"บุญบารมี"* นี้ ขอให้ชาวโลกภายหลังได้อ่านหนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** แล้วมีความรู้สึกหวาดกลัวเถิด หยงปี้ ! คืนนี้ทำไมเบื่อ ๆ หรือ ดูไม่มีชีวิตชีวาเลย

หยงปี่ : เพราะกระผมมีกังวล คิดอยากให้อาจารย์ชี้แนะ ประเภทแรกนับตั้งแต่เริ่มแต่งเที่ยวเมืองตายโหงจนถึงเดี๋ยวนี้ มีจดหมายจากผู้อ่านทั่วทิศร้องขอให้ช่วยสำรวจญาติมิตร ที่ตายไปว่าถูกขังอยู่ในเมืองตายโหงหรือเปล่า มีจำนวน 200 กว่าฉบับ ในจำนวนนี้ได้รับการเรียงอันดับจากเมืองตายโหง ให้ไปสอบถามแล้วตอบจดหมาย มีเพียง 50 ฉบับ คิดเป็น 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น นี่เป็นความลำบากที่จะติดต่อกับชาวบ้าน เขา นอกจากนี้ยังมีเรื่องอื่นอีกมากที่เขียนมาถามว่า จะฉุดช่วย ญาติมิตรในเมืองตายโหงได้อย่างไร ตั้งแต่เที่ยวเมืองตายโหงมา ศิษย์ก็ยังไม่เคยได้ยินว่าจะฉุดช่วยผีตายโหงได้อย่างไร เป็นสิ่ง ยากลำบากที่จะตอบเขาเป็นประการที่สอง

อาจารย์ : อื้ม ! พูดดี ดีนะที่อาจารย์ได้เตรียมเอาไว้แล้ว มิฉะนั้น คืนนี้ถูกถามคงหน้าแตกเลย ตอนนี้ให้อาจารย์กราบเรียน เบื้องบนเป็นสารที่ให้สวรรค์ได้ประทานอนุญาตมาให้ จะอ่าน ให้ฟังดังนี้

ข้าพระพุทธเจ้านาจาแห่งฟ้าทักษิณ ได้ถวายสารเพื่อขอ ชีวิตวิญญาณผู้วายชนม์ในเมืองตายโหง

เป็นพระคุณที่ฟ้าโปรดกรุณาเหลียวแลห่วงใย ด้วยบุญ บารมียิ่งใหญ่ นาจาได้รับโองการให้แต่งหนังสือเที่ยวเมือง ตายโหง อาศัยศาลเจ้าหมิงเจิ้นถังเมืองไถจงซึ่งขึ้นตรงต่อฟ้า ทักษิณ อาศัยถาดทรายแต่งหนังสือ โดยนำศิษย์หยงปี่ แต่ละครั้งก้าวลึกลงไปในเมืองตายโหง ตาได้เห็นภาพที่

น่าเวทนา หูได้ยินเสียงโอดครวญ ถึงแม้พวกเขาจะเป็นผู้เลือกเอง แต่เหล่าเซียนจะไม่มีจิตเมตตาสงสารหรอกหรือ ที่ใจฟ้ามีคุณธรรมให้กำเนิดที่ดี และมีโองการให้แต่งหนังสือ ก็เพื่อตักเตือนโลกให้เกรงกลัวบาป ด้วยประการฉะนี้

ข้อความการอภัยโทษ กราบเรียน

พระพักตร์พระเจ้าเปิดกว้าง อนุญาตให้วิญญาณผู้วายชนม์ได้เกิดใหม่

เป็นบุญบารมีแก่ยมโลก

จึงเชิญข้อความระเบียบการอภัยโทษดังนี้

(1) พวกวิญญาณตายโหงที่ถูกจองจำในเมืองตายโหง ที่มีโอกาสได้รับการสอบถามหรือบรรจุอยู่ในหนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** อนุญาตให้ถามความหนักเบา ลดโทษให้มีกำหนด 5 ถึง 10 ปี

(2) ผู้ที่ได้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** เผยแผ่แทนเบื้องบน หากญาติมิตรเขาได้ถูกจองจำในเมืองตายโหง อนุญาตให้อภัยโทษได้

(3) ผู้ที่ได้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** บุญกุศลที่ทำอนุญาตให้ลบล้างเวรกรรมชาติก่อนได้ หากได้ลิขิตว่ามีเหตุปัจจัยต้องตายโหงแล้วก็ให้ดูที่บุญกุศลของเขา ว่ามากหรือน้อยก็แก้ความเลวได้มากหรือน้อยตามบุญกุศล

ทั้งหมดที่ได้ละลาบละล้วงมา

ด้วยเดชานุภาพแห่งสวรรค์

เพื่อความสะดวกในการร้องขอชีวิตของวิญญาณผู้วายชนม์ที่ตายโหง กราบขอท่านโปรดประทานอนุญาต

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดขอเดชะ

ชะตาฟ้าปีกะจื้อ นาจาแห่งฟ้าทักษิณผู้ถวายสาร
ศิษย์ข้า เจ้าควรจะพอใจแล้ว

หยงปี่ : ท่านอาจารย์เป็นเซียนที่ดีจะไม่มีจิตเมตตาหรอกหรือ ยอมละลาบละล้วงเดชานุภาพแห่งสวรรค์แทนเหล่าวิญญาณผู้วายชนม์เพื่อร้องขอชีวิต ศิษย์ขอกราบเบญจางคประดิษฐ์แทบพื้น แต่ว่า อนุญาตแล้วหรือยังครับ

อาจารย์ : ยกประเคนก่อนแล้วขออภัย เจ้านี่ร้ายนัก แต่ว่าอย่าได้ใจ ได้รับความกรุณาจากสวรรค์ที่ห่วงใย อนุญาตให้ตามสาร

หยงปี่ : ก็ว่าแล้ว ! ท่านอาจารย์ออกบ้า บ้าถึงก็สำเร็จ

อาจารย์ : พูดพล่อยหยุดได้แล้ว คืนนี้ไม่ไปเมืองตายโหงแล้ว หยุดเพียงเท่านี้

ครั้งที่ 17

ผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ

"ฝ่ายธุรการอบรมสั่งสอน ฝ่ายพลาธิการฝึกฝนทดสอบ"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

บุ่นบู๊สองฝ่ายต่างควบคุม
ต่างกุมหน้าที่กันเด่นชัด
อบรมวิญญาณกุศลนับ
แผนการกุมรัดอีกขยัน

อาจารย์ : ผู้อำนวยการเป็นผู้ปกครองสูงสุดในเมืองผีตายโหง แบ่งเป็นฝ่ายธุรการและฝ่ายพลาธิการ ซึ่งอุทิศให้กับงานของเมืองผีตายโหงมาก หนังสือเล่มนี้ได้เปิดเผยสภาพเมืองตายโหง จึงจำเป็นต้องเข้าพบผู้อำนวยการทั้งสองฝ่าย คืนนี้ข้าจะพาเข้าพบผู้อำนวยการฝ่ายธุรการก่อน ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเสีย ออกเดินทาง

หยงปี้ : เรียนถามอาจารย์ ทำไมเมืองตายโหงจึงต้องแบ่งเป็นผู้อำนวยการสองฝ่าย

อาจารย์ : ก็เหมือนในเมืองนรกที่แบ่งออกเป็นสิบขุมใหญ่ แต่ละขุมก็มียมบาลเป็นผู้อำนวยการ เมืองตายโหงเล็กกว่าเมืองนรกจึงแบ่งเพียงสองตำแหน่ง มีหน้าที่เพียงบริหาร งานส่วนใหญ่ความสำคัญอยู่ที่ศาลสอบสวน หมายความว่า ศาลสอบสวนก็มีหน้าที่ตัดสิน ผู้อำนวยการฝ่ายธุรการก็มีหน้าที่เกี่ยวกับเอกสาร ส่วนผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการก็ลงมือกระทำตามเอกสาร

หยงปี่ : นรกสิบขุมแบ่งอำนาจตามระดับชั้น ไม่มีลำเอียงหรือรั่วไหล หากแต่ศาลสอบสวนอาจกล่าวได้ว่ามีอำนาจให้เป็นหรือตายได้ เช่นนี้แล้วจะมีอะไรที่ไม่เหมาะสมหรือไม่

อาจารย์ : ไม่หรอก ผู้อำนวยการศาลสอบสวนเป็นเพียงเจ้าหน้าที่ ถ้าเทียบกับชาวโลกก็คือหัวหน้าหน่วยงาน การสอบสวนก็อาศัยข้อมูลจากม่านถ่ายทอดจริงก็เหมือนกระจกส่องกรรมในเมืองนรก ไม่มีการลำเอียงหรือเล่ห์เหลี่ยม โดยเฉพาะเมื่อมีการสอบสวน วิสุทธิเทพเบื้องบนจะมาดูการสอบสวน จึงไม่มีการลำเอียง รั่วไหล

หยงปี่ : อย่างนี้ก็แน่นอน ศิษย์ได้เห็นคดีในโลกซึ่งสามารถที่จะลำเอียงหรือรั่วไหล

อาจารย์ : เอาละ ท่านผู้อำนวยการฝ่ายธุรการมาต้อนรับแล้ว เราเข้าไปคารวะเถอะ

หยงปี่ : ขอรับ ขอคารวะท่านผู้อำนวยการ (ขณะที่ทำความเคารพ หยงปี่ได้ดูอย่างละเอียด เห็นหน้าผู้อำนวยการหน้าอ่อนวัย

ดุจหน้าหยก นัยน์ตาทั้งสองข้างแวววาวมีพลัง ไม่มีแวว แห่งความโกรธแต่มีอำนาจ)

ผู้อำนวยการ : มิต้อง ท่านอาจารย์และศิษย์มาแต่งคัมภีร์ล้ำค่า ไม่ย่อท้อลงสู่ยมโลก ข้าพเจ้านี้นับถือจะรับการคำนับจากท่านได้หรือ ให้ข้าพเจ้านำทางท่านทั้งสองดีกว่า เชิญที่ห้องรับรองน้ำชา (ทั้งสามเดินเข้าไปยังห้องที่กว้างขวาง ภายในเห็นพนักงานธุรการก้มหน้าก้มตาคัดลอกคดีความอยู่ บ้างก็เกาะกลุ่มกันปรึกษาหารือด้วยเสียงค่อย ๆ สองสามคน บ้างก็กำลังเดินไปที่โรงสอบสวน)

หยงปี่ : โอ้โฮ ! ในนี้ยังกับกองบัญชาการรบ แต่ละคนขะมักเขม้นไม่มีแม้แต่เสียง

อาจารย์ : อย่าทำหน้าทะเล้น คนอื่นเขาทำงานด้วยความลำบากเพื่อส่วนรวม นี่เป็นงานที่มีคุณค่า สมควรยกย่อง เจ้าพูดเล่นเช่นนี้จะเป็นการดูแคลน

หยงปี่ : ครับ..ศิษย์ยอมรับผิด

ผู้อำนวยการ : ไม่เป็นไร ท่านเซียนซือก็ไม่ต้องว่ากล่าวศิษย์ท่าน คนในใต้บังคับของข้าพเจ้า โดยปกติก็ปล่อยตามสบายจนเคย พอได้ยินท่านอาจารย์กับศิษย์ได้รับโองการแต่งหนังสือมายังเมืองนี้ กลัวว่าจะถูกว่าทำงานกันเกียจคร้านก็จะเสียหายกันไม่รู้จบ ก็เลยขยันขันแข็งแบบนี้ เป็นการข่มขู่ศิษย์ท่าน

อาจารย์ : ท่านผู้อำนวยการเกรงใจไปแล้ว การกล่าวเช่นนี้จะเป็นการเสียหายต่อความยากลำบากในการทำงานของ

เหล่าพนักงาน ใครไม่รู้ว่าพนักงานฝ่ายธุรการจะต้องทำงานทั้งหนักและสับสนยุ่งยาก วันนี้พอได้เห็นก็ดูเหนื่อยยาก เมื่อข้าพเจ้ากลับไปบนสวรรค์ ต้องรายงานให้ปูนบำเหน็จ

ผู้อำนวยการ : ขออาศัยบารมีในการชมของท่านเซียนซือ ขอเชิญท่านอาจารย์และศิษย์นั่ง พนักงานเสิร์ฟชา

หยงปี่ : ศิษย์รู้สึกแปลกใจ ขอเรียนถามท่านผู้อำนวยการว่าทำไมยังอ่อนวัยแต่สามารถรับภาระของเมืองทั้งเมือง ตำแหน่งบารมีคงไม่น้อย ท่านจะเล่าความเป็นมาของท่านได้หรือไม่

ผู้อำนวยการ : ฮาฮ้า ! หยงปี่ เจ้ายกยอแล้ว ข้าพเจ้าไม่ใช่วัยหนุ่มแล้ว รับตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายธุรการมานาน 1,008 ปีมาแล้ว ขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์ เดิมทีไม่ยืนยาว อาศัยดวงญาณที่สว่างในสมอง กำหนดแผนการเริ่มต้นอันหนึ่งเท่านั้น โชคดีที่ทำให้หมู่บ้านที่เร้นลับหมู่บ้านหนึ่งเจริญรุ่งเรืองจนกลายเป็นเมืองธุรกิจอันสำคัญไป ด้วยเหตุนี้เบื้องบนจึงประทานตำแหน่งนี้มาให้

หยงปี่ : ถ้าเช่นนั้น ท่านต้องเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ซิ

ผู้อำนวยการ : มิกล้า ! ก็มีพูดถึงในหนังสือพอสังเขปบ้างเท่านั้น

หยงปี่ : ขอเรียนถาม งานธุรการของเมืองตายโหงคืออะไร

ผู้อำนวยการ : กำหนดแผนการอบรมสั่งสอนในเมืองทั้งหมด มุ่งเป้าในแต่ละคดี ให้การอบรมสั่งสอนตรงต่อคดี จุดนี้สำคัญ จัดทำเอกสาร และทำเอกสารรับสั่งแต่ละคน เหล่านี้ล้วนเป็นงานของที่นี้

หยงปี่ : หมายความว่า จัดแต่งตารางการเรียนการสอน สรุปเอกสารคดีความ แล้วสุดท้ายก็ให้ผู้อำนวยการสรุปแล้วส่งต่อไปอีกที ถ้าเช่นนั้น เอกสารคดีความของศาลสอบสวนก็ขึ้นตรง ต่อท่าน

ผู้อำนวยการ : แน่นอน โรงสอบสวนจะสรุปชั้นแดนและห้องแล้วส่งตรงมาที่ข้าพเจ้าเพื่อกำหนดคำสั่งแล้วจึงส่งให้ผู้คุมดำเนินการ

หยงปี่ : ถ้าเช่นนั้นกำหนดเวลาควบคุมวิญญาณผีและการฝึกฝนทดสอบ อยู่ในอำนาจของผู้อำนวยการใช่ไหม

ผู้อำนวยการ : ระยะเวลาถูกกำหนดแน่นอนแล้ว จะเพิ่มหรือลดไม่ได้ การฝึกฝนทดสอบขึ้นตรงกับผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการ แต่ต้องรู้ว่าถูกต้องกับเอกสารหรือไม่

หยงปี่ : แล้วส่งให้ใครอีก เมื่อไม่สามารถลดหรือเพิ่มขังได้ แล้วทำไมต้องทดสอบ

ผู้อำนวยการ : ถวายต่อไปยังฟ้าทักษิณ เมืองนี้ขึ้นตรงต่อเมืองตายโหงแห่งฟ้าทักษิณ เมื่อพ้นกำหนดแล้วก็ย้ายไปเมืองนรก เว้นแต่ว่าจะมีคำสั่งของพนักงานอบรมสั่งสอนว่าต้องส่งต่อให้ตรวจสอบใหม่ นอกจากนี้ การเพิ่มลดการจองจำ มิใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่อำนาจอยู่ที่ฟ้าเบื้องบน มิใช่อำนาจของตนที่จะจัดการได้ ที่เป็นไปได้ขึ้นอยู่กับการทดสอบและการประเมินผลกับการได้รับการคุ้มครอง (ทางโลกทำบุญไปให้) เมื่อทางนี้ได้รับหลักฐานจากโลกแล้วก็จะส่งคดีขึ้นไป อาจเพิ่ม

การตรวจสอบหลักฐานใหม่เท่านั้น การอนุญาตลดการจองจำนั้นขึ้นอยู่กับฟ้าทักษิณโดยตรวจสอบเหมือนกันแต่จะตัดสินแน่นอน อำนาจของที่นี่ก็แค่เพียงออกเอกสารการตรวจสอบเท่านั้น

หยงปี่ : หมายความว่า ฝ่ายธุรการมีหน้าที่รับส่งเอกสาร กับส่งเอกสารให้กับผู้ดำเนินการแต่ละคน มีอำนาจก็ทำได้แต่แสดงความเห็นกำกับไว้ แล้วส่งให้เบื้องบนตรวจสอบ อย่างนี้ใช่ไหมครับ

ผู้อำนวยการ : ใช่แล้ว

หยงปี่ : ขอบคุณท่านผู้อำนวยการที่ไม่สงวนคำชี้แนะ ตอนนี้ศิษย์ก็คิดไม่ออกว่าจะขอคำชี้แนะอะไรอีกดี ไม่ทราบว่าท่านผู้อำนวยการมีอะไรจะชี้แนะอีกไหมครับ

ผู้อำนวยการ : ไม่มีแล้วละ

อาจารย์ : ถ้าเช่นนั้นคืนนี้ก็จบเพียงแค่นี้ เราศิษย์อาจารย์ขออำลาก่อน

หยงปี่ : ศิษย์ขอกราบลา

ผู้อำนวยการ : มิต้อง ข้าพเจ้าขอส่งท่านอาจารย์และศิษย์ท่าน

อาจารย์ : เจ้าหลับตา อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 18

ผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการ

"ระหว่างทางพบเรื่องประหลาด สอดแนมหาต้นตอ"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ปฏิบัติหน้าที่งานหนักไม่น้อย
ใจไม่ถอยยอมรับเหนื่อยความแค้นลึก
ขอแต่เพียงวิญญาณผู้รู้สำนึก
ทนรับฝึกปลอบประโลมแก่ชีวิต

อาจารย์ : เมื่อครั้งก่อนได้ไปเยี่ยมเยือนผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ คืนนี้จะไปเยี่ยมเยือนผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการต่อ เมืองตายโหงแบ่งการบริหารเป็นสองส่วนเด่นชัด ทำให้ได้รู้สภาพของเมืองพอสังเขป ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว หลับตาเสีย.....ออกเดินทางได้

หยงปี่ : อาจารย์ครับ **"หนังสือเที่ยวเมืองตายโหง"** แต่งมาถึงที่นี่เกือบจะ 20 ครั้งแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่ก็เยี่ยมญาติมิตรของท่านผู้อ่าน ทัศนียภาพโดยรอบกับรายละเอียดภายในของ

เมืองตายโหงเยี่ยมชมยังกล่าวถึงน้อย อย่างนี้สิ่งที่น่าดูของหนังสือเล่มนี้ก็ดูออกจะน้อยไปหน่อย

อาจารย์ : พูดอย่างนี้ก็ว่าจดหมายที่สอบถามญาติมิตรผู้วายชนม์มากเกินไปล่ะสิ ก็เจ้านั่นแหละที่โทษว่าน้อยเกินไปเมื่อครั้งก่อน ขัดแย้งกันแบบนี้ใครจะรับไหว

หยงปี่ : ไม่ขัดแย้งกันแม้แต่น้อย เป็นเรื่องจริงแต่จะขอช่วยทีหลัง ความหมายของศิษย์คือควรจะไปให้พบเห็นในทุก ๆ ด้าน คิดถึงความสมบูรณ์แบบของหนังสือที่น่าจะทำ

อาจารย์ : เจ้าคิดจะเอาปัญหาที่ปวดหัวนี้โยนมาให้อาจารย์ใช่ไหม

หยงปี่ : มิกล้าหรอกครับ เพียงแต่ปรึกษาดูเท่านั้น

อาจารย์ : ถ้างั้นพวกเราอาจารย์ศิษย์ก็ขี่ลาร้องเพลง เดินไปดูไป !

หยงปี่ : ใช่แล้ว เหมือนโป๊ยเซียนข้ามทะเล ต่างคนก็ต่างแสดงอภินิหาร

อาจารย์ : เอา พูดคำไหนคำนั้น ห้ามขี้เกียจนะ ถึงเวลาแล้วอย่าร้องให้ช่วย

หยงปี่ : ช้าก่อน พวกพนักงานกำลังทำอะไรกันอยู่ กำลังวิ่งฝึกทหาร น่าสนุกจริงเหมือนคัดเลือกนักกีฬาประเภทลู่และลาน

อาจารย์ : ดีนะ ! เรียกเจ้าหลับตา เจ้ากลับแอบดู ลงไปขวางพวกเขา แล้วถามดูให้กระจ่างไปซิ !

หยงปี่ : ได้ครับ ! (คิดจะเข้าไปขวางการวิ่งของหมู่แถว ใครจะรู้ว่าพวกพนักงานเหล่านั้นแต่ละคนก็ผ่านเขาไปโดยไม่สนใจ หยงปี่ได้แต่วิ่งตามหลังเขาไป)

อาจารย์ : เจ้าก็เอาแต่เล่น วิ่งตามเขาไป ลืมเรื่องแต่งหนังสือ อาจารย์ไม่มีเวลา มัวสบายวิ่งตามเจ้านะ

หยงปี่ : พวกเขาแปลกมาก ทำไมต้องวิ่งด้วย ศิษย์ไม่เข้าใจเลย ไม่แน่อาจจะต้องเข้าไปหารายละเอียดในเมืองตายโหง

อาจารย์ : ได้ อาจารย์จะรอเจ้าอยู่ที่นี่

หยงปี่ : ครับ แต่อาจารย์อย่าลืมรับผมกลับไป (พูดจบ ก็ออกแรงข้าวต้มเผ่นไปข้างหน้า วิ่งตามพนักงานคนข้างหลังสุดไป)

พนักงาน : แย่แล้ว เมื่อคืนเดือนสารท วิสุทธิเทพเบื้องบนตามหาผู้อำนวยการเพื่อมาดูงานทั้งเมือง เผอิญผู้อำนวยการกำลังจัดการวิญญาณผีที่ฝ่าฝืนอยู่ ทำไมบังเอิญอย่างนั้นก็ไม่รู้ วิสุทธิเทพท่านนี้ก็คือ เทพหม่ากูแห่งสระทิพย์ เมื่อกลับไปรายงาน ก็มีคำสั่งจากฟ้าทักษิณลงมาว่า การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการไม่เหมาะสม ต้องมีใจรักการอบรมสั่งสอน ไม่สามารถที่จะลงโทษตามอำเภอใจได้ ผู้อำนวยการได้รับคำสั่งต้องตอบเรื่องนี้ ดังนั้นพนักงานฝ่ายพลาธิการทั้งเมืองจึงผลัดเปลี่ยนกันออกวิ่งเพื่อลงโทษตนเอง พวกเราเป็นผลัดที่สาม จะไม่วิ่งแบบอุทิศชีวิตหรอกหรือ

หยงปี่ : อื้อ ! วิ่งแบบมีคุณค่า แต่ทำไมจะเปลี่ยนสภาพเช่นนี้ได้ รอประเดี๋ยวจะเรียนถามอาจารย์ (พอพูดจบ กำลังคิดจะหันกลับไปหาอาจารย์ว่าอยู่ที่ไหน)

อาจารย์ : ไม่ต้องหาแล้ว ให้อาจารย์ตามหาผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการให้เจ้า เพื่อขอคำชี้แจง

หยงปี่ : ครับ ศิษย์ขอคารวะ.....ว้าย ! พระเจ้าช่วย ท่านเป็นคนหรือผีกันแน่ (ที่แท้เป็นคนหรือเป็นผีก็ผิดหมด เขากำลังพูดละเมอที่เห็นข้างหน้าเป็นจิตญาณของเทพ)

ผู้อำนวยการ : ฮะฮ้า ! อย่ากลัว ถึงแม้หน้าตาข้าจะน่ากลัว แต่ใจของข้าดีนะ ไม่ทำอันตรายเจ้าหรอก

หยงปี่ : ศิษย์ไร้มารยาทแล้ว แต่หน้าตาท่านผู้อำนวยการทำให้คนกลัว เอ ! ศิษย์นึกออกแล้ว ในประวัติศาสตร์ชาติจีนดูเหมือนจะมีบันทึกเหมือนท่านอยู่คนหนึ่ง

ผู้อำนวยการ : ถูกแล้ว ข้าก็คือเขา ปกครองเมืองตายโหงมาแค่ 400 กว่าปีเท่านั้น ผู้อำนวยการคนก่อนเป็นชาวอียิปต์ การจัดการของเขาก็แตกต่างกันไป ปัจจุบันข้าได้เปลี่ยนแปลงใหม่แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จ

หยงปี่ : นี่มันไม่สำคัญ ที่สำคัญคือศิษย์มีข้อสงสัย 3 จุด จุดที่ 1 ทำไมจึงต้องสร้างเมืองตายโหง จุดที่ 2 ทำไมจึงต้องมี 2 ผู้อำนวยการ จุดที่ 3 ทำไมจึงทำให้พนักงานของเมืองตายโหงต้องลงโทษตัวเอง

ผู้อำนวยการ : จุดที่ 1 การสร้างเมืองตายโหงเป็นความกรุณาของเบื้องบนที่ต้องการขจัดมนุษย์ที่ยังมีอายุไม่ถึงอายุขัยต้องถูกลงโทษในเมืองนรก ทั้งยังช่วยอบรมจิตวิญญาณให้ยอมรับคติของบาปบุญคุณโทษ

จุดที่ 2 การมีผู้อำนวยการ 2 คน เพราะหน้าที่ไม่เหมือนกัน ก็เหมือนยมบาลในเมืองนรกที่แบ่งเป็น 10 ขุม

หยงปี่ : ไม่ถูก การสร้างเมืองตายโหงน่าจะไม่สำคัญ เอาเข้าอยู่ในขุมนรกก็ได้ ทำไมต้องสร้างเป็นเอกเทศ ตามที่ท่านผู้อำนวยการกล่าวไว้ การตายโหงหาใช่มีเพียงมนุษยชาติ วิญญาณของพวกอื่นจะไม่มีตายโหงหรือ การแบ่งของขุมนรกก็ขึ้นอยู่กับอำนาจการสืบสวน การสอบสวนของเมืองตายโหงก็ขึ้นอยู่กับศาลสอบสวน หากเป็นเช่นนี้ ผู้อำนวยการทั้งบุ๋นและบู๊มีอำนาจอะไร

ผู้อำนวยการ : มีความคิดหลักแหลมดี วันนี้เวลานี้และที่นี่มิใช่สถานที่พูดคุยกัน

อาจารย์ : พูดถูกแล้ว ศิษย์รัก วันนี้หยุดแค่นี้ คราวหน้าเราอาจารย์ศิษย์ค่อยนั่งฟังผู้อำนวยการอธิบายก็แล้วกัน ให้อาจารย์ส่งเจ้ากลับสถานธรรมเถอะ

ครั้งที่ 19

เยือนผู้อำนวยการต่อ

"วาจาเฉียบคมสอบความลับ จากนี้ให้สั่งสอนด้วยความรัก"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

แพร่งพรายมติสวรรค์ช่วยชาวโลก
คลายหลงโลภสะดุ้งกลัวทำแต่ดี
บำระห่ำต้องยึดจิตให้คงที่
โปรดทุกข์เพียบโลกแผ่กุศล

อาจารย์ : คืนนี้ไปเยือนผู้อำนวยการฝ่ายพลาธิการเมืองตายโหง ประทานแพรฟ้า เจ้าหลับตาลงเสีย ออกเดินทาง.....ถึงแล้ว ที่ทำการของผู้อำนวยการ ลืมตาได้

หยงปี่ : โอ้โฮ ! ยศถาบรรดาศักดิ์ของผู้อำนวยการก็ไม่เบาเลย มีที่ทำการเป็นอาคารหลังใหญ่ด้วย

อาจารย์ : กายมีหน้าที่และอำนาจ ก็ต้องมีที่ทำการแน่นอน เจ้านี่พูดพล่อย (พอดีมีเจ้าหน้าที่นำทาง ศิษย์อาจารย์ติดตามเข้าไปในอาคาร) ภายหลังได้เข้าไปในห้องใหญ่ด้านในสุดซึ่งเป็น

ห้องรับแขกใหญ่ ที่หน้าประตูมีเจ้าหน้าที่คอยต้อนรับ...มิกล้ารับการต้อนรับจากท่านผู้อำนวยการ คืนนี้มารบกวนอีกแล้ว

ผู้อำนวยการ : ท่านเซียนซือเกรงใจไปแล้ว ท่านอาจารย์และศิษย์ได้รับโองการให้แต่งหนังสือ ข้าพเจ้ายอมรับความเหน็ดเหนื่อย ขอเชิญรับน้ำชาภายใน (เมื่อเข้าไปในห้องแยกที่นั่งแขกและเจ้าบ้านแล้ว เจ้าหน้าที่ก็เสิร์ฟน้ำชา)

หยงปี่ : เรียนถามผู้อำนวยการ คำถามของศิษย์ไม่ทราบว่าจะได้รับคำตอบที่สมบูรณ์หรือไม่

ผู้อำนวยการ : ได้ ! หากเธอติดใจจะถาม ทั้งยังเป็นคนทรงในการแต่งหนังสือ ข้าพเจ้าก็จะตอบด้วยความละเอียดลออ การสร้างเมืองตายโหงนั้นได้สร้างขึ้นภายหลังเมืองนรก เพราะในสมัยธรรมกาลยุคแรกที่มีมนุษย์ใหม่ ๆ ความดีความเลวยังไม่มีการแบ่งแยกอย่างเด่นชัด ต่อมาในภายหลัง เมื่อมนุษย์ได้รับความทุกข์ก็ทำลายตนเองเพื่อให้วิญญาณพ้นความทรมาน ถ้าพูดในสมัยนี้ก็คือการฆ่าตัวตาย วิญญาณผีก็จะถูกดำเนินการในเมืองนรก พอภายหลังธรรมกาลยุคแรก ใจคนนับวันก็โหดเหี้ยมขึ้นเรื่อย ๆ แรงกรรมรุมเร้าตัว เพราะเหตุปัจจัยนี้จึงได้สร้างเมืองตายโหง เพื่อจัดการพวกชอบฆ่าตัวตายด้วย พอถึงยุคใกล้ ๆ นี้กฎแห่งกรรมครอบงำ ทำให้เกิดเรื่องต่าง ๆ ขึ้น เมืองตายโหงในวันนี้ได้แยกเป็นหลายแผนก ในเมืองแยกเป็นสองหน้าที่เป็นฝ่ายธุรการและพลาธิการ ต่างคนต่างหน้าที่ต่างควบคุมมาด้วยดีตลอด ฝ่ายธุรการควบคุมพวกเอกสาร

แผนการ ฝ่ายพลาธิการก็ควบคุมวิญญาณผี แต่อำนาจสอบสวนขึ้นอยู่กับศาลสอบสวน จะมีอะไรไม่เรียบร้อยหรือ

หยงปี่ : ขอบคุณ ท่านผู้อำนวยการที่ชี้แจงให้กระจ่าง ถ้าเช่นนั้นที่ศิษย์ได้เห็นเมื่อคราวที่แล้ว เจ้าหน้าที่ฝ่ายพลาธิการทำไมต้องลงโทษตนเอง จะพออธิบายได้ไหม

ผู้อำนวยการ : สาเหตุเป็นเพราะข้าพเจ้าสนใจอยู่กับคดีผีฆาตกรรมรายหนึ่ง เพราะละเมิดกฎระเบียบ จึงเพิ่มการลงโทษ ประจวบกับท่านเทพหม่ากูได้มาตรวจพบเข้า ในวันเดียวกันนั้นก็ได้รับคำสั่งจากฟ้าทักษิณ ให้ทางเมืองไปสำรวจการอบรมและการปฏิบัติงาน และเนื่องจากเมืองตายโหงไม่ใช่เมืองนรก จะไม่อาจกำหนดการลงโทษได้ หากพบว่ามีผีที่เลวร้ายก็ได้แต่ลงบันทึกในเอกสารเพื่อส่งให้ทางยมบาลพิจารณา ทางเมืองตายโหงมีจุดมุ่งหมายเพียงอบรมให้ผู้ตายโหงได้หวาดกลัวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีคำสั่งให้กลับขึ้นไป ข้าพเจ้ายังได้รับหน้าที่ควบคุมให้เป็นไปตามคำสั่งของฟ้าทักษิณด้วย

หยงปี่ : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ผมก็ว่าแล้ว เดี๋ยวนี้นะที่คุกบนโลกมนุษย์ก็ให้ความสนใจกับการให้การอบรมด้วยความรัก ท่านผู้อำนวยการ พวกท่านยังให้การอบรมอย่างรุนแรง ก็จะไม่ทันสมัยกลับเป็นถอยหลังเข้าคลองน่ะสิ

ผู้อำนวยการ : ท่านหยอกล้อน้อย ๆ หน่อย วิญญาณผีตายโหงนี้ส่วนใหญ่ตอนมีชีวิตอยู่โหดเหี้ยมทารุณ ไม่ใช่จะพูดกันได้รู้เรื่อง หรือเพียงแต่พูด ๆ แล้วพวกเขาก็จะรู้สึกสำนึกผิดกัน

เสียเมื่อไร

หยงปี่ : ยิ่งเป็นสภาพเช่นนี้ ยิ่งจะได้เห็นความสามารถ การทำงานที่สำเร็จได้ยาก เมื่อมาถึงมือท่านผู้อำนวยการ แล้วทำให้เขายอมจำนนได้ง่าย แต่ถ้าท่านใช้การทำงานง่าย ๆ เรียบ ๆ แล้วสามารถสยบเขาได้ ก็จะเป็นการแสดงให้เห็นความสามารถของผู้อำนวยการ และไม่เป็นการฝืนเบื้องบนที่มอบภาระหนักให้ด้วยจริงไหม

ผู้อำนวยการ : ท่านชมเชยอย่างเปิดเผยแต่แอบตำหนิ หยงปี่เอ๋ย ! ปากสั่งสมบุญนัก

หยงปี่ : ศิษย์มีโทษ แต่ว่าตามคำสั่งฟ้าทักษิณ จิตสวรรค์มีความเมตตา ท่านผู้อำนวยการเองยังขอให้จิตสวรรค์มีคุณธรรมให้มีชีวิตอยู่ นับว่าเป็นโชคดีของวิญญาณผีที่ตายโหง

ผู้อำนวยการ : ใจกรุณาดีนัก ข้าพเจ้ายินดียอมรับ จะแก้ไขปรับปรุงให้เจริญขึ้น

อาจารย์ : ศิษย์เอ๋ย ! เจ้าดีแต่ปากพูด ไม่สำรวจตนเองว่าสามารถจะทำได้หรือไม่ แถมยังพูดมากไม่รู้จักละอายใจบ้าง คืนนี้ควรพอแค่นี้ หรือว่าเจ้าจะไม่คิดไปดูลูกสาวเล็ก ๆ ของเจ้าแล้ว

หยงปี่ : ครับ..อาจารย์ ยังงั้นก็รบกวนให้อาจารย์ช่วยส่งกลับสถานธรรมเถอะ ท่านผู้อำนวยการศิษย์ขอกราบลา

อาจารย์ : เร็วเข้าเถอะ เอาล่ะ..ท่านผู้อำนวยการ เราอาจารย์ศิษย์ขอลาก่อน รบกวนมากแล้ว ศิษย์รักหลับตา ถึงสถานธรรมแล้ว.....ข้ากลับละ

ครั้งที่ 20

หายสงสัย

"สุขสบายคือบุญควรรู้จักพอ ตายโหงส่วนใหญ่เหตุจากกรรมตนเอง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ผ่านยินดีกี่ครั้งโศกเศร้ากี่คราา
ทะเลทุกข์ไร้ฝั่งฝาตกทอดกรรม
ชีวิตไม่รู้ตื่นปฏิบัติธรรม
วิญญาณดำตกนรกไม่รู้ผุด

อาจารย์ : เมื่อมีชีวิตอยู่ไม่รู้ไม่เข้าใจสัจธรรมแห่งคุณธรรม ไม่บากบั่นปฏิบัติตน ก็จะเป็นการสั่งสมเวรกรรม ถึงแม้ว่าเกิดในโลกที่มีทั้งยินดีและโศกเศร้าก็ตาม ตายแล้วก็ถูกตัดสินกฎแห่งยมโลกเคร่งครัด มิอาจเล็ดรอดไปแม้แต่น้อย ถึงตอนนั้นวิญญาณในยมโลกรู้สำนึกก็สายเสียแล้ว

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ! คืนนี้มัวเถลไถลตั้งนาน ยอมให้ท่านเอ็ดสักยกใหญ่ จะลงหรือไม่ลงไปเมืองตายโหงล่ะ

อาจารย์ : ลงแน่นอน ! จะไม่ให้เจ้าได้ขี้เกียจจนเคย

หยงปี่ : ขี้เกียจจะไม่กล้าหรอก แต่ว่าเวลาดึกแล้วไปกลับครั้งหนึ่งเสียเวลานานมาก พวกศิษย์พี่ ๆ ทั้งหลายที่อยู่ไกลจะลำบาก จะไปขึ้นรถกลับบ้านไม่สะดวก เอาอย่างนี้ดีไหม ศิษย์มีคำถามมากมายจะถาม ก็ถือโอกาสคืนนี้เรียนถามอาจารย์ จะได้ประหยัดไปครั้งหนึ่ง

อาจารย์ : เจ้าลองถามมา ถ้าหากถามไม่เอาไหน เราศิษย์อาจารย์คงต้องไป จะได้ไม่ต้องแบกโทษที่ยังไม่จบหน้าที่

หยงปี่ : ครับ..คำไหนคำนั้น ข้อที่ 1 เรียนถามอาจารย์ เมืองตายโหงแบ่งเป็น 4 ชั้น ชั้นละ 20 ปี รวม 4 ชั้นก็ปาเข้าไป 80 ปี ตีเสียว่าถ้ามีอายุถึงเจ็ดแปดสิบปี จะนับเป็นตายโหงหรือเปล่า

อาจารย์ : พูดก็ถูก ถ้ามีชีวิตอยู่ถึง 70 ปี มีลูกหลานเต็มบ้านตายแล้วจะนับว่าเป็นผีตายโหงหรือคุณความดี อย่างนี้ต้องอธิบายแบ่งเป็น 2 ด้าน เพื่อกำหนดว่าเป็นผีตายโหงหรือไม่ เอาเป็นว่าคนแก่คนหนึ่ง มีชีวิตร่ำรวย เขาอิ่มหมีพีมันก็คิดเสพกาม วิ่งไปหาตรอกเล็กซอกน้อย เกิดตายลงอย่างเสียชื่อ หรือคนแก่แต่ใจไม่แก่ ยิ่งแก่งแย่งชิงดี จนเกิดตายลงเช่นนี้ เจ้าลองว่าซิ จะนับว่าเป็นผีตายโหงหรือไม่ ยังมีอีก มีคนแก่คนหนึ่งจิตใจคับแคบ มีอะไรมากระทบก็ไม่ได้ เรื่องต่าง ๆ ก็เก็บอัดไว้ในใจไม่สลาย ในที่สุดก็โกรธแค้นจนตายลง เจ้าลองว่ามาซิ เป็นผีตายโหงหรือไม่ ยังมีอีก คนแก่ที่ไม่ทำตาม

กฎจราจร เดินข้ามถนนแล้วเกิดรถชนตาย เจ้าพูดมาซิว่าเป็นผีตายโหงหรือไม่

หยงปี่ : คิดว่าเป็นครับ คิด ! อาจารย์ยิงทีเดียวเป็นตับจนศิษย์นี้มึนงงไปหมด แต่คนแก่ที่ชอบเซ็กซ์แล้วตายลง จะพูดว่าเขาถูกกำหนดให้ตายแบบนี้ ข้ามถนนโดยผิดกฎจราจร จะพูดว่าเขามีเวรกรรมเกี่ยวข้องกับคู่กรณี และถูกกำหนดว่าจะต้องตายแบบนี้มิใช่หรือ

อาจารย์ : ก็ได้ ก็ได้ ! เพราะฉะนั้นอาจารย์จึงบอกว่าต้องแยกอธิบายเป็นสองด้าน

หยงปี่ : ครับ คำถามนี้ก็จบแล้ว ข้อที่ 2 การจองจำมี 4 ชั้น แต่ละชั้น 20 ปี ผีตายโหงที่ถูกจองจำอายุยาว เมื่อครบ 20 ปีแล้วเขาต้องถูกย้ายชั้นหรือไม่ สมมุติว่า ผีตายโหงตนหนึ่งมีกำหนด 36 ปี ก็ต้องจองจำในชั้นที่ 3 เมื่อครบ 20 ปีแล้ว ยังเหลือเวลาอีก 16 ปี ต้องย้ายไปชั้น 4 หรือไม่

อาจารย์ : แน่นอน

หยงปี่ : ถ้าเช่นนั้น จะไม่ยุ่งยากหรือ

อาจารย์ : แน่นอน แต่ว่าระหว่างการย้ายขังในแต่ละชั้น จะมีการตรวจสอบแล้วบันทึกลงไป ถ้าหากมีคะแนนถึงจุดมุ่งหมายก็สามารถพ้นจากการจองจำ

หยงปี่ : คะแนนการตรวจสอบนี้ เป็นอย่างไร

อาจารย์ : ส่วนใหญ่ผีตายโหง จะวัดผลจากการอบรมเป็นหลัก อีกส่วนหนึ่งก็ได้รับบุญจากทางโลกคุ้มกัน โดยการอุทิศส่วนกุศลไปให้ สิ่งเหล่านี้จะเปลี่ยนเป็นคะแนน

หยงปี่ : ศิษย์เข้าใจแล้ว คำถามหมดแล้วครับ

อาจารย์ : มีแค่ 2 คำถาม เจ้าตบตาข้าหรือ

หยงปี่ : ก็ได้ครับ ! ศิษย์ขอเรียนถามคำถามข้อที่ 3 ทำไมเราศิษย์อาจารย์จึงต้องรับโองการแต่งหนังสือ **“เที่ยวเมืองตายโหง”**

อาจารย์ : วันนี้ไม่ธรรมดา ใช่.....อ้อ คำถามนี้ยังพูดให้ชัดเจนทีเดียวไม่ได้ ให้อาจารย์ถามเจ้าก่อน จุดมุ่งหมายในการแต่งหนังสือคืออะไร

หยงปี่ : ก็ต้องการให้คนเข้าใจเหตุผลบ้างอย่างแน่นอน

อาจารย์ : เมืองตายโหงแต่ก่อนมีใครเคยเขียนมาแล้วหรือยัง

หยงปี่ : ไม่มี เพียงกล่าวถึงลวก ๆ เท่านั้น

อาจารย์ : ใช่แล้ว ! นี่คือจุดมุ่งหมายในการแต่งหนังสือ **“เที่ยวเมืองตายโหง”**

หยงปี่ : ผิดแล้วครับ จุดมุ่งหมายสำคัญของการแต่งหนังสือ **“เที่ยวเมืองตายโหง”** ก็คือต้องการปลดปล่อยพวกผีตายโหง

กับให้ชาวโลกได้รับความสะดวกในการทำบุญกุศล มิเพียงขจัดปัดเป่ากรรมของคนแล้วยังสามารถฉุดช่วยญาติมิตรที่เสียชีวิตไปด้วย

อาจารย์ : เออ ! เจ้านี่ฉะฉาน โวหารจะเลียนแบบอาจารย์เสียแล้ว

หยงปี่ : มิกล้าครับ แค่เพิ่มเติมเท่านั้น เรียนถามอาจารย์ เมื่อกี้ที่ว่าบุญกุศลเปลี่ยนคิดเป็นคะแนนจะช่วยจาระไนให้ละเอียดได้ไหมครับ

อาจารย์ : ขั้นตอนพูดแล้วก็ยาว ตอนนี้อาจารย์ก็อธิบายให้ละเอียดได้ยาก แต่มีจุดสำคัญจุดหนึ่งคือว่าเมื่อมีการจ่ายก็ต้องมีการรับไม่ว่าเปลี่ยนเป็นคะแนนจะมากหรือน้อยก็สามารถกำหนดได้ ขอให้มีบุญกุศล ก็สามารถได้รับเป็นคะแนน สามารถช่วยให้เขาพ้นจากการจองจำได้เร็ว

หยงปี่ : มีเหตุผล แต่พูดแล้วเหมือนไม่ได้พูด ศิษย์ก็คิดหาคำถามไม่ออกแล้ว คิดได้แค่ 3 คำถามเท่านั้นแหละ

อาจารย์ : ช่างหาเหตุผล เอาล่ะ.....คืนนี้จบเพียงเท่านี้

ครั้งที่ 21

เสพยาเสพติด

"ชีวิตวัยรุ่นจมปรัก ยาเสพติดเหมือนยาพิษ"

OOOOO

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ชีวิตวัยรุ่นจมปรักน่าสงสาร
ทำลายกาลอนาคตโดยไม่รู้
ไม่ห่วงใยพ่อแม่ที่เลี้ยงดู
ถึงตายโหงสำนึกรู้ก็สายแล้ว

อาจารย์ : น่าสงสาร ! สังคมปัจจุบันกดดันไม่สดใส ทำลายจิตใจและกายพวกวัยรุ่น ทำให้หันมาเสพยาเสพติด (ผงขาว ยาม้า ยาขยัน ตลอดจนทินเน่อร์) ยาพวกนี้ ทำให้เกิดสภาพจิตหลอน มีความเพ้อฝัน ใจเบาหวิวเหมือนจะลอยได้ ทำให้ลืมความกดดันไปชั่วขณะ พอยาหมดฤทธิ์ กลับกลายเป็นผลร้ายที่ร่างกายได้รับ ซึ่งวัยรุ่นรู้ไม่เท่าทันหรือคาดคิดไม่ถึง

หยงปี่ : อาจารย์..ท่านเข้าใจอย่างละเอียดเช่นนี้ หรือเป็นเพราะว่าอาจารย์ได้ทดลองเสพมาแล้ว

อาจารย์ : อาจารย์ได้เคยทดลองมา แต่น่าเสียดายพวกยาเหล่านี้กลับไม่เกิดผลอะไรกับอาจารย์ ซึ่งที่จริงแล้วอาจารย์คิดจะลองดูถึงสรรพคุณของยา เพื่อนำมาพิจารณาดูว่าเยาวชนปัจจุบันทำไมจึงนิยมชมชอบที่จะเสพยาเสพติดเหล่านี้ ความคาดหวังกลายเป็นความว่างเปล่าเสียแล้ว

หยงปี่ : อาจารย์มีน้ำใจยิ่งนัก ! สมกับที่เป็นเทพเซียน ผมไม่เข้าไปเมืองนรกแล้วใครจะเข้า

อาจารย์ : ไม่ต้องมายกยอ ให้เจ้าไปทดลองดูว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไรก็ได้

หยงปี่ : อมิตตาพุทธ ! ศิษย์เป็นปุถุชนไฉนเลยจะไม่ถูกเจ้าผงขาวมอมเมา เพราะฉะนั้น ศิษย์จึงไม่คิดจะเปื้อนเปรอะมันเข้า มีคำกล่าวว่า *"พระโดดกำแพง"* หมายถึงความหอมของเนื้อสุนัข แม้แต่พระได้กลิ่นก็ยังต้องโดดกำแพงมาหา จะเห็นได้ว่าในโลกนี้ของบางอย่างช่างหลอกลวงคน ศิษย์โชคดีที่ไม่ไปแปดเปื้อนมัน ท่านจะลองก็ลองอย่าพาศิษย์ลงไปลุยน้ำด้วย

อาจารย์ : เจ้าคิดเตลิดไปถึงไหน ที่อาจารย์ต้องการให้เจ้าทดลองเพราะคืนนี้ไปเมืองตายโหงก็เพื่อหาคนคนหนึ่งที่ติดยาเสพติดจนกลายเป็นวิญญาณผีตายโหง เจ้าเอาใจใส่หน่อยเพื่อให้เขาได้ขุดเอาความลับในตัวของเขาออกมา เพื่อส่วนรวมของโลกเพื่อให้ชาวโลกมีความหวาดระแวงกลัวภัย

หยงปี่ : ที่แท้คือเช่นนี้เอง เช่นนี้ก็ไม่เป็นไร มีคำถามหนึ่งที่ค้างในใจผมมานานแล้ว

อาจารย์ : ดีแล้ว ประทานผ้าแพรฟ้าปกป้องตัว หลับตาออกเดินทาง.....ตอนนี้เจ้าลองมอง ๆ ดูว่าที่นี่เป็นที่ไหน

หยงปี่ : พวกผีเหล่านี้สีหน้ายังกับเปรตใต้ทะเลลึก หน้าเขียวซีด ฟันก็แสยะน่าเกลียดน่ากลัวมาก บางตนยังมีเหงื่อเม็ดเป้ง ๆ เท่าถั่วท่วมหัว นัยน์ตาทั้งสองข้างมีเส้นเลือดแดงถลนออกมา น้ำลายไหลยืดที่มุมปาก ใบหน้าก็ขาวซีดจนออกเขียว ถ้าพวกเขาอยู่ที่ป่าช้า ไม่ต้องแต่งตัวก็เหมือนผีแล้ว คอยแต่หลอกหลอนคนให้หัวโกร๋น

อาจารย์ : เลอะเทอะใหญ่แล้ว พวกเขาก็เป็นผีอยู่แล้ว ตอนนี้จะลองไปถามผีตนหนึ่งที่อยู่ทางขวามือ กำลังนั่งอยู่บนก้อนหินสีดำ ดูเป็นผีวัยรุ่น

หยงปี่ : เฮ้ย ! พูดกับพวกผียาเสพติดเหล่านี้ ไม่ช่วยคุยเอาเสียเลย พอเห็นหน้าตาพวกเขาขนก็ลุกซู่ขึ้นมาทันที เป็นเพราะคำสั่งอาจารย์ขัดขืนไม่ได้ก็ต้องยอมไปดู..... เฮ้ย ! น้อง ๆ เรามาคุยกันหน่อย เจ้ากล้ามานั่งที่นี่คนเดียวหรือ

วิญญาณผี : ฉันพอใจที่นั่งอยู่ที่นี่ ท่านมายุ่งทำไม

หยงปี่ : เอ้อ ! ใจดีไม่เห็นดีด้วย เห็นข้ามาสนใจเจ้าหน่อย

อาจารย์ : บุญไม่ถึง เอาความกระด้างใส่เขา ศิษย์โง่เอ๋ย ! อาจารย์เอง ดูอาจารย์เอามือยื่นแล้วเจ้าก็กวักมือ เจ้าเกาซื่อตงอายุยังน้อย ก็เสพยาเสพติดจนประสาทหลอนตกลงไปตายโหงในคลอง ตอนนี้ก็ยังไม่คิดให้ดี กลับเนื้อกลับใจ ยังทำเย่อหยิ่งไม่สุภาพ ให้ฟังปิยวาจาของข้าตักเตือน ให้ระบายความในใจ

ออกมาจะดีขึ้นหน่อย เท่าที่ข้าตรวจตอนนี้เจ้ากำลังเสียใจและเจ็บปวดอยู่ ใช่หรือไม่

วิญญาณผี : เฮ้อ ! ไม่ใช่ ๆ ผมเองมันไม่ดี แต่ละวันเอาแต่หาเรื่องเดือดร้อนกดดัน เสพยาฉีดยาให้มึนเมาไปวัน ๆ ไม่มีกะจิตกะใจจะทำงาน ไม่สามารถมีความสงบ ในที่สุดพวกเพื่อน ๆ ก็ตีจากไปไกล คนข้าง ๆ ก็ได้แต่ชี้ ๆ พอตายแล้วก็มาที่นี่ วิญญาณก็ยังขุ่น ๆ มัว ๆ ไม่สดใส ผมเองก็ได้แต่เสียใจ เคียดแค้นอยากจะเอาหัวชนหินตายอีกที

หยงปี่ : ไม่ได้ ๆ ! คนฆ่าตัวตาย เป็นบาปเพราะอกตัญญู ผีฆ่าตัวตายก็ยิ่งมีบาปใหญ่ ฟังข้าตักเตือนดีกว่า อดทนหน่อยเผชิญหน้ากับความจริง ข้าคิดว่า ตอนเจ้ามีชีวิตอยู่เป็นเพราะไม่กล้าสู้ความจริง จึงเป็นเหตุให้เสพยาเสพติด

วิญญาณผี : ก็ไม่ใช่ทั้งหมด แต่ว่าก็เป็นสาเหตุอันหนึ่ง แต่ที่สำคัญก็คือ ถูกเพื่อนเลวหลอกลวง จึงได้รับผลอันน่าเวทนาเช่นนี้ รู้ตัวก็สายเสียแล้ว

หยงปี่ : ไม่สาย ถ้าหากเจ้าเอาเรื่องที่ผ่านมา ตีแผ่ให้ชาวโลกได้รับรู้ หากสามารถนำมาตักเตือนพวกที่ติดยาเสพติดอยู่ได้กลับเนื้อกลับใจ หรือให้พวกที่ไม่รู้อะไรได้หวาดระแวงกลัวสิ่งที่เจ้าได้รับจะเป็นมหากุศล จะช่วยให้เจ้าได้พ้นทุกข์ในเร็ววัน

วิญญาณผี : ขอบใจที่ชี้แนะ อันที่จริงการเสพยาเสพติดเป็นเรื่องของคนโง่กับพวกที่ไม่รู้ แต่ก็เพราะไม่รู้และโง่จึงได้ไปติดสิ่งเลวร้ายพวกนี้ เท่าที่ผมรู้ พวกเสพยามี 3 ประเภท

1. ถูกพวกวายร้ายต้องการขายยา โฆษณาชวนเชื่อ ใช้มาตรการอันเลวร้ายหลอกลวงคนให้ติดเหยื่อเพื่อให้ติดยา พวกวายร้ายก็จะได้เงินไม่ขาดมือ 2. พวกชอบลองของ อยากลองดูรสชาติของยาเสพติดว่าเป็นอย่างไร ในที่สุดก็ตกเป็นทาสของยาเสพติดจนถอนตัวไม่ขึ้น 3. ถูกเพื่อนเลวชักนำ จับกลุ่มกันเสพเห็นเป็นของสนุก ด้วยเหตุนี้ยิ่งถลำก็ยิ่งลึก สรุปได้ว่า ถ้าตัดการซื้อขายอย่างเด็ดขาดได้ก็สามารถตัดภัยจากยาเสพติดได้

หยงปี่ : ก็คงไม่ได้กระมัง ! ที่ว่ายาเสพติดบางชนิดต้องได้รับการอนุญาตจากนายแพทย์เสียก่อนจึงใช้ได้ อันที่จริง ในวงการแพทย์ ยาเหล่านี้ก็มีความสำคัญไม่น้อย จะห้ามการซื้อขายได้อย่างไร

อาจารย์ : พวกเธอไม่ต้องเถียงกัน เพราะต่างก็มีเหตุผล ข้าจะสรุปให้ *"ยาเสพติด"* เป็นยาที่องค์การกระทรวงสาธารณสุขเขาห้ามไม่ให้ประชาชนใช้ได้ด้วยตนเอง เพราะฉะนั้นการตัดภัยจากยาเสพติด ขึ้นอยู่กับทุก ๆ คนต้องรักษาสัญญา ปฏิบัติตามกฎหมาย ก็จะไม่เป็นภัยกับผู้ใด อีกอย่างหนึ่ง สมาคมของเยาวชนต้องมีสิ่งนันทนาการอย่างถูกต้อง ก็จะเป็นการเลี่ยงต่อการแปดเปื้อนกับสิ่งไม่ดี ในที่สุด พวกวายร้ายขายยาต้องให้หน่วยรักษาความสงบเอาจริงเอาจัง จะได้ไม่เอาสิ่งนี้เป็นอาชีพ ก็จะสามารถขจัดภัยร้ายให้กับเยาวชนที่ไม่รู้เหล่านั้นได้

อาจารย์ : คืนนี้แต่งหนังสือพอแค่นี้.....ข้าจะนำเจ้ากลับสถานธรรม

ครั้งที่ 22

เที่ยวเมือง

"อาจารย์ศิษย์เล่าถึงสภาพของเมือง จึงวาดภาพของเมืองทั้งหมด"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ลมเมฆเหมาะเจาะเหนือกว่าสติปัญญา
คนต่ำช้าได้ดีเบียดเสียดกัน
ดำเนินชีวิตสายกลางแจ้งมหาธรรม
บำเพ็ญจิตหลุดพ้นพ้นปุถุชน

อาจารย์ : ชีวิตที่ประสบเคราะห์กรรม ถึงแม้จะถูกกำหนดไว้แล้ว แต่เวลาและช่องทางที่ให้โอกาสสร้างวีรบุรุษก็มิใช่ว่าจะไม่มี ในทางกลับกันพวกต่ำช้าได้ดี มีอำนาจวาสนา การประสบโดยบังเอิญต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ควรจะชอบและอยากได้หรือโกรธแค้นพวกเขา การดำเนินชีวิตให้ระมัดระวังอยู่ในทางสายกลาง ทำสุดความสามารถของตนเอง ความสำเร็จขึ้นอยู่กับเบื้องบน หากปักใจจะเอา จะกลับเป็นสิ่งไม่ดีงาม ศิษย์ข้าเตรียมตัวออกเดินทาง ประทานแพรฟ้าปกป้องตัว

หยงปี่ : ครับผม

อาจารย์ : หยงปี่เอ๋ย ! หนังสือเล่มนี้แต่งมาแล้วยี่สิบกว่าครั้ง ดูเหมือนเจ้ามีความพึงพอใจ แต่ตีกลองเหมือนไม่มีแรง

หยงปี่ : ไม่ใช่หรอกครับ ท่ามกลางการดำเนินการแต่งหนังสือเที่ยวเมืองตายโหงนี้ ศิษย์พูดได้ว่าได้ทำอย่างเต็มที่แล้ว แต่ว่าหนังสือเล่มนี้ได้ทำความลำบากมาให้ไม่น้อย อย่างเช่นว่าเมืองตายโหงแห่งเดียวก็มีอำนาจการควบคุมหลายแห่ง ศิษย์เลยมีข้อสงสัยอยากจะถามว่า เมืองตายโหงกับเมืองนรกล้วนก็เป็นยมโลก ทำไมแต่ละแห่งก็ควบคุมกันเอง ตั้งแต่สมัยโบราณมาก็มีบันทึกในหนังสือ แต่ไม่เคยได้ยินว่าเมืองตายโหงได้อยู่เป็นเอกเทศ

อาจารย์ : ข้าว่าเจ้าสมองทื่อก็ยังไม่ยอมจำนน เพราะว่าคนทั้งหลายคิดว่าพอตายแล้วก็ต้องไปยมโลก แต่คนที่มีบุญกุศลมากก็ขึ้นสวรรค์ไป เจ้าไม่รู้ว่าที่ขึ้นสวรรค์ก็ยังแบ่งเป็นหลายประเภท เพราะฉะนั้นยมโลกก็แบ่งเป็นหลายแห่ง ไม่เห็นต้องสงสัยเลย แต่เพราะโบราณมา คนก็พูดต่าง ๆ กันมาว่า เมืองนรกจะควบคุมพวกวิญญาณผีโดยเฉพาะ แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดทั้งหมด

หยงปี่ : พูดก็ถูก ถ้าอย่างนั้นคืนนี้อาจารย์จะพาศิษย์ไปไหน

อาจารย์ : ไปวนรอบเมืองตายโหงสักรอบ เจ้าก็เล่าให้ละเอียดสักหน่อย ไม่แน่ว่าคนที่วาดเก่ง ๆ จะได้วาดเป็นภาพสักภาพหนึ่งเหมือนในราชวงศ์หมิงและชิงได้วาดรูปแม่น้ำต่าง ๆ ไว้ เก็บไว้ได้นานไม่เน่าเสีย เจ้าก็จะมีบุญกุศลเหลือคณานับแล้ว

หยงปี่ : อาจารย์พูดได้ดี หากมีนักวาดเขียน ก็จะสามารถทำงานอันนี้ได้ แต่ว่านักวาดคนนี้ก็ได้ตายไปแล้ว อีกคนก็ยังไม่เกิด แต่ศิษย์กำลังคิดอยู่ว่าวันหลังจะหาคนวาดรูปมาเขียนเมืองตายโหง แล้วก็พิมพ์ลงในหนังสือก็จะอยู่ได้นานไม่เน่าเสียเช่นกัน

อาจารย์ : คิดได้ดี ถ้างั้นเจ้าเอาใจใส่หน่อยก็แล้วกัน

หยงปี่ : ขอเชิญอาจารย์นำทาง (พอพูดจบ ยังไม่ทันก้าวออกจากสำนัก ก็เหมือนกับได้เข้าสู่หนทางแห่งกาลเวลา หมุนเปลี่ยนแค่พริบตาเดียว ทั้งความคิดและความรู้ของใจ ก็แปรเปลี่ยนจากโลกหนึ่งไปสู่อีกโลกหนึ่ง) อาจารย์ครับ ! ท่านทำมายากลหรือ หรือว่าศิษย์ได้เดินเข้าสู่หนทางแห่งกาลเวลา ทำไมเมื่อครู่ยังคุยอยู่ในสถานธรรม ฉับพลันก็ทะลุผ่านห้วงกาลเวลามาถึงยังยมโลก

อาจารย์ : อย่างนี้จึงจะสะดวกต่อการเขียนภาพ

หยงปี่ : ถ้าอย่างนั้น ข้ามจากถนนนี้ไป ก็ต้องเป็นแนวไฟนรกของยมโลก จากนั้นก็ถึงทางสามแพร่ง ไปทางซ้ายคือเมืองตายโหง ไปทางขวาก็เมืองนรก ใช่หรือไม่

อาจารย์ : ไม่ผิด เจ้าไม่อธิบายให้ละเอียดหน่อย เขียนวงกลมแทนกาลเวลา เขียนกองไฟแทนแนวไฟนรก จากนั้นเส้นทางที่มืด ๆ ก็แยกเป็น 2 ใช่หรือไม่

หยงปี่ : จะสังเขปไปหน่อยแล้วอาจารย์ ศิษย์เรียนมาก็ไม่มากจะไปบรรยายอย่างไร หากแต่ศิษย์ประทับจดจำไว้ได้ รอให้มี

คนจะวาดเมืองตายโหงเสียก่อน ศิษย์ก็จะค่อย ๆ อธิบายรายละเอียดให้ฟัง ก็จะได้ไม่ห่างไกลกันนัก

อาจารย์ : เอาเถอะ ! ต่อลงไปก็คือด่านหลายด่าน แล้วตรงเข้าสู่เมืองตายโหง ตอนนี้จะให้เจ้าเป็นผู้บรรยาย อาจารย์จะรับหน้าที่นำทาง

หยงปี่ : ขอไหว้วานอาจารย์หน่อยแล้วกัน (เข้าสู่เมืองตายโหงก็จะเป็นประตูเมืองที่ใหญ่โต) อ้อ ! ใช่แล้ว ปากทางเข้ามีป้อมยามเดินไปทางขวามือก็เป็นศาลสอบสวนเป็นอาคารหลังใหญ่ อ้อมไปด้านหลังก็จะมีบ้านหลังเล็ก ๆ เตี้ย ๆ นั้นเป็นที่กักขังชั่วคราว แน่นอนต้องมีพวกผีตายโหงที่หน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ไม่น้อย และก็มีผีที่ดุร้ายเป็นเจ้าหน้าที่เดินเข้า ๆ ออก ๆ และที่ดูเรียบร้อยสุภาพก็เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ เมื่อผ่านศาลสอบสวนมาแล้วก็มีถนนสายหนึ่งซึ่งมีกรวดหินสีดำที่แหลม ๆ คม ๆ อาจารย์ครับ ! ถนนนี้ไว้ทำอะไรกัน ทำไมเหมือนถนนมีดแหลมของเมืองนรก จะเรียกว่าถนนมีดก็ได้

อาจารย์ : นี่คือ ที่ลงโทษของศาลสอบสวน

หยงปี่ : ที่พูดว่าเมืองตายโหงไม่สร้างที่ลงโทษรุนแรง ทำไมจึงมีสถานที่ลงโทษเช่นนี้

อาจารย์ : ศาลสอบสวนจะควบคุมการสอบสวน พวกที่มาถึงใหม่ ๆ แล้วยังไม่ได้รับการสอบสวนก็ยังเป็นวิญญาณ ยังไม่ขึ้นอยู่กับเมืองตายโหง ก็ยังไม่ได้รับการคุ้มครองจากเมืองตายโหง ก็ต้องดำเนินตามการสอบสวนของเมืองนรก

หยงปี่ : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง โอ๊ย ! อาจารย์ครับ จะเล่าถึงเมืองตายโหงทั้งหมดไม่ใช่ง่าย ๆ

อาจารย์ : เมืองตายโหงจะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เล็ก หากคิดจะเล่าการท่องเที่ยวทั้งหมดเป็นรูปวาดใบเดียว ก็ไม่ใช่ง่าย

หยงปี่ : ใช่แล้วครับ หากจะแค่พอสังเขป เราอาจารย์ศิษย์ค่อย ๆ ช้า ๆ จะดีกว่า ช้า ๆ ได้พร้าเล่มงาม คืนนี้ถึงแค่นี้ก็พอกระมังครับ

อาจารย์ : คิดจะขี้เกียจล่ะซิ ก็เลยสร้างเหตุผลเสียใหญ่โตเช่นนี้ เอาเถอะพูดเข้าท่าดีอาจารย์อนุญาต แต่เจ้าต้องจำไว้ คราวหน้าจะต่อจากที่นี่

ครั้งที่ 23

เที่ยวเมืองต่อ

"สามารถพลิกแผ่นดิน ไม่ถูกทำนองคลองธรรมสรรหาทุกข์"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ลมหนาวพัดกระหน่ำเย็นราตรี
กราบพระดีพิจารณาธรรมใจเข้มข้น
ลิขิตคัมภีร์ล้ำตักเตือนคน
ปลุกกมลตื่นภวังค์อยู่ยาวนาน

อาจารย์ : ประทานแพรฟ้าปกป้องตัว เจ้าหลับตาเสีย จะออกเดินทางแล้ว

หยงปี่ : ครับผม.....เรียนถามอาจารย์ คืนนี้จะเที่ยวเมืองตายโหงต่อหรือว่าจะไปสอบถามวิญญาณผีตายโหง

อาจารย์ : เจ้าดูเอาเองก็แล้วกัน

หยงปี่ : ใช่แล้ว.....ถนนคมมีด ทำไมถึงเร็วเหลือเกิน ก็เที่ยวเมืองต่อน่ะสิ

อาจารย์ : ใช่แล้ว ผ่านถนนคมมีดไป ก็คือลานกว้างของแดนขังชั้นที่ 1 เราไปกันเถอะ

หยงปี่ : ทำไมไม่รอสักประเดี๋ยว ดูการลงโทษด้วยถนนคมมีดว่าเป็นอย่างไร

อาจารย์ : ไม่ต้องหรอก การสร้างถนนคมมีด ก็เป็นการข่มขู่ให้พวกวิญญาณบาปให้กลัวลานเท่านั้น อันที่จริงแล้ว ตั้งแต่ต้นปีจรดท้ายปีลงโทษเพียงไม่กี่ครั้ง

หยงปี่ : งั้นก็ขาดการใช้สอยซิครับ (ขณะเดินอยู่ข้างถนนคมมีดหยงปี่จึงสังเกตเห็นถนนคมมีดได้ชัดเจนว่าไม่ใช่คมมีด หากแต่เป็นลักษณะหินที่แหลมคมโผล่ขึ้นมา ชี้โด่ชี้เด่มองแล้วหวาดเสียว คล้าย ๆ แถวฟันของสัตว์ป่าที่อ้าปากจะเห็นฟันแหลมคมเรียงอย่างไรอย่างนั้น) อาจารย์ครับ ถนนคมมีดนี้ถ้าหากกลิ้งไป สงสัยจะถลอกปอกเปลือกหมด ท่านดูซิครับปลายแหลมที่ต่ำ ๆ สูง ๆ ถ้าหากตำเข้าไปในเนื้อ รสชาติคงแย่เลย

อาจารย์ : รสชาติแบบนั้นอาจารย์ไม่รู้ เจ้าน่าจะลงไปลองหาประสบการณ์ดู

หยงปี่ : ขอบคุณ ไม่รับประทานหรอกครับ (เมื่อผ่านถนนมีดก็เข้าสู่ลานกว้าง มองเห็นวัตถุลักษณะแปลกประหลาดต่าง ๆ เหมือนเป็นห่วงกลม ๆ บ้าง เหมือนเป็นแป้นบ้าง ตอนนี้ก็มีพวกวิญญาณผีกำลังทำอะไรกันอยู่ มันเป็นการกระทำที่สนั่นหวั่นไหว ผลที่เห็นคือพวกวิญญาณผีบางส่วนจะมีเหงื่อเม็ดเป้ง ๆ อยู่เต็มหัว วิญญาณผีบางส่วนก็ดึงห่วงกลมนั้นทำให้ตำแหน่งที่ตัวยืนอยู่ตกลงไป ทั้งตัวก็ร่วงลงไปในอุโมงค์ลึก

วิญญาณผีบางตนเมื่อกระทบกับแป้น สิ่งที่ทำให้ตกใจก็คือ แป้นที่ว่านั้นก็จะกระดอนกลับ ทำเอาคนทั้งคนตีลังกา เห็นแต่ขาสองข้างชี้โด่เด่อยู่บนพื้น) อาจารย์ครับ ! เขากำลังฝึกละครสัตว์กันหรือครับ

อาจารย์ : เจ้าเอาคำว่าพลิกแต่งเป็นสำนวนดูซิ ก็สามารถที่จะคิดถึงสาเหตุการตายของผีตายโหงได้

หยงปี่ : พลิก.....พลิก.....พลิกฟ้า.....พลิกแผ่นดิน ความหมายก็คือโกรธแค้นจนต้องตามพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน คนพวกนี้คงต้องโกรธฟ้าโกรธดิน จึงได้ด่าฟ้าด่าดิน จนต้องตายโหง

อาจารย์ : ผิดแล้ว คนพวกนี้ตอนมีชีวิตอยู่มีใจมุ่งมั่นที่จะพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินและมีความสามารถ น่าเสียดายไม่ถูกทำนองคลองธรรม ทำไปสุดโต่ง เมื่อทำไม่สำเร็จ โกรธจนฆ่าตัวตาย

หยงปี่ : ฮ่า ฮ่า ! น่าหัวเราะตาย สามารถที่จะพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินแล้วยังจะฆ่าตัวตาย คงเป็นความสามารถแบบกำมะลอกระมัง

อาจารย์ : อย่าหัวเราะ ให้อาจารย์ยกตัวอย่าง นักรบผู้กล้าหาญอย่างฉอหัน แต่ก็พ่ายแพ้ความอ่อนหวานของสตรี จนไม่มีหน้าที่จะกลับไปพบพ่อแม่พี่น้อง เลยตัดหัวตัวเองที่แม่น้ำอู๋เจียง นี่มิใช่เพราะมีความสามารถที่จะพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินหรอกหรือในที่สุดก็ฆ่าตัวตาย

หยงปี่ : ดูจะมีเหตุผล อาจารย์ครับ คืนนี้พอแค่นี้ดีไหม

อาจารย์ : ก็ดี ! หลับตา จะพากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 24

วิตกจริต

"มีชีวิตอยู่กังวลไปหมด เปิดใจให้กว้าง"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

เที่ยวเมืองตายโหงมีมุ่งหมาย
เพื่อทอดถ่ายสภาพจริงตักเตือนไว้
มีความหมายอันลึกซึ้งหวังเข้าใจ
ขจัดไปที่เป็นโรคให้ร่มเย็น

อาจารย์ : คืนนี้เที่ยวเมืองตายโหงต่อ ถ่ายทอดสภาพจริงเพื่อประโยชน์ ให้ผู้คนในโลกได้เข้าใจถึงสภาพเมืองตายโหงว่าเป็นอย่างไร ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว.....หลับตาเสีย ออกเดินทาง

หยงปี่ : ครับผม.....เรียนถามอาจารย์ เมื่อครั้งก่อนเราเที่ยวถึงลานกว้างที่เรียกว่าลานพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน คืนนี้จะมีจุดหมายที่ไหนครับ

อาจารย์ : มีสำนวน "*วิตกจริต*" เจ้าเคยอ่านพบไหม

หยงปี่ : ศิษย์ทราบครับ ในสมัยโบราณมีชายคนหนึ่งอยู่ดีกินดีแต่วัน ๆ เอาแต่วิตกเป็นทุกข์ว่าฟ้าจะถล่มลงมา พอพบ

หน้าใครก็เอาแต่พูดเรื่องนี้ ต่อมาภายหลัง ก็มักใช้กับคนที่ใจคอยหวั่นวิตกต่อเรื่องต่าง ๆ ว่า *"วิตกจริต"*

อาจารย์ : ความรู้ดี ถ้างั้นเจ้ารู้ว่าคนที่มีใจเป็นโรค *"วิตกจริต"* มีสภาพเป็นอย่างไรหรือ

หยงปี๋ : อันนี้.....ศิษย์ไม่รู้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยกระจ่าง แต่ว่าจะให้คาดเดาก็เห็นจะเป็นพวกที่กินได้แต่ไม่รู้รสชาติ นอนก็ไม่หลับ ใช่ไหม

อาจารย์ : อันนี้เป็นผลโดยตรงของมัน แต่ยังมีผลอย่างอื่นอีกแยะ สามารถที่จะให้คนได้ฟังได้อ่านกันไม่หลง เจ้าลองเดาดูก็ได้

หยงปี๋ : อื้อ ! คนพวกนี้คงประสาทไม่ค่อยดี ศิษย์สมองตื้น คิดไม่ออกครับ ขอให้อาจารย์บอกจะดีกว่ากระมัง

อาจารย์ : อย่างนั้นเจ้าดูเอาเองก็แล้วกัน

หยงปี๋ : ก็ดีเหมือนกัน.....โอ้ อาจารย์ แถวนี้ทำไมมีทัศนียภาพที่งดงามอย่างนี้ มีธารน้ำไหลวกวน มีสะพานที่ซิกแซกไปมา มีภูเขาและศาลาพักร้อน เสียงนกร้อง กลิ่นอบอวลจากดอกไม้ ทิวทัศน์สวยงามจริง ๆ หากแต่คนที่อยู่ที่นี่ ทำไมไม่รู้จักเสพสุขกับธรรมชาติอันสงบร่มเย็น กลับถือร่มกางอยู่ แดดก็ไม่มี ฝนก็ไม่ตก บางคนก็หลบอยู่ใต้ม้าหิน คนที่เดินบนถนนก็ลุกลี้ลุกลนเหมือนลิง เดินไปข้างหน้าสองก้าวแต่กลับถอยหลังสามก้าว แถมยังยกมือป้องหน้า แหงนหน้ามองฟ้า เสร็จแล้วก็วิ่งพรวดเข้าไปอยู่ในถ้ำเล็ก ๆ อาจารย์ครับพวกนี้เขากลัวว่าฟ้าจะถล่มลงมาอย่างนั้นใช่ไหม

อาจารย์ : ผิดแล้ว เจ้ารีบสร้างความเห็น ตั้งแต่สมัยโบราณมา มีคนแค่คนเดียวเท่านั้นที่คิดว่าฟ้าจะถล่มลงมา พวกเขามิใช่กลัวว่าฟ้าจะถล่มลงมาหรอก

หยงปี่ : ถ้าอย่างนั้น ทำไมกางร่ม หลบเข้าใต้ม้าหิน มุดอยู่ในถ้ำ แล้วแหงนหน้ามองฟ้าละครับ

อาจารย์ : เป็นการกระทำชนิดหนึ่งของสัญญา (ความจำได้หมายรู้) คนเราไม่ค่อยกลัวอะไร ที่กลัวที่สุดคือมีผีอยู่ในใจ ใจกับผีก็คือความละอายใจ คนพวกนี้มักมีความละอายใจ ภายหลังจึงเกิดการระแวงขึ้นทำให้เกิดอาการต่าง ๆ บางคนก็น่าหัวเราะ

หยงปี่ : หากเป็นเช่นนี้ อาจารย์เอาคำว่า *"วิตกจริต"* มาใช้แทนความหมายอะไรกับคนที่อยู่ในเมืองตายโหง เป็นสถานที่อะไรมีความหมายอะไร

อาจารย์ : ความหมายว่า *"วิตกจริต"* คือพวกที่วิตกในเรื่องที่ไม่ควรวิตก เจ้ารู้ไหมว่าคนแบบนั้นในที่สุดตายอย่างไร

หยงปี่ : อันนี้ง่าย เราคงกลัวตาย

อาจารย์ : ถูกแล้ว เขาหวั่นว่าฟ้าจะถล่มลงมา สภาพเช่นนี้หาไม่หมดไป จิตใจและประสาทจะเสื่อม พูดฟังง่าย ๆ คือ *"กลัวตาย"* และคนที่ถูกขังอยู่ที่นี่มิใช่เพราะกลัวฟ้าจะถล่มลงมาหรอก แต่เพราะมีสาเหตุต่าง ๆ กันมา แต่ก็มาถึงที่กลัวตาย สมมุติว่า คนที่อยู่ดี ๆ เขาก็คิดไปว่าสักวันหนึ่งคงถูกรถชนตาย แต่ละวันก็เอาแต่เป็นห่วงวิตก ต่อมาภายหลังกินไม่ลงจนดูไม่เหมือนคน มีบางคนที่ถูกเขายืมเงินไปก็กลัว

แต่ว่าเขาจะล้มหนี้ ก็เริ่มวิตกกังวลเป็นทุกข์ มีบางคนไม่มีจิตใจ ก็เริ่มวิตกเป็นทุกข์ เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ เมื่อเกิดหนักขึ้น ๆ เจ้าว่าไหมว่ามันเหมือนพวก *"วิตกจริต"*

หยงปี่ : มีเหตุผลดี แล้วสถานที่นี้ล่ะครับ

อาจารย์ : ที่นี่มีความหมายแทนว่า ตักเตือนชาวโลกให้ทำใจให้ว่าง สมมุติว่าคนที่วิตกว่าฟ้าจะถล่มลงมา ถ้าถล่มลงจริง ๆ คนที่ถูกทับก่อนก็คือคนที่สูงกว่า เขาจึงเป็นห่วงกังวล ด้วยเหตุนี้จึงเกิดตายโหง ทางเมืองตายโหงจึงต้องมุ่งไปที่ผู้ที่สูญเสียเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง นี่ก็คือความหมายของสถานที่นี้แหละ

หยงปี่ : บทนี้น่าสนใจ คราวหน้าค่อยดูกันต่อ เรื่องราวแปลกประหลาดเช่นนี้ คำถามคือมีความหมายอะไรซ่อนอยู่ จุดประสงค์คือต้องการตักเตือนชาวโลก สิ่งที่ใจจดจ่อควรอยู่ที่เรื่องสำคัญ จะได้ไม่กลายเป็นกลุ่มคนผู้วิตกจริต

อาจารย์ : พูดได้ดี คืนนี้ก็ได้บทหนึ่ง อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม หลับตา.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 25

แดนขังหนึ่ง

"เมืองตายโหงแบ่งหลายชั้น อาจารย์ศิษย์เล่ารายละเอียด"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

แต่งหนังสือกล่อมเกลากุศลแรง
ต่างขันแข็งหยุดหมุนเวียนจนสิ้นกรรม
แผ่ส่วนบุญเมืองตายโหงลงโทษทัณฑ์
ต่างก็ทำหน้าที่ตนดีที่สุด

อาจารย์ : การทำหนังสือเล่มนี้ ได้เยี่ยมถามผีตายโหงมาพอสมควรแล้ว แต่ที่สำคัญคือเที่ยวทั่วทั้งเมือง เพื่อให้แต่ละหน่วยงานแนะนำในรายละเอียด อย่างวันนี้จะเที่ยวแดนขังชั้นที่ 1 ศิษย์ลงแรงหน่อยเน้อ

หยงปี่ : ศิษย์ออกแรงข้าวต้มหมดแล้ว หากยังไม่พอ ก็จะเพิ่มกะกลางคืนอีก

อาจารย์ : ไม่ได้ทดสอบ และก็ไม่ได้เคร่งครัดอะไรเจ้าสักหน่อย อย่าพูดเหลวไหล ประทานแพรฟ้า ออกเดินทางเถอะ

หยงปี่ : ดีจังเลย ! ไม่ต้องหลับตา รู้สึกเบาสบายน่าจะเป็นอย่างนี้ตั้งแต่แรก ถูกแล้ว อาจารย์ ผมจำได้ว่าเที่ยวเมืองตายโหงถึงแดนขังชั้นที่ 1 เราได้ผ่านห่วงแห่งกาลเวลา ผ่านไฟนรกมาถึงทางสามแพร่ง แล้วก็ประตูทางเข้าเมือง ผ่านศาลสอบสวนผ่านถนนคมมีด ลานพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน แดนวิตกจริตเที่ยวแบบนี้สิ้นเปลืองไม่น้อย ไม่รู้ว่าได้เที่ยวเมืองไปกี่ส่วนแล้ว

อาจารย์ : คิดเอาคร่าว ๆ ได้เพียงหนึ่งในสิบเท่านั้น

หยงปี่ : ถ้าอย่างงั้นต้องเที่ยวอีกสักครึ่งปีกระมัง

อาจารย์ : แม้ไม่ถูกแต่ก็ไม่คาดเคลื่อนนัก เพราะฉะนั้นอาจารย์จึงอยากให้เจ้าลงแรงหน่อย ถึงชั้นที่ 1 แล้วเจ้ามองดู

หยงปี่ : ช้าก่อนอาจารย์ ศิษย์ขอถามหน่อย ถนนคมมีดขึ้นอยู่กับศาลสอบสวน แล้วลานพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินกับแดนวิตกจริตขึ้นอยู่กับอะไร

อาจารย์ : สถานที่พิเศษเหล่านี้ก็ควบคุมโดยเมืองตายโหงที่จัดขึ้นเฉพาะ เหมือนเมื่อคราวก่อนที่เที่ยวชมทิวทัศน์ *"ทะเลไฟ"* ก็ไม่ขึ้นอยู่กับชั้นใดเลย

หยงปี่ : ทำไมเล่า

อาจารย์ : เพราะว่าต้องขึ้นอยู่กับคดีเฉพาะและความต้องการนอกจากแดนขังชั้น 4 ที่สร้างสถานอบรมขึ้น เพื่อให้การอบรมก็ไม่ขึ้นอยู่กับชั้นใด พูดง่าย ๆ การอบรมแต่ละชั้นแบ่งโดยการกำหนดเวลาโดยไม่เกี่ยวข้องกัน หากแต่เมืองตายโหงควบคุมทุกแห่ง จึงสามารถใช้ร่วมกันได้

หยงปี่ : พูดอย่างนี้ ภายหลังเที่ยวเมืองแล้ว อาจารย์ต้องอธิบายเพิ่มเติมในแต่ละที่ว่าขึ้นอยู่กับเมืองตายโหง หรือขึ้นอยู่กับแดนขังแต่ละชั้นนะ

อาจารย์ : ก็ได้ ตอนนี้ก็ผ่านแดนวิตกจริต อันเป็นสถานที่พิเศษ ก็เข้าสู่ชั้น 1 แดนขัง 1 ให้เจ้าดูการอบรมอย่างละเอียด

หยงปี่ : ตามที่อาจารย์บอก แดนขัง 1 ควบคุมการฆ่าตัวตาย แดนขัง 2 ควบคุมฆาตกรรมตาย แดนขัง 3 ควบคุมอุบัติเหตุรถยนต์ แดนขัง 4 ควบคุมการตายจากภัยพิบัติธรรมชาติ ถูกหรือเปล่าครับ แต่ละแดนขังแบ่งเป็น 4 ห้อง ห้อง 1 โทษหนักที่สุด ตามแต่ชนิด

อาจารย์ : ไม่ผิด ห้อง 1 ตายเนื่องจากความรักหนักที่สุด ห้อง 2 ลดน้อยลง ห้อง 3 ลดน้อยกว่า ห้อง 2 ห้อง 4 เบาที่สุด ดังนั้น แต่ละแดนขังแต่ละห้องยังมีรายละเอียด

หยงปี่ : แต่แดนขังและห้อง ก็ปาเข้าไปครึ่งปีแล้ว แล้วที่อื่นอีกล่ะ

อาจารย์ : ไอ้โง่ ยกตัวอย่าง หนึ่งอันก็รวมความไปถึง 3 อันแล้ว เพียงแต่พูดให้กระจ่าง เสร็จแล้วก็เลือกที่เที่ยว ก็จะประหยัดเวลาได้

หยงปี่ : อย่างนั้นก็โปรดอธิบายมากหน่อย ศิษย์ขอขอบคุณล่วงหน้า อ้อ ! ที่นี่เหมือนกรงนกพิราบเรียงกันเป็นห้องเล็ก ๆ เป็นแดนขังหนึ่งใช่ไหมครับ

อาจารย์ : ถูกแล้ว

หยงปี่ : อย่างนี้จะมีอะไรน่าเที่ยว วันหลังให้ศิษย์พาอาจารย์ไปเที่ยวเมืองไถจง บ้านเลขที่ 4 ถนนซินเซิน ที่นั่นน่าดูกว่าแยะเลย

อาจารย์ : จองหอง

หยงปี่ : ไม่ใช่อย่างนั้น แดนขังบนโลกล้วนเป็นตึกสูงใหญ่ เมืองตายโหงเมืองใหญ่แต่มีแดนขังเล็ก ๆ เหมือนกรงนกพิราบ

อาจารย์ : เจ้าพูดเป็นบ้าไปได้ บนโลกพูดถึงสิทธิมนุษยชน เพราะฉะนั้นนักโทษก็ต้องดูแลเหมือนคน แต่วิญญาณผีในยมโลกได้ผ่านการทำบาปจากตัวคนมาแล้ว จึงถูกควบคุมให้ฝึกฝนจิตวิญญาณจะมาพิจารณาอะไรกันมากมาย ถ้าหากวิญญาณผีได้รับการดูแลเหมือนคนในโลกแล้วถ้าเช่นนั้น คนจะต้องไปกลัวอะไรกับกฎลงโทษในยมโลกละ แบบนี้คนตายเป็นผีแล้วก็ยังสามารถเสพสุขได้ แล้วจะตักเตือนคนได้อย่างไร

หยงปี่ : ถูกครับ ทำไมศิษย์คิดไม่ถึง พูดเช่นนั้น หากเราอาจารย์กับศิษย์มาเที่ยวเมืองตายโหงแล้ว เขียนว่าเป็นสถานที่น่าเที่ยวมีภูเขาน้ำตกน่าหลบร้อน อะไรอย่างนั้น คงจะมีคนที่ทนทุกข์ไม่ได้ ไม่อยากมีชีวิตอยู่ ก็คิดจะมาเที่ยวบ้างโดยไม่ยอมเสียค่าใช้จ่ายเป็นแน่ ถ้างั้นการที่ศิษย์ไม่ฆ่าคุณลุง คุณลุงไม่ตายเพราะผม ตอนกลางคืนคุณลุงก็ฝันร้ายแล้ว

อาจารย์ : ปากเสีย ! พูดให้ถูกให้ควร นอกจากกรงพิราบเหล่านั้นแล้ว เจ้าเห็นอะไรอีก

หยงปี่ : นอกจากกรงพิราบแล้วก็มีแต่กรงพิราบ

อาจารย์ : เป็นไปได้อย่างไร ยังมีอีกตั้งแยะ .....อ๋อเข้าใจแล้ว เจ้าจะขี้เกียจแล้วใช่ไหมละ ไม่ได้ ! ต้องเที่ยวให้ทั่วที่นี่ก่อน

หยงปี่ : ก็ได้ ๆ ลานกว้างด้านหลังนั้นคืออะไร.....เห็นแล้ว ด้านซ้ายของห้องแถวเหมือนกรงนกพิราบมีตำหนักที่สวยงามตระการตาอยู่หลังหนึ่ง มีอะไรอยู่ในนั้น

อาจารย์ : ได้ฟังร้อยครั้งไม่เท่าตาเห็น อาจารย์จะพาเจ้าไปดู (พูดจบก็ดึงเจ้าหยงปี่ตรงไปยังอาคารหลังใหญ่นั้น)

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ไม่ต้องดึงก็ได้ ศิษย์จะเดินไปเอง.....เฮ้ ตำหนักซิ่งหง* จะใช้ตำหนักซิ่งหงที่ท่านขงจื๊อได้แยกมา ทำไมมาอยู่ที่เมืองตายโหง

อาจารย์ : ช่วยไม่ได้ คนที่ฆ่าตัวตายเพราะไม่เข้าใจธรรมของท่านขงจื๊อ เพราะฉะนั้นจึงได้เชิญผู้ทรงคุณปัญญาของท่านขงจื๊อมาอธิบายสั่งสอนถึงว่า ความกตัญญูเป็นคุณธรรมอันดับแรกของคุณธรรมทั้งหลาย จะได้ไม่ทำลายแม้แต่เส้นผมผิวกาย นี่คือหลักธรรม

หยงปี่ : เสร็จแล้วก็ต้องไปดูลานกว้างนั้นหน่อย

อาจารย์ : ลานกว้างนั้นเป็นลานฝึกอบรมที่ใช้ร่วมกัน ตอนนี้ไม่มีอะไรดู แต่ที่ด้านหลังมีที่หลายแห่งที่ขึ้นกับแดนขัง 1 เป็นสภาพที่อบรมในแต่ละสาขา ต้องไปดูหน่อย วันหลังเจ้าเอาใจใส่หน่อย คืนนี้หยุดเพียงแค่นี้ ข้าจะส่งเจ้ากลับ.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

---

* ตำหนักซิ่งหง เป็นตำหนักโบราณที่ให้บัณฑิตเข้าศึกษาในสมัยนักปราชญ์ขงจื๊อ ประมาณ 2,500 กว่าปีมาแล้ว

ครั้งที่ 26

เที่ยวแดนขังต่อ

"ปู่โสมเฝ้าทรัพย์"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

เกิดเป็นคนแสนจะยากควรถนอม
คอยเกลากล่อมจิตสำนึกสติรู้
ฆ่าตัวตายปัญญาเขลาอกตัญญู
บุพการีที่ยังอยู่สุดเสียใจ

อาจารย์ : คืนนี้เที่ยวแดนขังหนึ่งต่อ ที่ควบคุมจิตญาณผีฆ่าตัวตายนั้น มีหน่วยพิเศษสังกัดอยู่หลายหน่วยงาน ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว ออกเดินทาง

หยงปี่ : คราวก่อนผ่านลานกว้าง มาตำหนักซิ่งหง ที่นี่เป็นเรือนแถวยาวรูปเกือกม้า อาจารย์ครับ ที่นี่ใช่ไหมที่ท่านว่ามีหน่วยงานพิเศษขึ้นตรงต่อแดนขังหนึ่ง

อาจารย์ : ถูกแล้ว ผ่านลานกว้างนี่ก็คือที่ตั้งตำหนักซิ่งหง เรือนแถวเป็นรูปเกือกม้า ที่ปากทางออกเป็นตำหนักซิ่งหง เจ้ารู้ไหมว่าใช้สอยประโยชน์อะไร

หยงปี่ : ศิษย์ปัญญาทึบ เชิญอาจารย์ช่วยชี้แจงเถอะครับ

อาจารย์ : ตำหนักซิ่งหง เป็นสถานที่ของเหล่านักปราชญ์แห่งขงจื๊อใช้บรรยายความกตัญญู เรือนแถวรูปเกือกม้านี้ขึ้นอยู่กับแดนขังหนึ่ง แต่ละห้องล้วนฆ่าตัวตายด้วยความรักบ้าง ฆ่าตัวตายด้วยทรัพย์สมบัติบ้าง พวกนี้ต้องได้รับการอบรม ตอนนี้อาจารย์จะพาเจ้าเที่ยวชมแต่ละห้อง หากมีข้อสงสัยอะไรก็ถามมา (พูดจบทั้งสองก็เดินไปทางห้องขวามือ)

หยงปี่ : โอโฮ ! พอเห็นห้องเหล่านี้ คิดไม่ถึงเลยว่าห้องจะลึกปานนั้น อาจารย์ครับ วิญญาณผีห้องนี้ตายโหงด้วยสาเหตุอะไรครับ ทำไมแต่ละคนหอบแต่ธนบัตรกองเบ้อเริ่ม แก้วแหวนเงินทองอีกนับไม่ถ้วน ที่เขาว่ากันว่าปู่โสมเฝ้าทรัพย์คงจะเป็นเช่นนี้เอง

อาจารย์ : นี่คือห้องทรัพย์สมบัติ คนพวกนี้ฆ่าตัวตายเพราะทรัพย์สมบัติ ตอนมีชีวิตอยู่ปลงไม่ได้กับทรัพย์สมบัติ ตอนนี้ก็เลยให้พวกเขาอยู่กับธนบัตร ดูพวกเขาจะห่วงกังวลหรือไม่ เพื่อให้พวกเขาได้หวาดกลัวเข็ดหลาบ จะได้แก้ไขนิสัยอันเลวร้ายที่เห็นทรัพย์สมบัติเหมือนชีวิต

หยงปี่ : อืม.....เป็นวิธีที่ดี ยี้.....ห้องที่สองทำไมเหม็นอย่างนี้ไม่มีคนอยู่เลย

อาจารย์ : ไปที่ตำหนักซิ่งหง ฟังการบรรยายดีกว่า

หยงปี่ : พวกเขาผลัดเปลี่ยนกันไปฟังกตัญญูกตเวทิตาธรรมหรือแล้วห้องนี้ล่ะทำอะไร

อาจารย์ : ใช่แล้ว แดนขังหนึ่งนี้มีตารางกำหนดเวลาให้เหล่าวิญญาณผีไปเข้าชั้นเรียนฟังการบรรยาย วันนี้พอดีถึงเวรของชั้นความรัก

หยงปี่ : ชั้นความรักก็ต้องเป็นพวกตายโหงที่ฆ่าตัวตายเพราะความรัก น่าสงสาร แต่ก็น่านับถือ เพื่อความรักแม้แต่ชีวิตก็ยอมอุทิศให้ เมื่อมาอยู่ในสภาพเช่นนี้ ถ้าก่อนเกิดเรื่องได้ระมัดระวังตรึกตรองให้รอบคอบ ก็คงมีผลเพียงพอต่อความหวาดกลัวบ้างกระมัง แต่กำลังตกอยู่ในห่วงแห่งความรัก แล้วกำลังผิดหวัง ถ้าหากสามารถมีโอกาสได้ล่วงรู้ว่าเมืองตายโหงมีสถานที่เช่นนี้ ประตูใหญ่เปิดอยู่ทั้งสองบาน รอให้เขากระทบกระเทือนใจจนต้องปลิดชีวิตอันมีค่าลง

อาจารย์ : ถูกแล้ว ถ้าหากมีโอกาสได้ล่วงรู้ว่าฆ่าตัวตายเพราะความรักก็ต้องมารับทุกข์ที่นี่ ก็จะเป็นการลดอัตราการตายที่อุทิศชีวิตเพื่อความรัก

หยงปี่ : ก็คงเหลือค้างไว้แต่สถานที่อันเนื่องจากกลัวโทษจากการฆ่าตัวตายเท่านั้น อาจารย์ครับ คนพวกนี้ดูแปลกนะครับ แต่ละคนขดตัวซ่อนอยู่ที่มุมห้อง อ๊ะ อ๊ะ ไม่เลวนี่ที่นี่ก็มีห้องปรับอากาศด้วย กระแสความรักแผ่ซ่านกระทบเข้ากระดูก

อาจารย์ : การเปิดเครื่องปรับอากาศเจ้าคิดว่าเป็นการเสพสุขหรือที่นี่คือห้องกลัวบาป เป็นการลงโทษโดยเฉพาะ ความชื้นของไอดิน จะรบกวนร่างของวิญญาณ ลองคิดดูพวกนี้มีชีวิตอยู่ทำทุกสิ่งที่เลวทราม บาปกรรมท่วมฟ้า พูดได้ว่าจิตสำนึกไม่มี

เหลืออยู่เลย ชอบก่อกรรมทำเข็ญ จนกระทั่งจนตรอกแล้วก็ยอมตาย เช่นพวกนักเลงที่ไม่กลัวฟ้าดิน อย่างมากก็แค่ตาย เพราะฉะนั้นที่นี่ก็ให้ไอชื้นของดินรบกวนร่างวิญญาณ ให้พวกเขาได้ลองลิ้มชิมรสชาติว่าน่ากลัวหรือไม่

หยงปี่ : อ๋อ..เป็นอย่างนี้เอง วิธีนี้คงได้ผลต่อการอบรม

อาจารย์ : เอาละคืนนี้ได้เวลาสมควร ข้าจะส่งเจ้ากลับสถานธรรม .....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 27

สนามวิ่งแข่ง

"กรีฑาวิ่งแข่งกัน ขจัดความเหี้ยมโหด"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

ท่องตายโหงไม่ท้อแท้แม้ทุกข์เข็ญ
คืนหนาวเย็นอาจารย์ศิษย์สาวเท้าไว
เฝ้ารอคอยการเผยแผ่ปีถัดไป
สั่งสมไว้บุญกุศลตักเตือนคน

อาจารย์ : เที่ยวเมืองตายโหงคราวก่อนมาถึงแดนขังหนึ่ง ดูแต่ละหน่วยงาน คืนนี้จะเข้าสู่แดนขังสอง ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว เราออกเดินทางกันเถอะ

หยงปี่ : เรียนถามอาจารย์ แดนขังสองเป็นฆาตกรรมตาย ถ้าอย่างนั้นสถานที่นี้ยมบาลต้องสร้างการลงโทษอย่างหนัก เพื่อเป็นการฝึกฝนอารมณ์ดุร้ายของวิญญาณผีพวกนี้

อาจารย์ : ไม่..เมืองตายโหงไม่สร้างการลงโทษ ได้บอกไว้แล้วตั้งแต่แรก ถ้าเช่นนั้นการอบรมจะมีผลอย่างไรต่อผีตายโหงพวกนี้ เจ้าดูเอาเองก็แล้วกัน

หยงปี่ : ศิษย์รู้ว่าเมืองตายโหงไม่สร้างการลงโทษ เพียงแต่แปลกใจว่า จะทำอย่างไรให้พวกตายโหงเหล่านี้ได้ฝึกฝนอารมณ์ความดุร้ายได้

อาจารย์ : ตอนนี้ได้ผ่านมาระหว่างแดนหนึ่งกับสองแล้ว เจ้าลองหาคำตอบเอาเอง

หยงปี่ : ศิษย์รู้ว่าได้ผ่านตำหนักซิ่งหง แต่ได้เห็นลักษณะเหมือนสนามกีฬาในเมืองมนุษย์

อาจารย์ : เราสองคนนั่งอยู่บนอัฒจันทร์คอยดูก็แล้วกัน

หยงปี่ : (เดินตามอาจารย์ไปสถานที่เหมือนสนามกีฬา) หรือว่าเมืองตายโหงกำลังมีการแข่งกรีฑากันอยู่ ไม่อย่างนั้นจะมีเสียงดังลั่นมาจากข้างในหรือ อาจารย์ยังจะขึ้นไปนั่งดูบนอัฒจันทร์อีกนับว่าทันสมัยได้ดูการแข่งกีฬาในยมโลก (ตอนนี้กำลังเดินเข้าสู่ประตูและเดินขึ้นบันไดไปที่นั่งของคนดู) ว้าว ! เป็นการแข่งกีฬากันจริง ๆ ด้วย อย่างนี้ก็สนุกซิจะได้เห็นว่าทางยมโลกเขาแข่งกีฬากันอย่างไร

อาจารย์ : หยงปี่เจ้าจงตั้งใจดูรายการกีฬาพิเศษนั่น ก็จะเข้าใจว่าจะเห็นเหล่าวิญญาณดุร้ายได้ฝึกฝนอารมณ์เหี้ยมโหดอย่างไร

หยงปี่ : ครับ ! (ทั้งสองขึ้นไปบนอัฒจันทร์แล้วหันไปทางหอบังคับการ พอดีมีเจ้าหน้าที่มาพาทั้งสองคนเข้าไปยังที่นั่งแถวหน้า หยงปี่ก็เฝ้าดูอย่างใจจดใจจ่อ ตาจ้องอยู่ที่สนาม) เฮ้ย ! นี่ เหมือนสนามกีฬา เท่ากับว่าจะเปลี่ยนเป็นเกมป่าเถื่อนหรือนั่นลู่วิ่งมีสิ่งกีดขวาง เปลี่ยนเป็นที่ต่ำที่สูง ทำให้ผู้วิ่งหัวหมุน

เปลี่ยนทิศทางเต็มไปหมด (หยงปี่พูดจบลง ก็มีเสียงดังมาจากด้านข้าง) ท่านหยงปี่ ท่านเข้าใจผิดแล้ว นี่ไม่ใช่เปลี่ยนเป็นเกมป่าเถื่อน นี่เป็นเกมการวิ่งแข่ง เพียงแต่พวกเราเพิ่มหลุมบ่อให้โดยไม่คาดคิด ที่สำคัญคือต้องการให้ผู้วิ่งมีสติแน่วแน่เพิ่มความระมัดระวัง อย่างนี้จึงจะทำให้กายใจอยู่รวมกัน จะได้ขจัดอารมณ์ดุร้ายได้ ถ้าหากผู้แข่งขันใดชนะก็จะเป็นการสะสมคะแนนใช้ไปลดวันกำหนดโทษได้ นี่คือการแข่งขันที่มีรสชาติจะเปลี่ยนเป็นเกมป่าเถื่อนไปได้อย่างไร

อาจารย์ : พูดได้น่าฟังมาก แล้วพวกกระโดดสูงนั่น ไม่ปูเบาะเลยแถมยังเป็นอิฐหินอีกจะให้เห็นดีไปได้อย่างไร ก็มีเสียงพูดต่อไปว่าพวกผีฆาตกรรมตายเหล่านี้เป็นพวกไม่กลัวมีดไม่กลัวปืนแล้วจะไปกลัวอะไรกับก้อนอิฐหินนั่น

หยงปี่ : (ตอนนี้รู้สึกว่าเสียงนั้นไม่ใช่อาจารย์จึงรีบหันไปดู ที่แท้ผู้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คือผู้เฒ่าที่ผมซีดจนเขียว) ท่านเป็นใคร

อาจารย์ : ฮาฮ้า ! ไอ้โง่ นี่คือผู้อำนวยการกีฬาและก็เป็นผู้ควบคุมฝ่ายพลาธิการแดนขังสอง

หยงปี่ : ที่แท้เป็นแผนการของท่านเอง มิน่าเล่าจึงพูดได้อย่างน่าฟังนัก

พลาธิการ : ผิดแล้ว งานกีฬานี้แม้จะเป็นแผนการของข้าพเจ้าแต่รายการแข่งขันทั้งหมดก็ได้รายงานให้ผู้บังคับข้างบนอนุญาตก่อน จึงพูดได้ว่าไม่มีการเปลี่ยนเป็นเกมป่าเถื่อน

หยงปี่ : ชาวบ้านเขาวิ่งแข่งกันว่าใครเร็วใครมีกำลัง แล้วที่ลู่วิ่งก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะพบกับสิ่งกีดขวางที่สูงหรือตกลงไปเป็นหลุมลึก ท่านควรจะลองไปวิ่งดู

พลาธิการ : ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าข้าพเจ้าก็ทำไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีโทษของยมโลก จึงไม่ต้องรับการทดสอบ อย่างนี้มีประโยชน์ต่อพวกเขาเมื่อร่างวิญญาณได้มีสติ ทั้งจิตและกายจดจ่อ นาน ๆ ไปก็สามารถกลายเป็นตาข่ายต้านทาน จะได้ลดความอยากลงไม้ลงมือด้วยความเหี้ยมโหดได้

หยงปี่ : พูดอย่างนี้รายการแข่งขันของท่าน ล้วนมีเจตนาดี

พลาธิการ : แน่นอน วิญญาณผีเหล่านี้ เพราะเป็นพวกที่ชอบรุนแรงจนตายโหง ไม่ว่าตนเองจะให้ร้ายคนอื่นเขาหรือถูกเขาปองร้าย ก็เพราะตนเองมีอารมณ์ที่โหดร้าย และเมืองนี้ก็ไม่ใช่เมืองนรก ไม่สามารถจะสร้างการลงโทษที่รุนแรงเพื่อกำราบความโหดเหี้ยม จึงต้องอาศัยชื่อว่าการกีฬา มีการเพิ่มคะแนนจะได้ลดโทษการคุมขัง ทำให้พวกเขาได้แข่งขันเหมือนได้คลายแรงกายลง ก็จะเป็นการขจัดอารมณ์ดุร้ายได้

หยงปี่ : นี่ก็เป็นความหวังดีอย่างจริงใจ ศิษย์ไร้มารยาท เอ่อ ! การแข่งขันนี้ต้องทำกันเป็นประจำหรือไม่

พลาธิการ : ไม่ ปีละครั้ง แต่ว่าแต่ละรายการ ทุกคนต้องเข้าร่วม มิฉะนั้นก็จะไม่ได้รับการฝึกฝน เมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลง มองดูแล้ว ผู้แข่งขันทุกคนดูน่าสงสาร ที่จริงพวกเขามิเพียงแต่ได้

ขจัดเอาอารมณ์แห่งความดุร้ายเท่านั้น ยังลดเวลาการกักขังลงไปด้วย พูดได้ว่าได้ประโยชน์มากมาย

อาจารย์ : ขอบใจท่านพลาธิการ ที่ช่วยแนะนำ เราศิษย์อาจารย์ต้องรีบกลับ รบกวนท่านมากแล้ว ข้าจะส่งเจ้ากลับสถานธรรม .....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 28

รับส่วนกุศลลดกรรม

"ญาติมิตรอุทิศส่วนกุศลสามารถลดกรรมได้"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

น่ายกย่องบรรดาศิษย์จิตมั่นคง
แม้หนาวเหน็บยังดำรงใจศรัทธา
แต่งหนังสือต่ออายุคล้ายมีนชา
แรงกุศลสะท้านฟ้าเผยแผ่แน่นอน

อาจารย์ : ครั้งที่แล้วได้ผ่าน แดนขังสองที่ตายเนื่องจากฆาตกรรม ได้ชมการแข่งขันกีฬามาแล้ว คืนนี้เริ่มเดินหน้าเข้าสู่แดนขังสาม ประทานแพรฟ้าป้องกันตัว เราออกเดินทางได้

หยงปี่ : ครับ.....เรียนถามอาจารย์ ตอนนี้จะไปที่แดนขังสาม แบ่งตามประเภทของเมืองตายโหง แดนขังสามคุมขังวิญญาณ ผีตายโหงจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ไปเที่ยวคราวนี้คงได้เห็น สภาพเลือดไหลเป็นลิ่ม ๆ กระมัง

อาจารย์ : คงจะใช่ แต่ว่า ระหว่างแดนขังที่สองและสาม ต้อง ผ่านสถานที่พิเศษแห่งหนึ่ง ก็เหมือนเมื่อก่อนโน้นที่เที่ยวผ่าน

ทิวทัศน์ของทะเลไฟ สถานที่นี้ไม่ตกอยู่ในความควบคุมของแดนขังใดโดยเฉพาะ

หยงปี่ : ก็เป็นทางที่เที่ยวผ่าน คืนนี้ก็ไปที่ตรงนี้ก่อนใช่ไหม

อาจารย์ : แน่นอน เพราะจุดมุ่งหมายตอนนี้คือการเที่ยวเมืองก็ต้องไปให้ทั่วถึง (พออาจารย์กล่าวจบ ก็มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเป็นสถานที่พิเศษจริงเสียด้วย)

หยงปี่ : อาจารย์ครับ ที่นี่เป็นที่ไหนกันเนี่ย ทำไมมีวิญญาณผีตายโหงมากมายไปหมด แล้วก็มีความสุขสบาย ไม่เพียงแค่นั้นสถานที่นี้ยังมีการตกแต่งก่อสร้างให้เที่ยวอย่างสบาย ๆ พร้อมมูลทั้งยังมีทัศนียภาพที่สวยงามเป็นแดนสวรรค์ที่ขึ้นตรงต่อเมืองตายโหงหรือเนี่ย

อาจารย์ : ไม่ผิด ที่นี่คือสวนสวรรค์ของเมืองตายโหง เป็นเพียงสมมุติเท่านั้นที่จริงแล้วที่นี่ก็ขึ้นตรงต่อเมืองตายโหง หมายความว่าวิญญาณผีตายโหงถึงแม้จะว่างก็จริงก็ยังไม่หลุดพ้นจากแดนขัง

หยงปี่ : เพราะเหตุใดหรืออาจารย์ ช่วยอธิบายให้เข้าใจหน่อย

อาจารย์ : ที่นี่เป็นที่ ๆ ไม่มีเจ้าหน้าที่ของเมืองตายโหงควบคุมก็จริงแต่ออกพ้นจากสถานที่นี้ วิญญาณผีก็ต้องกลับไปยังแดนขังของตนจนกว่าจะพ้นกำหนดโทษ

หยงปี่ : อ๋อ ผมเข้าใจแล้ว วิญญาณผีที่มายังที่นี่คือมาพักร้อน

อาจารย์ : ก็ไม่ต่างกันไปนัก วิญญาณผีที่สามารถมาพักผ่อนที่นี่ชั่วคราว ต้องเป็นผู้ที่ประพฤติดีจึงถูกคัดเลือกมาจากแต่ละ

แดนขัง ถ้าเมื่อชื่อถูกส่งมาที่นี่พวกเขาก็ไม่ต้องทนลำบากกับการฝึกอบรม

หยงปี่ : นี่ก็เป็นความเมตตาของการปกครองในยมโลก แต่ศิษย์อยากรู้ว่าวิญญาณผีที่มาที่นี่ มีหรือไม่ที่อยู่ระยะยาว พูดง่าย ๆ ก็คืออยู่เท่าที่กำหนดโทษคืออยู่จนกว่าพ้นกำหนดโทษแล้วย้ายส่งไปยังเมืองนอก

อาจารย์ : มี

หยงปี่ : ต้องมีเงื่อนไขอะไรบ้าง

อาจารย์ : เขาต้องมีความประพฤติดี หรือเมื่อมีชีวิตอยู่ได้สร้างบุญกุศลเอาไว้ สุดท้าย คือญาติมิตรที่อยู่บนโลกได้สร้างบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลมาลบล้างกรรมที่เหลือก็ได้

หยงปี่ : ศิษย์ขอถามคำถามสุดท้าย ที่นี่คือที่อะไร

อาจารย์ : ที่นี่คือเขตพักผ่อนเมืองตายโหง

หยงปี่ : หมดแล้ว เราเดินต่อไปข้างหน้ากันเถอะ ! อาจารย์ท่านกวักมือถอยหลังเป็นการไปข้างหน้า หรือ..เป็นวิธีที่ล้ำเลิศหรือ

อาจารย์ : ถ้าหากอาจารย์ไปข้างหน้าจริง กลัวว่าเจ้าจะร้องไห้น่ะสิ คืนนี้เอาเพียงแค่นี้ อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสถานธรรม.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 29

วิญญาณผีฝึกขับรถ

"อุบัติเหตุรถยนต์เป็นผีตายโหง ฝึกฝนจิตให้มีสมาธิ"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

แต่งหนังสือบทสุดท้ายอยู่ไม่ไกล
เพื่อหวังให้โลกได้รู้เมืองตายโหง
วิญญาณผีมีทุกข์หนักหมดทางโกง
ให้อายุยืนถึงสุดโต่งจนสิ้นขัย

อาจารย์ : คืนนี้เที่ยวแดนขังสาม ประทานแพรฟ้าร่วม ออกเดินทางกันเถอะ

หยงปี่ : ขอเรียนถามอาจารย์ แดนขังสามคือ แดนอุบัติเหตุรถยนต์จนตายโหง ปัจจุบันการจราจรติดขัด รถรามากมายกว่าบ้านเสียอีก ตัวเลขการตายจากการคมนาคมมีจำนวนมาก คืนนี้เที่ยวแดนขังอุบัติเหตุรถยนต์ ดูว่าจะช่วยเตือนชาวโลกให้มีความหวาดกลัวสักนิดหรือไม่

อาจารย์ : คำพังเพยกล่าวว่า จูงควายถึงเมืองหลวงก็ยังคงเป็นควาย เพราะมีบางคนไม่รู้สึกตัว บุญก็ดีเคราะห์ก็ดีสรรหา

เอามาเอง เราทั้งสองอุทิศสุดแรงใจแน่นอน เพื่อที่จะได้รับผลมาบ้างไม่มากก็น้อย

หยงปี่ : อาจารย์.....อื๊ ที่นี่ทำไมเหมือนสนามฝึกหัดขับรถยนต์บนโลก

อาจารย์ : ให้อาจารย์พาเจ้าเข้าไปดู เจ้าจะได้ดูเอาเอง

หยงปี่ : (เดินตามหลังอาจารย์เข้าไปในสนามฝึกหัด) แย่แล้ว ! ดูเหมือนว่าวิญญาณผีเหล่านี้ขับรถด้วยความชำนาญ แต่ว่าในรถแต่ละคันจะมีเจ้าหน้าที่นั่งคู่กับคนขับคอยกำกับอยู่ หากไม่ถูก ก็จะบันทึกไว้บนรายงาน อ๋อ ! ดูเหมือนว่าเมื่อถึงจุดประสงค์แล้ว คนขับก็จะถูกเจ้าพนักงานพาไป อาจารย์ครับหมายความว่าอย่างไรครับ เรียกเจ้าพนักงานมาถามดูจะดีไหม

อาจารย์ : ไปหาผู้รับผิดชอบที่นี่จะไม่ดีกว่าหรือ ไป..อาจารย์จะพาเจ้าไป (พูดจบก็พาหยงปี่ไปข้างหน้า มาถึงกลางสนามฝึก มีศาลาอยู่หลังหนึ่ง มีพนักงานเอกสารชายวัยกลางคนนั่งอยู่ พอเห็นเราทั้งสอง ก็รีบออกมาต้อนรับ)

พนักงาน : ผู้น้อยขอคารวะท่านเทพ

อาจารย์ : ไม่ต้องเกรงใจ ศิษย์ข้ามีข้อสงสัยจะถาม ช่วยอธิบายหน่อย

พนักงาน : มิกล้า มีคำถามอะไรก็ถามได้เต็มที่ ผู้น้อยจะอธิบายให้ละเอียด

หยงปี่ : ขอบคุณท่านผู้รับผิดชอบ ศิษย์คิดขอคำชี้แนะ ที่นี่คือเมืองผีตายโหงแดนขังเกี่ยวกับการตายด้วยอุบัติเหตุ ดังนั้น

บรรดาวิญญาณผีที่นี้ต้องมีสาเหตุการตายเนื่องด้วยอุบัติเหตุ แล้ววันนี้ต้องการให้พวกเขาทำเหมือนผู้ฝึกหัดขับรถใหม่ อย่างนี้มีประโยชน์อะไร

พนักงาน : คนขับรถส่วนใหญ่ เมื่อขับรถมานานแล้ว จึงมักจะวางใจ (ไม่ระมัดระวัง) เรื่องอุบัติเหตุเกี่ยวกับจราจรที่เกิดขึ้นก็เพราะผู้ขับขี่ส่วนใหญ่เผลอเรอ หากแต่คนที่หัดขับใหม่ ๆ จะสามารถระแวดระวังมีสติจดจ่อ เพราะฉะนั้นที่นี่จึงต้องการฝึกฝนพวกเขาให้มีใจอดทน จึงเคร่งครัดให้ผู้ขับขี่แต่ละคนมีความประพฤติดุจเดียวกัน เป็นการทดลองและให้คะแนนด้วย

หยงปี่ : อย่างนี้ก็พอที่จะเสียหายแล้ว เพราะนิสัยเคยชินจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน จะต้องถูกควบคุมให้เหมือนผู้ฝึกหัดขับรถใหม่ ๆ มิน่าล่ะวิญญาณผีแต่ละตนจึงขับรถด้วยความเคอะเขินชอบกล

พนักงาน : อย่างนี้เป็นการให้การสั่งสอนอย่างลึกซึ้ง การขับรถหากปล่อยใจหรือร้อนรน ก็ง่ายต่อการทำให้ใจไม่อยู่กับตัว จึงไม่สามารถมีสติจดจ่อ เพื่อเป็นการป้องกันเกิดอุบัติเหตุในกรณีที่แก้ไขไม่ทัน ทำให้ทำลายตนเอง ยังไม่พอพลอยทำให้หลาย ๆ คนเสียหายไปด้วย

หยงปี่ : มีเหตุผลและกล่าวได้ถูกต้อง แต่ผมใคร่จะเรียนถามว่าคะแนนการทดสอบนี้มีผลอย่างไรบ้างต่อพวกเขา ทุก ๆ วันได้รับการฝึกฝนทำให้แข็งแกร่ง ท่านคิดหรือไม่ว่าพวกเขาคิดที่จะพ้นจากที่นี่ในเร็ววัน

พนักงาน : ใช่แล้ว คะแนนสูง ก็สามารถที่จะไปรอคอยยังเขตพักผ่อน หากถูกหักคะแนนมากก็ไม่สามารถลดกำหนดโทษ ท่านคิดว่ามีผลไหม

หยงปี่ : มีผลแน่ ขอบคุณท่านผู้ควบคุมที่ช่วยชี้แจงรายละเอียด

อาจารย์ : เราทั้งสองรบกวนท่านมากแล้ว คืนนี้หยุดพักเพียงแค่นี้ หลับตา อาจารย์จะส่งเจ้ากลับ.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ครั้งที่ 30

แดนขังสี่

"ภัยพิบัติจากธรรมชาติป้องกันยาก เป็นผีตายโหงขังแดนสี่"

○○○○○

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง กลอนว่า

แต่งหนังสือจนครบเล่มเผยแผ่ไป
ยืดอายุขัยกุศลแรงชนแซ่ซ้อง
คอยดูกาลข้างหน้าประกาศก้อง
คนทั้งผองจะกระจ่างปลอบเตือนใจ

อาจารย์ : คืนนี้เป็นบทสุดท้ายของหนังสือ จะไปเที่ยวแดนขังสี่ และสถานที่พิเศษอื่น ๆ ก็จะเป็นการจบการท่องเที่ยว หนังสือก็สำเร็จสมบูรณ์ ประทานแพรฟ้าร่วมป้องกันตัว เราออกเดินทางกัน

หยงปี่ : อาจารย์หมายความว่าหนังสือเล่มนี้จะแต่งจบแล้ว ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ก็ต้องเที่ยวแดนขังสี่แน่นอน

อาจารย์ : ใช่แล้ว

หยงปี่ : ผีตายโหงที่ขังในแดนขังสี่ เกิดจากภัยพิบัติธรรมชาติและตนเองไม่มีความสามารถจะต่อต้านหรือป้องกันได้ ถ้าเช่นนั้นผีตายโหงในแดนขังนี้จึงเป็นผีตายโหงที่น่าสงสาร

อาจารย์ : ไม่เสมอไป แม้สาเหตุจากการตายโหง ถึงจะไม่ใช่เวรกรรมที่ตนก่อไว้ แต่ในความมืดมนนั้น ก็ใช่จะถูกกำหนดไว้ในดวงชะตา หากแต่เป็นกรรมจากอดีตชาติก่อน ๆ ผูกพันมา

หยงปี่ : คงจะใช่ มิฉะนั้นพวกเขาก็ต้องไม่มีเหตุผล จะต้องตายโหง

อาจารย์ : แดนขังสี่ไม่ใช่เกิดจากการก่อของตนเองในชาตินี้ ดังนั้นจุดมุ่งหมายในการฝึกอบรมก็จะไม่เคร่งครัดเหมือนแดนขังทั้งสามที่กล่าวมาแล้ว แต่อยู่ที่นี่ก็มีพิเศษ

หยงปี่ : อาจารย์ครับ มีพิเศษอะไรหรือ ศิษย์มาถึงที่นี่ไม่เห็นมีอะไรเลย

อาจารย์ : ที่เจ้าไม่เห็นผีตายโหงเมื่อมาถึงที่นี่ก็เพราะเป็นความพิเศษที่ไม่เหมือนแดนขังอื่น ๆ ที่ให้การอบรมเหมือน ๆ กัน แต่ที่นี่ไม่เหมือนกัน มีชั้นเรียนเล็ก ๆ หลายชั้น พนักงานอบรมจำนวนมากจะบรรยายเล็งเป้าหมายไปที่สาเหตุการตายโหงอันสืบเนื่องจากกรรมในอดีตชาติก่อน ๆ

หยงปี่ : อ๋อ..นี่คือความแตกต่างจากแดนขังอื่น ๆ

อาจารย์ : หนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** ก็จบลงเพียงเท่านี้ ศิษย์รักเจ้ามีความรู้สึกอย่างไร

หยงปี่ : ศิษย์มีความสับสน กลัวแต่ว่าจะทำให้อาจารย์เสียแรงเปล่า

อาจารย์ : อาจารย์จะไม่พูดมากเกินไป เจ้าทำตัวให้ดีก็แล้วกัน อาจารย์จะส่งเจ้ากลับสำนัก.....ถึงแล้ว ข้ากลับละ

ปัจฉิมลิขิต

๐๐๐๐๐

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ เสด็จลงประทับทรง บทความว่า

ข้าลงมาประทับทรงในคืนนี้ เพื่อให้ปัจฉิมโอวาทของหนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** อันยมโลกสร้างเมืองตายโหงเพื่อรองรับชาวโลกที่ปลงไม่ตกในเรื่องราวต่าง ๆ ทำให้เบื่อโลกจนฆ่าตัวตาย หรือเพราะไม่ระมัดระวัง ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ หรือเพราะตนเองก่อกรรมเวรขึ้น ถูกคนอื่นฆ่าหรือทำร้ายจนตาย หรือตายจากภัยพิบัติธรรมชาติที่ตนเองไม่สามารถป้องกันได้ จึงกลายเป็น *"ผีตายโหง"*

ถ้าเช่นนั้น วิญญาณยมโลกกับวิญญาณตายโหงมีความแตกต่างกันอย่างไร วิญญาณยมโลกคือชาวโลกที่หมดอายุขัยหรือที่เรียกว่าป่วยตาย วิญญาณตายโหงเมื่อมาถึงยมโลกแล้วจะถูกส่งไปกักขังในเมืองตายโหง ส่วนวิญญาณยมโลกเมื่อถึงยมโลกก็จะถูกส่งไปยังขุมทั้งสิบเพื่อสอบสวน ตรวจดูว่ามีบาปหรือบุญมาก ถ้ามีชีวิตอยู่ได้สร้างบุญกุศลมาก ก็จะได้ไปเกิดใหม่ซึ่งถือว่าเป็นวิญญาณที่ดี ถ้ามีบาปมากก็ให้ตกลงไปในนรกเพื่อรับทุกข์เข็ญเรียกว่าวิญญาณบาป

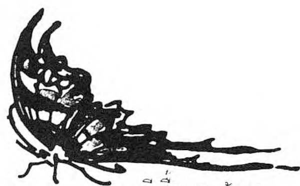
เมืองตายโหงจะฝึกอบรมวิญญาณตายโหง ซึ่งก็มีการอบรมแต่ละแบบ การสร้างเครื่องฝึกฝน ก็เพื่อให้วิญญาณผีได้รู้จัก

คุณค่าของการเกิดเป็นคน การกักขังในเมืองตายโหงก็มีกำหนดเท่ากับอายุขัยที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ เมื่อครบกำหนดแล้ว ก็จะถูกส่งไปยังยมโลกทั้งสิบขุมเพื่อสอบสวน ที่กล่าวมาทั้งหมดคือจุดมุ่งหมายของเมืองตายโหง

เมื่อหนังสือ **"เที่ยวเมืองตายโหง"** ได้แต่งเสร็จลง ข้าจึงฝากคำไว้เป็นปัจฉิมลิขิต

องค์ชายสามนาจาแห่งฟ้าทักษิณ
ให้ไว้ ณ อู๋เหมี่ยวหมิงเฉินถัง
วันที่ 6 เดือน 12 ปี กะจื้อ ตรงกับ
วันเสาร์ที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2528

ผีเสื้อหางมังกร

รายการหนังสือที่พิมพ์แล้ว

1.	เที่ยวเมืองนรก	พ.ศ. 2525
2.	วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	พ.ศ. 2525
3.	เที่ยวเมืองสวรรค์	พ.ศ. 2530
4.	เส้นทางอริยะ	พ.ศ. 2532
5.	ประวัติพระอรหันต์จี้กง	พ.ศ. 2534
6.	นรกคนเป็น	พ.ศ. 2534
7.	กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม	พ.ศ. 2536
8.	เที่ยวเมืองตายโหง	พ.ศ. 2536
9.	คัมภีร์เต๋า	พ.ศ. 2538
10.	ไตรรัตน์กับเซ็น	พ.ศ. 2540
11.	เจ็ดอริยเจ้า	พ.ศ. 2541
12.	อู๋เซิน พระองค์ธรรมมารดา	พ.ศ. 2545
13.	ร้อยขันติ	พ.ศ. 2545
14.	คัมภีร์กรรม เล่ม 1, 2, 3	พ.ศ. 2546, 2547, 2549
15.	เมธาธรรม เล่ม 1-52	พ.ศ. 2534-2549
16.	พระศรีอริยเมตไตรย	พ.ศ. 2548
17.	เคล็ดไม่ลับของจิตวิญญาณ	พ.ศ. 2548
18.	คู่มือชี้นำบำเพ็ญธรรม	พ.ศ. 2549

พุทธสถานเหลียงเต๋อถัง (โรงเจลั้งเต็กตึ้ง)
236 ซอยรัชดา 32 (อาภาภิรม) ถนนรัชดา
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทร. 0-2513-1056, 0-2939-0633

閬德堂

京都挽卿縣叻差拉披色路亞巴丕
隆巷門牌二三六號
(附近功巴尼杉攀物資貿易展覧大廈範圍)
電話：五一三一〇五六